

ОТ

Беа Нагù

СВЕТЛИНА РОДЕНИ

БЕА НАДИ ОТ СВЕТЛИНА РОДЕНИ

chitanka.info

*Любовта между две души — какво е тя,
когато те са поглед едни в друг;
когато са болка един за друг;
когато са неудържима вълна от нежност;
когато са божествен синхрон от
трептения;
когато са слята единна светлина —
а след това —
какво продължава да Е любовта?*

Виолета Тенева

ГЛАВНИ ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА И ВРЪЗКАТА МЕЖДУ ТЯХ

Теори — богове, ментални същества, безполови
Диаба — дяволи, астрални същества, безполови

ДЕЛЕНИТЕ — произхождащи от едно същество от високо ниво,
разделило се на две. Двойките ДЕЛЕНИ са:

1. Веова — теор
Сатара — теор

2. Кадор — теор
Нериф — диабо

3. Боар — теор
Аниор — диабо

IV. ПРИКАЗКА ЗА ВОЙНАТА

— Капитане! Капитане!

— Какво си се разкрещял така!

— Открих разкошна планета. Елате да видите.

— Къде?

— В петия сектор, на периферията. Нова система^[1] е. Няма още индивидуални физически същества. Само нас чака!

— Дай да видя!

Стройната висока фигура на капитана се наведе над пулта с регистрационните уреди. Очите му внимателно изучаваха показанията. Прав беше щурманът: с изградена флора и фауна, без големи хищници, от тип ХХЕ, готова за заселване с хуманоиди. Не биха могли да имат по-голям късмет.

Капитанът се усмихна и потри доволен ръце. Откога скитаха в пространството в търсене на подходящ обект за заселване! Никак не беше лесно да се намери такава планета. Или на нея все още не бяха положени основите за едно безпроблемно съществуване, или тя вече беше населена с висша физическа раса. В първия случай животът на такава планета се оказваше прекалено уморителен, а във втория те вече нямаха право да се заселят. Бяха опитали и едното, и другото, но винаги възникваха проблеми и в крайна сметка трябваше да се откажат.

Обръщайки се към екипажа, капитанът се засмя доволно и извика:

— Давайте, момчета!

Всички в отговор нададоха боен вик и се захванаха за работа. Прекосиха със свръхсветлинна скорост разстоянието до планетата и приземиха изследователския кораб на повърхността ѝ.

* * *

Отработвайки с главния си архитект Гивок последните тънкости в строежа на човешките същества, с които скоро щяха да завършат Творението, Аниор се изправи уморен. Разтвори черната си ръка с дългите криви нокти и се загледа замислен в малкия сив камък с форма на яйце.

Скоро нямаше да имат вече нужда от Камъка на мъдростта. Със създаването на матрицата^[2] за най-развитите същества основното строителство на планетата Аритан приключваше. Оттук нататък системата щеше да се развива по законите на физическите светове и те щяха само да я наблюдават и да внасят необходимите корекции.

Един дълъг и труден период приближаваше края си. През това време тази отцепена общност диаба^[3] се беше сплотила. Вече нямаше началния ентузиазъм, но затова всеки знаеше мястото и отговорностите си и помагаше при нужда на своите другари. Да постигне това се оказа най-трудно.

Усмивайки се, Аниор си спомни колко сили му струваше да уталожи честите караници между диабата от различните работни групи, а и вътре в тях. Всеки знаеше по-добре от другия какво именно трябваше да се прави и отстояваше мнението си със завидна упоритост. Трябваше да ги научи да работят заедно и да се примиряват с неизбежните компромиси. А също и да се подчиняват на указанията „от горе“, дори да не бяха съгласни с тях. Пренасочи склонността им към лудории в свободното им време и успя да изгради някаква смесена система от военна дисциплина и демократично общество. Вече можеше да разчита на подчинените си. Чувстваше се по-скоро като Създател на една диабоска общност, отколкото като Създател на физическа система. За последното му помагаше Камъкът на мъдростта, а за първото можеше да разчита само на себе си.

Остави Камъка в специална прозрачна кутия и си спомни за блясъка му, когато беше до него заедно с Боар. Почувства се много самотен. Не беше виждал второто си Аз^[4] от много време. Боар идваше само когато имаше да съобщи нещо важно на Аниор. Никога не се срещаха, за да си поприказват просто така или да се порадват един на друг. Теорите^[5] нямаха право да се намесват излишно в работите на долните нива^[6].

Някакво раздвижване в другия край на централата го откъсна от тъжните му мисли. Учуден видя Дизидо, дежурния за Аритан, да тича

към него. Широко отворените му зеници издаваха огромното му възмущение.

— Някакъв космически кораб кацна на Аритан! — извика той.

— Какво? — Аниор имаше чувството, че не беше чул правилно.

— Космически кораб! — повтори Дизидо — И две дузини космонавти се изсипаха от него!

Аниор въобще не успя да реагира от изненада. В него се надигаше неприятно предчувствие за огромна беда. Стана като зашеметен и се отпрати бавно към мястото за наблюдение. С всяка крачка в съзнанието му се проясняваше значението на това, което се беше случило.

Гледайки групата неизвестни хуманоиди, които се разхождаха радостно край кораб с непозната конструкция, Аниор не искаше да повярва на очите си. Чувстваше как подът под него като че ли се изплъзва и се олюля. Промълви:

— Не, само това не! — и щеше да падне, ако някой не го беше подкрепил.

Нериф, главният координатор, го прегърна през раменете. Бяха го извикали веднага заедно с Аниор в наблюдателния пункт и той току-що бе пристигнал. Подкрепяйки приятеля си, той се опита да го успокои:

— Няма страшно, Аниор, ще ги изгоним от Аритан. Няма да допуснем да замърсят системата ни. Ще създадем собствена физическа раса интелигентни същества.

Но добре осъзнаваше, че още със стъпването си на Аритан чуждите космонавти бяха повлияли на развитието на системата. Поведението им почти не оставяше надежда, че само щяха да се огледат и да си отидат. Бяха уцелили точно времето, когато на Аритан трябваше да се заселят висши същества и ако решат да се възползват от това, Създателят вече нямаше право да създаде раса по собствен избор. Трябваше да се примири с тяхното присъствие.

Аниор дойде отново на себе си. Стиснал устни, той реши да направи всичко възможно, за да спаси творението си. Обърна се към Нериф и заобиколилите ги дяба и каза:

— Нериф, събери веднага група от тридесет дяба, приежете вида на предвидените от нас хуманоиди и посрещнете тези натрапници. Най-добре имитирайте ранно земеделско общество. Ако

имаме късмет, няма да са разбрали още, че Аритан не е населена, и ще си отидат. Ако нямаме, максимално им затруднявайте живота. Но никакво използване на сила! Трябва да си отидат по собствено желание.

Без да се впуска в излишно обсъждане, съзнавайки изцяло сериозността на положението, Нериф се обърна и се разпореди. Подбра бързо групата си и ги инструктира. Нямахше още представа какво конкретно да предприеме, но се осланияше на изобретателността на диабата. Все нещо щеше да им хрумне.

* * *

Преобразени във физически същества, главно мъже, няколко жени и деца, групата се спусна на Аритан в близост до чуждия кораб. Архитектите бяха изградили набързо матрица за нещо като село от няколко дървени къщурки, която превърнаха във физически вид на една горска поляна на два километра от мястото на приземяването. Ако чужденците се бяха огледали добре преди кацането, сигурно щяха доста да се зачудят откъде се бяха появили изведнъж тези туземци. Но нямаше време да подготвят акцията по-старателно. Колкото по-бързо успееш да изгонят тези натрапници, толкова по-добре.

Бяха се разбрали да запазят имената си, за да не се затрудняват допълнително, и въпреки тежкото положение се забавляваха при оформянето на семействата и разпределението на ролите. Нериф им стана водач — като син на старейшината на селото. Прие вид на млад мъж със силно телосложение, дълга руса коса и яркосини очи. Бяха облечени в ленени дрехи и обути с кожени сандали. Остави „жените“ и „децата“ в селото и с група предимно млади „мъже“ се отправи към кораба.

На това място на Аритан беше ранно лято, тревата цъфтеше и гората жужеше от насекоми. Птици пееха в клоните на гъстата широколистна гора, обедното слънце прежуряше силно и наблизко шумеше бърза рекичка.

Нериф спря и затвори за миг очи. Вдишваше аромата на гората и поемаше с физическите си сетива красотата на това място у себе си. Бяха превърнали Аритан в прекрасна планета и у Нериф изведнъж се

надигна желанието да се претопи в този малък свят и да заживее като човек в него. Да забрави за горните нива с по-развитите си същества, за непрекъснатата им работа и редките празници, за отговорността и стремежа към усъвършенстване. Желаше да заживее единствено с мисълта за сит корем и покрив над главата, да се радва на плодовете на физическия труд и на семейство. За да не усеща вече тази опустошаваща самота, която го съпровождаше, откакто се помнеше.

— Какво има, Нериф? — извади го Синоа от замечтаното му състояние.

Нериф тръсна глава, огледа се и даде знак на другите да се разпръснат наоколо. Излезе сам на голямата поляна, в средата на която блестеше корпусът на чуждия кораб. Не беше много голям, сигурно служеше само за разузнаване. Имаше странно закръглени форми, изглеждаше като три залепени един за друг купола. Нямаше никакви илюминатори или антени. Широкият люк беше отворен и наоколо се мотаеха пет-шест космонавти в тъмносини лъскави униформи, странно еднакви и на ръст, и на вид. Имаха рошава червена къса коса, бяла кожа, малко дълги ръце и криви къси крака. Нериф доближи и единият от тях го забеляза. Останал като гръмнат, закован на място го гледаше с широко отворени очи. Бяха светлокафяви на цвят.

Спрял на няколко крачки от него, Нериф му се усмихна. Падна на колене и протегна ръцете си с отворени длани към него. Чужденецът се обърна и изтича към отворения люк като подгонен от глутница вълци. Викаше нещо на другите и те също се затичаха към входа. Люкът се затвори с трясък след тях и пред Нериф вече стоеше само слепият кораб.

Той отпусна ръце и стана. Замисли се за момент какво да прави, след което свирна с два пръста. Другите „аритани“ изскочиха от храстите и го наобиколиха. Преобразените дяба гледаха Нериф с нетърпеливо очакване.

— Може би е опасно да стоим тук пред погледа им, но ще рискуваме. Ще демонстрираме мирни намерения и обикновено любопитство. Ако ни нападнат, ще имаме повод да се защитаваме, но за съжаление не се надявам на това. Ще чакаме тук да видим какво ще предприемат.

Нериф седна и нареди да донесат малко съчки за огън и нещо за ядене. Дябата се разбягаха радостни в гората. Харесваше им тази

игра. Вживявайки се в ролите си, те тръгнаха на лов с дървените си стрели и скоро убиха един тлъст язовец. Въпреки че не бяха се занимавали досега с такава дейност, те сърчно одраха кожата му и го изкормиха. Познаваха добре анатомията на животните, които сами бяха създали. Дябата бяха изкусни актьори и често слизаха във физическия свят, за да изпълняват работата си. Лесно се приспособяваха.

Запалиха огън уж с помощта на два камъка, които удряха един в друг, а реално с щракане на пръстите си. Използваха астралните си умения замаскирано, но не се отказваха напълно от тях. Набучваха парчета месо на дълги пръти, заравяха ги в жарта, като си отпращаха закачки един към друг. Използваха езика на канавите, добре известна с колонизациите си физическа раса. Надяваха се чужденците да познават този език и да могат да се разберат с тях при нужда.

Нериф внимателно ги предупреди да не се отпускат прекалено и да не забравят колко важно беше това, което трябваше да постигнат. Но познаваше добре своите дяба и знаеше, че може да разчита на тях. Наближаваше късен следобед, а корабът стоеше все така безмълвен. Изкушаваше се да напусне това тяло и да тръгне да изследва вътрешността на кораба в астралния си образ, но не смееше да рискува. Нищо не знаеха за чужденците, те може би възприемаха астралните същества. Трябваше да почакаат.

* * *

Стиснал ядосано юмруците си, капитанът гледеше групата туземци на панорамния екран. Откъде се бяха взели изведнъж? Отначало се скара на щурмана, задето го бе излъгал — преди да кацнат на планетата, той го бе уверявал, че няма никакви човешки същества на нея. После провери всички показания на уредите в журнала и установи, че щурманът беше прав. Нещо не беше наред и това го безпокоеше. Гледаше как тези няколко души се веселят край огъня и яд се надигаше у него. Те като че ли не се вълнуваха особено от вида на кораба им. Най-вероятно не бяха истински туземци. Успяха да открият наоколо само едно село с няколко жители. Някой ги беше изпреварил! Почти не се съмняваше, че това бяха други заселници. Това щеше да

обясни защо не се бяха уплашили от кораба им и правеха опит за контакт.

Псуваше. Нямаха право да се заселят, ако тук имаше хора. А планетата беше направо разкошна.

— Капитане — обади се вторият пилот, — успяхме да доловим малко от разговора им. Въпреки пращането на огъня няколко думи се различават. Говорят някакъв диалект на канавите.

— Значи канали — процеди капитанът през зъби, — трябваше да се очаква такова нещо. Тези скитници къде ли не са се заселили вече. Но аз нямам намерение да оставя нещата така.

Той се усмихна. В крайна сметка не за първи път нарушаваха галактическите закони. Защо да ги спазват сега? Лесно щяха да се справят с тези диваци навън.

— Да ги гръмнем ли, Шефе? — попита щурманът с надежда.

— Не бързай. Има време за това. Трябва да разберем колко от тях се намират на планетата.

— Трудно ще ги открием из горите.

— Най-лесно ще го узнаем от самите тях. Изглеждат доста примитивни, но ако са заселници, ще знаят нещо за съседите си. Подгответе една група за преговори.

Замислен, капитанът барабанеше с пръсти на пулта. Най-лесно би било просто да ги убие. Но това можеше да се узнае и отново щеше да има неприятности. Пак щеше да се налага да бяга, а той бе харесал тази планета и искаше да остане на нея. Може би някаква болест щеше да свърши по-добра работа? Само да разбере нещо повече за навиците им и сигурно щеше да измисли нещо хитро да ги премахне, без да личи веднага, че има пръст в тази работа. Бяха му омръзнали вечните скитания из пространството. Искаше да намери покой и за подчинените си, и за себе си. След като изчисти планетата от тази пасмина, щеше да докара и другите и да заживее един приятен живот като техен ръководител. Замечта се за бъдещето и заподсвирква тихичко с уста.

* * *

Привечер люкът се отвори и се появиха четирима чужденци. Не бяха въоръжени и Нериф въздъхна тежко. Явно надеждите му, че щяха да опитат да се справят с тях със сила, бяха напразни. Това щеше много да улесни задачата им. При самозащита те вече биха имали право да ги изгонят с по-ефективни мерки.

Почти не се надяваше, че ще бъдат просто разумни и ще напуснат планетата доброволно. Аритан беше хубаво място за живеене. А физическите раси рядко се отличаваха с висока етика. Когато можеха, те заграбваха земите на съседите си.

Смущаваше го фактът, че никога не беше чувал за подобна раса. Сигурно идват от много далеч. Тъй като бяха малко на брой и само мъже, Нериф предполагаше, че са само изследователска група и че имат намерение да докарат основната маса заселници по-късно. За да осъществят това при огромните разстояния в космоса, те би трябвало да разполагат с напреднали технологии. А не правеха впечатление на много развита раса.

Стана и посрещна четиримата. Покани ги край огъня, като им говореше на канавски. Бяха малко по-ниски от тях, но физически яки. Кръглите им очички шаваха наоколо. Изглеждаха по-скоро хитри, отколкото умни. Не носеха преводачески уреди със себе си и единият от тях отговори на същия език:

— Благодаря. Радваме се, че можем да се разбираме с вас. Канавски заселници ли сте?

Нериф се усмихна. Дребната им хитрост успя. С тази малка група му беше по-лесно да се прави на заселник, отколкото на туземец. Но реши да подходи внимателно.

— Не зная за какво говорите. Ние всички сме родени в този край.

Чужденецът се облеци за миг, след това се почеса неловко по тила. Седна на тревата срещу тях и започна да обяснява:

— Вашите предци не са ли дошли от небето с нещо подобно на това зад нас? — той посочи кораба зад тях.

Диабата едва потискаха надигания се смях. Гледаха учудено с големите си сини очи чужденците. Попитаха развълнувано:

— Вие ли сте нашите предци?

Не изчакаха отговора, а радостно заподскачаха, пляскаха с ръце и тропаха с крака. Заобиколиха чужденците, докосваха ги с по един

пръст, дърпаха дрехите им и се смееха. Пратениците съвсем се объркаха и се опитаха да успокоят диваците.

— Не, не сме вашите предци. Ние сме рутези, нямаме нищо общо с канавите.

Разочаровани, туземците седнаха отново край огъня и онова силно момче с дългата коса, който явно беше техен предводител, пак взе думата:

— Извинявайте, но ние отдавна чакаме да се върнат предците ни. Старите ни легенди разказват, че те ще дойдат и ще доведат още много хора на Аритан. Мислехме, че сте вие, защото говорите нашия език.

Пратениците се затрудниха. Тази нова информация никак не им хареса. Ако тук се появяха още канали, нещата щяха да се усложнят. Трябваше да говорят с капитана за това. Но диваците не ги пуснаха да си ходят. Питаха откъде били, как изглеждало там и ги молиха настойчиво да дойдат на гости в тяхното село. За да не ги ядосат и за да се доберат до още информация, рутезите се съгласиха.

В селото жените донесоха още храна, а мъжете домъкнаха бъчва с вино. Гостите първо не искаха да пият от него, но то се оказа много вкусно. На въпросите им къде се намират другите селища и колко заселници има на Аритан, рутезите получиха доста неопределени отговори. Затова пък домакините не спряха да ги разпитват за тяхната планета и опиянени от виното и ласките на красивите им жени, те скоро се оплетоха в лъжи и започнаха малко по-малко да разказват, че нямат собствена планета, отдавна скитали из космоса и търсели хубаво местенце за живеене. Аритан много им харесал и с удоволствие биха останали. Досега не им е провървяло много на другите планети и за това бил виновен главно шефът им, капитанът, който все не бил доволен и жестоко се разправял с туземците, когато срещали такива, а и с тях, когато не го слушали.

Нериф седеше малко встрани и слушаше внимателно. Разказът много му напомни времената при Ханура^[7] в старата им общност и ако не беше абсурдно, той би казал, че добре разбира проблемите на тези рутези. Усети, че и другите диаба се отнасяха със съчувствие към проблемите им. А би трябвало да гледат на физическите същества, каквито и да са, с по-голямо пренебрежение.

Изведнъж се появи нова група от чуждите космонавти, които хванаха четиримата си другари доста грубо под мишниците и ги

повлякоха със себе си. „Аританите“ наскачаха и искаха да се притекат на помощ на новите си приятели, но бяха отблъснати и Нериф ги удържа.

Всичко това не му харесваше. От една страна, нямаше да е лесно да накара диабата да се борят срещу симпатичните рутези, а от друга, тук той явно имаше работа с един по-сериозен противник в лицето на капитана, когото още не познаваше. Прекъсването на контакта по този начин показваше, че намеренията му далеч не бяха миролюбиви.

Трябваше да се свърже с Аниор и да сподели впечатленията си с него. Той сигурно беше наблюдавал всичко и можеше да даде някакъв съвет какво да прави. За да се откъсне от това физическо тяло и да се премести в астралния свят, Нериф легна да спи.

* * *

Аниор очакваше нетърпеливо Нериф. Изслуша го внимателно и се замисли. Знаеше, че спонтанното възникване на взаимна симпатия винаги има по-дълбоки корени. Достатъчно често се беше случвало на самия него, за да не обърне внимание на тази подробност. Но нямаше представа на какво можеше да се дължи. Всичките издирвания откъде се бяха появили тези рутези, останаха безуспешни. И това много го тревожеше. Да се справят с противник, за когото нищо не знаеха, беше извънредно трудно. Те като че ли не идваха от този сектор на вселената.

— Смяташ, че идват от друг сектор? — попита Нериф невярващ.
— Но все някой щеше да ги засече, докато стигнат до нас.

— Да, ако се движеха с нормална за физическия свят скорост. И точно там е работата. Успях да анализирам мига, в който се появиха край Аритан. Скоростта, с която дойдоха, не е по силите на нито един космически кораб.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Засега нищо. Просто не мога да го проумея.

— Ако бяха толкова развита физическа раса, че да владеят неизвестна нам техника, щяхме да сме чули за тях, дори да са от друг сектор на вселената. А хич не ми направиха впечатление на много развити.

— Цялата тази работа никак не ми харесва.

Аниор нервно сновеше напред-назад и опашката му потръпваше.

— От самото начало имах усещането за нещо много неприятно.

— Трябва да изчакаш още малко. Трябва да видя този капитан.

— Нериф се загледа към синьо-зелената планета, която се виждаше в дъното на централата. Колко много се беше променил Аритан! Помнеше жълтите вихри в атмосферата му в началото на дейността им. Бяха работили много и бяха дали всичко от себе си, за да изградят тази система. А сега имаше опасност някой да провали бъдещето ѝ.

— Защо не попиташ Камъка за тези неща? — попита той.

Аниор се засмя горчиво.

— Мислиш ли, че не съм опитал? Само че не получих никакъв отговор.

— Но Камъкът мълчи само когато въпросът е свързан лично с този, който пита! — учуден извика Нериф.

— Да, и това най-много ме безпокои — измърмори Аниор.

Той спря пред Нериф и го погледна с жълтите си очи. Умората в тях го порази. Аниор винаги беше пълен с енергия, какво му стана отведнъж? Нериф не се въздържа и го прегърна.

— Не се тревожи. Ще успеем. Ще ги изгоним.

Почувства как Аниор се отпусна за миг в прегръдката му, но веднага се стегна пак и се отскубна от него. Беше се обвил в червения облак на тъгата и отправи взор към далечните звезди. Нериф знаеше какво означава това и се натъжи. Щеше ли да дойде някога времето, когато той можеше да замести Сатара за Аниор?

Червеният облак се разсея, Аниор се пребори със слабостта, появила се внезапно в него.

— Благодаря, Нериф. Ще пратя малко бури и земетресения. Може би така планетата вече няма да им харесва толкова. Но, честно казано, не се надявам много. Разчитам на теб.

— Ще направя каквото мога.

Нериф се отправи обратно към Аритан, а Аниор се премести в зоната за почивка. Заклучи си лично пространство и подхвърли малкия кристал с матрицата за гората. Огледа се за миг в познатата обстановка и помисли усмихнат, че беше превърнал Аритан в своеобразно продължение на тази гора. Отиде до малката поляна и се загледа в двете си любими дървета. Облегнал се на дъба, той се

заслуша за кой ли път в нежните думи на Сатара: „Обичам те и бих искал да бъда винаги с теб.“ Тези няколко думи бяха единственото нещо, което му бе останало от Сатара. И спомените за неговата прегръдка. Копнежът към това щастие се надигна неудържимо у него и той отново потъна в червена мъгла. Отдаде се на тъгата си, докато не заспа от изтощение.

* * *

Капитанът беснееше. Четиримата пратеници стояха с наведени глави пред него и чакаха бурята да отmine. Сами не разбираха как се бяха отпуснали така в компанията на тези аритани. Не само че нищо не бяха разбрали за тях, но и за малко сами да се издадат. Добре че шефът им беше както винаги много досетлив и ги измъкна навреме.

— Чудя се какво да направя с идиоти като вас. Да ви разиграват тези диваци!

— Бяха ни много симпатични — измънка един от четиримата.

— Симпатични значи, глупаци такива! Нали утре може да се наложи да се биете с тях!

Беше истински разтревожен, когато разбра, че те чакаха други канали да се върнат на тази планета, която наричаха Аритан. Това никак не му се нравеше. Ако ги унищожеше, със сигурност щеше да си има неприятности.

— А защо не се заселим заедно с тях — предложи внимателно единият. — Те, изглежда, са малко, а и ние не сме чак толкова много. Ще има място за всички.

— Мълчете, празноглавци такива! Забравихте ли как са свършвали такива опити по-рано? Как ни намразиха всички?

— Мразеха ни, защото не сме като тях и това ги плашеше.

— Точно така! И тук ще бъде същото.

— Не знам защо, но мисля, че те са различни — тихо възрази друг.

Капитанът ги погледна свирепо, но и учуден. Потискаше яда си и се замисли върху това твърдение. И на него тези канали му се струваха странни. Трябваше непременно сам да се запознае с тях.

Изведнъж корабът се залюля в бесен танц. Всички в паника се хванаха за обзавеждането, което се движеше из помещението.

— Земетресение! — извика капитанът. — Повдигнете бързо кораба на двадесет метра от земята!

Но с това бедите не свършиха. Тъкмо бяха отлепили кораба от повърхността, когато се развихри силна буря. Завъртя ги в огромен вихър и ги понесе нагоре. Всички се втурнаха към местата си и започнаха борба със стихията. Накрая успяха да се отскубнат от шеметния вихър. Издигнаха се на орбита край планетата, когато ги налетя следващата неприятност.

— Цял поток метеоритни частици! — извика щурманът и те усетиха първите попадения.

— Прокълнати небеса! Какво става тук? — Капитанът се залови лично с управлението на кораба. Отново се потопа в атмосферата, където бе посрещнат от бурята. След опасна маневра успя да приземи кораба на същата поляна. Учудени видяха, че бурята и земетресението не бяха засегнали гората. Стоеше си, като че ли никога нищо не се беше случило.

— Това място е прокълнато. Я да се махаме оттук — извика щурманът.

— Никъде няма да ходим! — отсече капитанът. Седеше с мрачна физиономия в креслото си и не откъсваше очи от екрана. Гледаше тъмния силует на гъстата гора. Короните на дърветата се движеха в бурята. Тогава една огромна мълния удари кораба и всички оглушаха от страшния тътен. Имаха късмет, че отново стояха на земята. Втора мълния удари в поляната, точно пред екрана. Яркият блясък ги заслепи. Когато отново успяха да видят нещо, всичко около тях беше в пламъци. Пилотите отправиха умоляващи погледи към капитана си, но той продължаваше да седи неподвижен в креслото си, без да промълви ни дума.

Бурята се успокои и присъстващите се измъкнаха един по един, за да си починат след тежкия ден. Само капитанът не мръдна от мястото си. Взираше се в затихващия огън, потънал в дълбок размисъл.

Утрото беше слънчево и тихо. Като че ли бурята им се беше присънило. Само тревата около кораба беше изгоряла в почти

правилен кръг и напомняше за неприятната нощ.

Съпроводен от десетина добре въоръжени подчинени, капитанът се отправи към запусиялото село на аританите. Влезе в къщите им, разхвърли скромното обзавеждане и търсеше поне една жива душа. Селото беше като напуснато. Нямаше представа как бяха усетили навреме намерението му. Псуваше и потърси и в гората наоколо. Но не намери никого и се върна към кораба.

Все не го напускаше чувството, че нещо не е наред. Какво беше това село без едно-единствено куче и без утъпквани пътеки наоколо? От какво живееха тези хора?

Следобед един разузнавач дотича без дъх.

— Видях ги нагоре по реката, там има друго село.

— Какво друго село, нали вчера там не открихме нищо? — възмути се капитанът.

— Не знам. Но видях няколко къщи и деца около тях.

Тръгнаха покрай реката. На места тя се разширяваше в дълбоки вирове и те трудно си проправяха път през гъсталака. Когато най-накрая стигнаха селото, отново нямаше никого. Много приличаше на другото и ако не го бяха сметнали за невъзможно, щяха да помислят, че то просто се беше преместило тук. Капитанът дори се хващаше за мисълта, че иска да провери дали другото си е на мястото. Ядосано тръсна глава. Как можеше да се поддава на такива глупави мисли?

Върнаха се по другия бряг. Ако не беше видял тези диваци предния ден, сега щеше да си помисли, че на тази планета никога не е стъпвал човешки крак. Дори дивите зверове не бягаха от тях.

Когато пристигнаха отново на поляната пред кораба, видяха няколко жени туземки да си приказват с излезли от кораба космонавти. Чуваше се смях. Капитанът направо онемя от изненада и яд.

Забелязвайки го, жените вдигнаха полите си и се затичаха към другия край на поляната. Още преди да успее да викне на хората си да ги задържат, те бяха изчезнали.

— Какво сте се заяпали? — извика вбесен капитанът. — Тичайте и ги задръжте!

Но рутезите с късите си и криви крака нямаха никакъв шанс. Само си загубиха времето в безполезно търсене. От аританите отново нямаше и следа. Върнаха се изподраскани и изпохапани от комари.

Капитанът, позеленял от яд, събра екипажа и разпита тези, които бяха говорили с жените.

— Защо не задържахте тези жени? — попита той.

— Откъде да знаем, че искате да ги задържим — отговори един от вчерашните пратеници. Капитанът за малко отново да избухне.

— И за какво си побъбрихте така весело?

— Питаха дали имаме малко шарени камъчета и други дрънкулки. Много харесаха униформите ни.

— О, велики богове! Какви подчинени са ми се паднали! За какво мислите се разкарвам цял ден из гората? Трябваше да задържим няколко от тях, за да ги разпитаме за останалите. Същите ли бяха като вчерашните?

— Не знам. Познах две от тях, но другите не ги бях виждал.

Капитанът се прибра в покоите си все още ядосан. Днешният ден беше просто загубен. Чувстваше се измамен. Ако тези диваци продължаваха да го разиграват, той щеше да прибегне към силови методи.

* * *

Диабата се бяха събрали на ново място в гората. Хвърлиха матрицата на селото и се прибраха в голямата къща. Местеха се за трети път и с удоволствие наблюдаваха как рутезите обикалят гората. Успяха да ги изнервят. Сигурно още утре капитанът им ще прибегне към по-твърди мерки и с това ще им развърже ръцете. Поне постигнаха частичен успех. Засега чужденците не бяха опитали да разтоварят каквото и да е от кораба си и да се установят извън него. Бяха ги изолирали на тази горска поляна.

Но Нериф не беше спокоен. Беше наблюдавал внимателно техния капитан и вече знаеше, че няма да е лесно да се справи с него. Не приличаше на подчинените си. Беше по-висок, със стройна фигура и черни очи и коса. Като че ли не принадлежеше на тяхната раса. Светлото му лице излъчваше суровост и студенина. Нериф беше усетил силата в този хуманоид, сила, с която не би трябвало да разполага едно физическо същество. Наистина му напомняше за Ханура.

С другите нямаше да имат никакви проблеми. Много лесно влизаха в контакт, особено когато диабата се бяха превърнали в жени. Бяха плашливи и суеверни. Беше ясно, че още при снощната канонада от стихии, която им бе изпратил Аниор, щяха да избягат. Но капитанът им беше истински твърд орех.

— Нериф, какво ще правим утре? — попита Синоа.

— Ще им паднем в ръцете. Подгответе си стрелите, сопи и ножове. Предполагам, че ще се стигне до бой. Но в никакъв случай не започвайте първи.

— Откога не сме се били! — протегна се усмихнат Перал.

Гледаха на цялата работа като на приятно развлечение, но Нериф не можа да се отърве от чувството, че скоро нещата щяха да се променят.

На сутринта излязоха на поляната и се строиха в бойна редица пред чуждия кораб. Зачакаха. Не мина много време и люкът се отвори. Появиха се двадесетина космонавти, отново добре въоръжени, заедно с капитана си. Той ги спря, даде някакви тихи наставления и се отправи сам към аританите. Не беше въоръжен. Спря се на няколко метра от тях и извика:

— Искам да говоря с вашия предводител!

Нериф излезе напред. Оценяваше смелостта и хладнокръвието на противника си. Известно време само се премерваха, гледайки се в очите. После капитанът попита:

— Какво искате?

— Да се махнете оттук.

Отговорът беше ясен и категоричен. Капитанът се усмихна презрително:

— И какво ще правите, ако нямаме такива намерения?

— Ще ви прогоним насила.

Сега капитанът вече се засмя. Той даде знак на хората си и те се нахвърлиха върху аританите.

Започна страхотно меле. Никой не употреби оръжието си. И едните, и другите се бореха с голи ръце. Аританите бяха по-високи, но рутезите имаха по-дълги и силни ръце. Нериф продължаваше да стои до капитана и наблюдаваше заедно с него тази странна борба. Чакаше момента, в който онзи щеше да го нападне. Но капитанът, изглежда,

чакаше същото от негова страна и не се помръдна. Всичко това приличаше на пълен абсурд и Нериф се засмя. Хвърли на капитана предизвикателен поглед и каза подигравателно:

— Ако сте дошли просто за да се разкършите, нямам нищо против. Но май не смеете да се борите с мен.

Тогава нервите на капитана не издържаха. Хвърли се върху Нериф и го сграбчи с ръцете си. Нериф едва пое дъх. Никога не би очаквал такава сила у този на вид строен хуманоид. Хвърли се на земята и се изгърколи върху него. Престана да мисли. Усещаше железните мускули на противника си и мобилизира всичките си сили — не само физическите, но и астралните. Но това като че ли не му помогна много. Противникът му разполагаше с не по-малка сила от неговата и му се изплъзна. Хвана го за дългата коса и Нериф изрева от силната болка. Побеснял, той ритна противника си в слабините. Сега онзи ревеше. Размаха ръка и последното, което Нериф успя да види, беше, че някакви други рутези дотичаха и носеха нещо в ръцете си. Силен удар с юмрук го повали в несвяст. Вече само с астралните си сетива Нериф усети как го обгръща някаква мрежа и че не може да се измъкне от нея. Трябваше му време, за да осъзнае, че не можеше да освободи не само физическото, а и астралното си тяло от тази мрежа!

Неравната борба скоро свърши. Рутезите ги завлякоха в кораба си, омотани като мухи в паяжини. Набутаха ги в празно товарно помещение и ги заключиха. Постепенно, идвайки на себе си, преобразените диаба смъкнаха мрежите от телата си. Нериф се обърна мислено към всички:

„Май този път нас ни изиграха. Добре се бихте, но с тази физическа раса нещо не е наред.“

„Виж само тази мрежа! — обади се Синоа по същия начин. — Много прилича на пространствен хамак, преплетен с физическа мрежа. Откъде могат да имат такова нещо?“

„Не само прилича, но е точно такава — отвърна Нериф, разглеждайки внимателно една от мрежите. — Свийте ги, могат да ни потрябват.“

„Какво ще правим сега?“ — попита някой.

„Продължаваме да се правим на аритани. Някой да не се изкуши и да напусне това място в астралния си вид! Щом разполагат с такива мрежи, нищо чудно да ни видят в астралния ни образ и да се сетят кои

сме. Тогава вече могат да не си правят труда да се борят с нас, а просто ще се заселят на Аритан.“

Всички се съгласиха. Вратата се отвори и един от бившите пратеници влезе със смутена усмивка в помещението. Донесе малко вода и хлебчета.

— Страшно се бихте, момчета, но Шефът ни иска да ви пита разни работи и се наложи да ви задържим тук.

— Можеше да пита и на поляната — обади се Нериф мрачен. — Бихте ни в доста нечестна битка.

— Съжалявам. Но ние само изпълняваме каквото ни нареждат, нали разбирате.

Рутезът ги огледа и попита:

— Някой има ли нужда от медицинска помощ?

— Остави ни на мира! — отговори Нериф грубо. Не искаше да изградят по-приятелски отношения с тези същества. Иначе щеше да им е трудно да се преборят с тях.

— Кажи на Шефа си, че съм готов да разговарям с него, ако пусне останалите ми хора на свобода. Иначе няма да узнае нищо от никого.

Рутезът се измъкна и те се нахвърлиха върху храната. Бяха ужасно гладни и жадни. Дано не мислеха да ги морят с глад, тогава те трудно щяха да поддържат тези физически тела.

Нериф се сви в един ъгъл и затвори очи. Не знаеше какво да предприеме. Вече не можеше да се откъсне от това тяло и да се консултира с Аниор. Замисли се върху странното поведение на тези кандидат-заселници. Можеха просто да ги ликвидират. Но очевидно добре разбираха, че така щяха да предизвикат гнева на съществата от горните нива и да развържат ръцете на Създателя. Очевидно познаваха добре законите. Имаха работа с по-сериозен противник, отколкото си мислеха в началото.

* * *

Аниор седеше мрачен в централата си и обмисляше какво да предприеме. Засега нищо не се получаваше. Нериф не беше успял да предизвика натрапниците към по-жестоката разправа с тях. Нямахше

основание да се намеси. Имаше работа с умен противник. Като че ли прекалено умен за една физическа раса.

Изведнъж пред него блесна ярка точка. Радостта нахлу като ударна вълна в Аниор. Нетърпеливо изчака тази точка да нарасне до облак и да се кондензира в човешка форма.

— Боар — шепнеше Аниор и изпрати чувствата си на любов и щастие към момчето в синкавата сфера. А той отвърна с вълна от нежност, в която Аниор се разтапяше. Забрави всичките си проблеми и се наслаждаваше на щастията да бъде до другото си Аз. Искаше да го прегърне, да се слее още сега с него. Но когато това желание стана почти непреодолимо, Боар прекъсна връзката си с него и Аниор въздъхна тежко. Кога ли щеше да дойде времето, когато те отново щяха да станат едно?

Боар се усмихна широко и каза:

— Търпение, Аниор. Още не си завършил изграждането на системата си. Предстои ти да създадеш своя собствена физическа раса интелигентни същества и да ги научиш да живеят в мир на Аритан.

Аниор отново помръкна и каза съкрушен:

— Както изглежда, няма да успея. Сигурно знаеш какво се случи.

В очите на Боар се появи жал и той изпрати още малко енергия към Аниор. Почака да изчезне и последния остатък от червения облак край него и продължи сериозно:

— Изглежда, наистина привличаш неприятностите към себе си. Имам за теб една добра и една лоша новина. Добрата е, че тези космонавти нямат право да се заселват на Аритан и ти можеш да предприемаш всички мерки, за да ги изгониш оттам. А лошата е, че това няма да е никак лесно.

Аниор го погледна учуден.

— Защо нямат право да се заселват?

— Защото не са физически същества. Имаш работа с космически пирати от астралния свят. Идват от съседния, шести сектор на вселената. Използват физическата форма за прикритие. Били са общност, подобна на диабата, но се разбунтували и оттогава скитат през царствата и пакостят, където намерят. Ръководи ги един теор на име Тимон. Много умен и коварен. Търси планета, на която може да се настани за по-дълго, и избира за тази цел най-хубавите системи. Не го

е грижа дали са населени, или не. Настанява се с рутезите си и плаши местното население. Стои, докато опустоши света домакин, и се премества в друга система, за да започне разрушителното си дело и там. Много Създатели от съседните сектори пропищяха от него. Досега никой не е успявал да го изгони, преди да си тръгне сам. Системите след това обикновено са непоправимо разрушени.

Аниор слушаше Боар с нарастваща тревога.

— Астрални същества? Но тогава Нериф и групата му са в опасност! Трябва да ги предупредя.

— Нериф се справи чудесно засега — отговори Боар, — няма защо да бързаш. Може би вече сам се досеща какво става.

— Казваш, че рутезите са приличали на диабата. От Нериф разбрах, че им били симпатични. Имат ли някъде собствено царство?

— Имат едно място в съседния сектор, където прекарват времето между два набега. Сега там се намира основната им група. Малко са, но причиняват големи щети. Самите рутези не са много опасни, но се подчиняват безпрекословно на Тимон. Трябва да се справиш с него.

Боар изглеждаше загрижен. Аниор го помоли:

— Можеш ли да ми кажеш още нещо за него?

— За съжаление не. Не познавам теорите от съседните сектори. Само знам, че е готов на всичко, за да се устрои заедно с подчинените си.

— Ще трябва лично да се запозная с него — отвърна Аниор замислен. — Може би има слабо място. Как е с жените? Разбрах, че рутезите си падали много по тях.

Боар се засмя.

— Нямам представа. Внимавай! Той все пак е теор, а ти си само дябо.

Аниор се нацупи.

— Ханура също беше теор и накрая се разбрах добре с нея.

— Да, но Ханура спазваше законите. Доколкото разбрах, Тимон разполага с повече сила от нея. Някога трябва да е бил доста напреднал. Не знам какво е станало с него. Мога да се опитам да узная още нещо.

Аниор се усмихна и отвърна:

— Започвам да обичам тези неприятности. Само когато имам такива, мога да те видя.

Боар го погледна нежно. Аниор се беше променил много, откакто го видя за първи път като жена от Земята. Не само Сатара му бе помогнал да натрупа сила. Много дължеше на собствените си успехи, а те винаги бяха извоювани с преодоляване на трудни и опасни ситуации. Гордееше се много с него. А сега му предстоеше поредната трудна задача. Щеше ли да му стигне силата да се пребори с Тимон? Нямаше право да му помогне. А се тревожеше за него.

Той образува астрална материя край ръката си и леко погали Аниор. Аниор грейна от щастие и хвана ръката му с огромните си длани. Рискуваха много да се докосват така^[8], но не желяеха да се лишат от това рядко удоволствие. Прошепна тихо:

— Обичам те, Аниор. Вярвам, че ще успееш и този път — и се сви отново в една точка, за да се върне на нивото на теорите.

Аниор гледаше, все още замаян от нежността на Боар, мястото, където той току-що бе изчезнал. Тъга се надигна у него, но той не ѝ даде да го обладае. Стана и извика Гивок.

— Поеми командването. Трябва да слеза при Нериф и другите и да им кажа с кого си имат работа. Наблюдавай събитията внимателно и се включвай в борбата оттук, ако е необходимо. След като сваля този капитан, намери начин да освободиш другите. Имаме работа с опасен противник. Оказа се, че капитанът им е теор, а рутезите — астрални същества.

Изведнъж се засмя.

— А всеки от тях мисли, че има някакво предимство пред другия!

Гивок се ухили:

— Не се безпокой, щом е тъй, ще ги надхитрим. Планетният дух сигурно също ще ти помогне.

— Надявам се на това — отговори Аниор.

Пренесе се на Аритан и се превърна в красиво момиче.

* * *

— Омозо — извика щурманът на втория пилот, — погледни! Такава красавица още не си виждал!

От края на гората приближаваше стройно момиче в бяла рокля, препасана с червен колан. Под роклята се подаваха хубавите ѝ боси крака. Имаше дълга руса коса, сплетена в дебела плитка на гърба и завързана с червена панделка. Стъпваше леко като русалка и когато увеличила образа ѝ на екрана, видяха големите ѝ сини очи, оброчени от дълги тъмни мигли. Светлата ѝ кожа като че ли грееше в светлината на залязващото слънце. Двамата пилоти се бяха втреничили с отворена уста в приближаващото момиче, когато чуха ледения глас на капитана зад гърба си:

— Какво се зазяпахте така в екрана? Нямате ли друга работа?

Те само мълчаливо посочиха момичето и вдигнаха очи към шефа си. Но той вече не им обръщаше внимание. Погледът му беше прикован към нея. Щурманът се обади:

— Ще ми позволите ли да посрещна това момиче и да разбере какво иска?

Капитанът му хвърли изпепеляващ поглед с черните си очи.

— Сам ще отида — отсече той и напусна командната зала.

— Май и на него му хареса — ухили се Омозо.

Щурманът въздъхна тежко и се оплака:

— Защо най-хубавите момичета все на него се падат?

Капитанът рядко се занимаваше с жени, но когато си харесаше някоя, никой не можеше да припари. Освен това той безспорно се харесваше на хуманоидките повече, отколкото кривокраките рутези.

Аниор приближаваше бавно, но решително отворения люк. Даваше им време да го изучават, преди да стигне. Когато видя, че се появи самият капитан на вратата, се ухили вътрешно. Все пак интуицията му не го излъга. Хубавата млада жена беше елементарна въдица, но въпреки това на нея се хващаха и най-едриите риби.

Спря на няколко крачки от люка и зачака. Капитанът излезе от сянката на вратата и го доближи. Беше облечен в червено-черна униформа, с лъскави пайети. Черната му коса беше къса, а в черните му очи имаше блясък. Изглеждаше красив за разлика от подчинените си.

Спря се пред Аниор и го изучаваше с очи. Не се усмихваше. Аниор усети силата, която излъчваше. Беше сериозен противник.

— Какво желаеш — попита той студено. Владееше се добре.

— Искам да освободите брат ми и неговите другари.

Аниор не си даваше труд да го помоли. Поглеждайки го право в очите, той просто изискваше. Видя как за миг се изписа учудване в това лице, преди да се изкриви в леко иронична усмивка.

— И какво предлагаш в замяна?

— Себе си.

Капитанът го погледна изненадан, след това се засмя:

— Това за днес вече е второто предложение от този тип. Няма съмнение, че точно онзи як младеж с дългата руса коса е брат ти. Използвате почти едни и същи думи.

Аниор не отреагира. Чакаше, като че ли друго нямаше какво да каже. Разбра, че Нериф беше правил опит да освободи другите.

— Как се казваш? — попита капитанът.

— Ани.

Аниор реши да използва старото си име на жена от физическия свят. Беше доста известен в астралния, а и в менталния свят и Тимон можеше да е чул за Аниор.

Капитанът отново го загледа, като че ли преценяваше дали замяната си струва. Каза:

— Ако бях твой брат, нямаше да съм съгласен с тази размяна.

— Той няма да е съгласен — отговори Аниор твърдо. Не преставаше да гледа Тимон предизвикателно в очите, като че ли не му пука за нищо. Накрая онзи сведе очи. Аниор се зарадва на тази мъничка победа. Сега сигурно ще иска да ги разиграва един срещу друг и щеше да го покаже на Нериф. Аниор само това и чакаше.

— Искаш ли да го видиш? — попита капитанът.

— Да.

Той заведе Аниор в долната част на кораба, където се намираха складовете. Аниор беше изучил строежа на кораба от астрално ниво. Знаеше, че беше достатъчно да се пробие корпусът на кораба отвън и затворниците биха могли да избягат.

Капитанът отвори тежката врата и те влязоха. В сумрака се виждаха петнадесетина русокоси „аритани“. Нериф скочи на крака и извика:

— Ани...!

Аниор моментално го прекъсна с мислена заповед: „Млък! Аз съм сестра ти и се казвам Ани. И другите да внимават.“ А гласно

извика:

— Нериф! — и се хвърли в прегръдката му.

Нериф, щастлив и учуден, го притисна до себе си. Капитанът направи опит да откъсне момичето от него, но Нериф злобно го отблъсна и изсъска:

— Махни мръсните си ръце от сестра ми!

Капитанът се ухили:

— Тя току-що ми предложи себе си за твоята свобода. Но като си помисля, най-добре ще е да ви задържа всичките.

Изсмя се с кънтящ глас и затръшна вратата след себе си.

Потри доволен ръце. Нека се карат малко, какво да правят. После щеше уж да освободи момичето. Тя му харесваше. Не беше само красива, имаше сякаш нещо фатално в нея. Обичаше тези предизвикателства.

* * *

Усмехнат, Аниор се освободи от прегръдката на Нериф, който продължаваше да го притиска до себе си с всички сили.

„Ще ме смачкаш. Не забравяй, че съм ти сестра, а не любовница“ — каза той мислено. Можеха да ги подслушват и Аниор не искаше да рискува.

„Не можа поне веднъж да ми станеш любовница — недоволен отговори Нериф по същия начин, но се усмихна щастлив. Разгледа Аниор с възхищение. — Не знаех, че имам толкова красива сестра.“

„Ех, и аз имам красив брат“ — върна Аниор комплимента. След това стана сериозен.

„Слушайте внимателно и се въздържайте от ненужни възклицания“ — продължи Аниор. Разказа им набързо с кого си имат работа.

„През цялото това време не ме напускате чувството, че с тях нещо не е наред, а най-вече с този капитан, когато се борих с него — обади се Нериф. — Поне ми остава удовлетворението, че успях да го ритна между краката.“

„А той имаше ли въобще нещо там?“ — ухили се Перал.

Всички се засмяха.

„Ако няма, Аниор няма от какво да се страхува. Иначе не бих бил толкова спокоен“ — добави Синоа. Отново се изкикотиха. Сигурно изглеждаха доста странни отстриани. Една мълчалива компания, която се хилеше непрекъснато. Аниор прекъсна това разпускане:

„Не се радвайте преждевременно. Предстои ни тежка борба. Ще използваме предимството, че знаем кои са те, а те все още не подозират кои сме ние. Аз ще се заема с капитана, а вие с останалите. Но чак утре. Дотогава ще се правим на послушни затворници.“

Вратата се отвори. В рамката ѝ се появи високата фигура на капитана.

— Разбрахте ли се вече кой ще бъде на мое разположение? — попита той с подигравателна усмивка.

— Да, аз — отговориха Нериф и Аниор в един глас.

Двамата се спогледаха, а капитанът се засмя:

— Честно казано, бих предпочел момичето.

— Ще ме имаш, след като пуснеш другите. Нито миг по-рано — отсече Аниор с леден глас.

Нериф извика ужасен:

— Ани! — а Тимон продължаваше да се смее.

Той се протегна и задърпа момичето за ръка. Аниор усети желязната му хватка, но се откъсна с рязко движение и се хвърли обратно към Нериф, по-скоро за да го спре, отколкото за да търси защита при него. Защото Нериф гледаше капитана с кръвясали очи и тръгна да му се нахвърли. Другите също бяха станали и Тимон реши, че ще е по-разумно да напусне помещението. В теснотията трудно някой щеше да му се притече на помощ.

Затвори ядосано вратата. Мърморейки си под носа, каза:

— Утре ще ви дам да разберете — и се качи в командната зала.

Останали сами, всички се разположиха, доколкото успяха, по-удобно покрай стените, върху мрежите. Бяха сигурни, че за днес няма да ги безпокоят повече. Трябваше да си починат.

Нериф отново прегърна Аниор, който се облегна на гърдите му. Беше щастлив от тази близост, която Аниор никога не позволяваше, когато бяха в астралните си тела. Като че ли заедно с превръщането му в момиче у него се бяха върнали онези женски качества, които

безспорно винаги е притежавал. Галеше го леко по косата и му шепнеше мислено нежни думи.

А Аниор просто се вживяваше в ролята си. Забрави, че е ръководител на общност диаба и Създател на физическа система. Отново беше Ани и лежеше в затвора в прегръдка на силни ръце, които нежно го галеха. Споменът за вълшебната нощ със Сатара в затвора на Сатариус го завладя с такава сила, че се разплака. Притисна лицето си към гърдите на Нериф и се остави да бъде успокоен от нежните му думи и галещите му ръце, докато не заспа дълбоко.

* * *

Леко скърцане ги събуди. В единия край на склада нещо се движеше под пода. След това се появи първата дупка. Всички впериха поглед натам. Трима седнаха така пред нея, че да не се вижда откъм вратата какво ставаше зад тях. Скоро забелязаха малките гризачи, които с усилено ръфане разшириха дупката толкова, че можеше да се промуши човек през нея.

Аниор внимателно я огледа. Дупката в корпуса минаваше през поне четири слоя и завършваше в земята под тях. Оттам започваше тунел. Гивок беше свършил работата си блестящо. Ръководейки ресурсите на планетата, той им бе осигурил път за бягство.

Аниор се разпореди:

„Ще изчакате да ме изведат оттук. Аз ще се занимавам с капитана им. Тогава се измъквайте и почакайте преследвачите си в другия край на тунела. Сигурно свършва някъде в гората. Не забравяйте мрежите! В тях ще ги хванете. Гивок ще ви изпрати допълнителни мрежи в гората. Гледайте да не вдигат много шум, трябва да им запушите устата. Като приключите, вижте докъде съм стигнал. Но в никакъв случай не се намесвайте, преди да ви повикам!“

Обърна се към Нериф и добави ухилен:

„Това важи особено за теб. Да не загубиш ума си от ревност!“

Те покриха дупката с две мрежи и зачакаха.

Вратата се отвори с трясък и познатият рутез им се усмихна:

— Закуската!

Постави кутия с напитки и топли закуски на пода.

— Обслужването ви е на ниво — похвали го Синоа. Рутезът доволен се изпъчи:

— Ние да не сме диваци! Ако беше в моята власт, щях да ви пусна веднага. Само ни оставете малко местенце за живеене на вашата планета. Много е хубава.

— Ще си помислим — отговори Нериф любезно.

— Но трябва да се пазите от шефа. По-добре му остави своята сестра, може и да миряса, когато има с кого да се занимава. Тя изглежда доста отракана и ще се оправи с него.

Аниор се засмя, а Нериф го погледна мрачно и рутезът се измъкна.

Тъкмо бяха завършили закуската, когато дойде капитанът. Отново попита:

— Разбрахте ли се вече?

— Ще дойда с теб, ако пуснеш останалите — отговори Аниор.

Капитанът погледна учуден Нериф, който беше свел погледа си към пода, и повдигна рамене.

— Добре, но не мога да ги пусна всичките, преди да получа обещаното. Предлагам следното: ще пусна половината, а брат ти и останалите ще почакаат. Съгласна ли си?

— Не! — извика Нериф.

— Да! — отговори Аниор и го срита леко с босия си крак.

Набързо избрах десет аритани. Изведоха ги заедно с момичето от склада. Отправиха се към изхода и Аниор ги последва.

— Чакай, ти си занатам — каза капитанът и посочи по стълбите нагоре. Аниор се засмя.

— О, не! Не, докато не се уверя, че хората ми са свободни.

Видя, че капитанът кипеше вътрешно от яд, но продължи да следва другите аритани. Така всички стигнаха гората.

— Бягайте! — извика капитанът и освободените аритани се скриха в гората.

Направи знак на охраната си да се върне и се опита да прегърне Аниор. Но той сръчно се изплъзна от неговите ръце и се затича засмян към реката. Капитанът първо изруга, но после се усмихна и го догони.

Момичето не можеше да му избяга. Хвана я за ръка, събори я и я притисна към себе си, като долепи устни до нейните в жадна целувка.

Аниор, замаян, се откъсна и си помисли: дано Нериф още да не е успял да избяга и да види това.

— Не можеш да ми избягаш — извика Тимон засмян. Това момиче му харесваше все повече. Тя успяваше да превърне тази принудителна любов в непринудено преследване на дивеч.

Аниор се засмя.

— Нямам никакво намерение да ти избягам. За разлика от теб винаги държа на обещанието си.

Засегнат, Тимон я погледна. Не обичаше, когато някой му напомняше за чест.

— Аз също изпълних своя дял.

— Да, но само наполовина. А аз знам, че нямаш намерение да изпълниш и другата половина — отговори предизвикателно Аниор.

— Откъде ти хрумна това — лицето на капитана се помрачи.

— Виждам в очите ти колко си нечестен.

Аниор го погледна право в очите. За миг капитанът побесня, но се сдържа. Аниор отново се засмя.

— Не се разстройвай, не очаквах друго от теб.

Скочи и отново побягна по ливадата, като се обърна да види дали ще го последва Тимон. Както очакваше, той се беше засегнал и стана бавно. Аниор го изчака да доближи, преди отново да се затича. Прескочи корена на голямо дърво и помоли планетата да му помогне. С малко концентрация можеше да управлява растенията и животните, водата и въздуха на тази планета. Защото знаеше, че планетният дух е на негова страна.

Ядосаният капитан тъкмо прескачаше същия корен, когато Аниор си пожела той да се повдигне. Тимон се просна по лице и Аниор се изсмя на висок глас. Теорът не беше разбрал какво става и се изправи смутен. Избърса калта от лицето си и погледна Аниор объркан. И в този момент Аниор го съжали. Вече не се страхуваше от него. Знаеше, че ако иска, може да го навие на малкия си пръст. Но не искаше да унижава нито себе си, нито него. Стана сериозен и го изчака да се доближи.

Седна на тревата, погледна Тимон, който се настани до него, и попита тихо:

— Защо не си отидеш оттук? Тази планета е моя и аз няма да яделя с никого.

Нежно галеше тревата с пръстите си.

Тимон погледна това момиче като замаян. Искаше отново да се нахвърли върху нея и да я целуне, но нещо го спираше. Гледаше как тази нежна ръка галеше тревата и някаква болка сви сърцето му. Чак след това думите ѝ стигнаха до съзнанието му.

— Планетата е твоя точно толкова, колкото е и моя — отговори той.

Аниор го погледна сурово и каза:

— Лъжеш се и ако искаш, ще ти докажа това.

Той стана и доближи бавно реката. Изхлузи роклята си и замижа чисто гол към слънцето. След това се хвърли в дълбокия вир.

Капитанът остана с широко отворени очи. Поразяваше го не толкова красотата на това момиче, колкото самочувствието, с което се движеше. Усецаше силата ѝ не само в нейните думи, но и в движенията ѝ. Скочи и изтича до вира. Видя тялото ѝ да блести под водата, чу звънкия ѝ смях. Плуваше като нимфа. Закръглените ѝ форми се показаха над водата и той я пожела неудържимо. Смъкна дрехите от себе си и се хвърли след нея.

Някакъв вихър го хвана за крака и го задърпа надолу. Трябваше да използва всичките си сили, за да изплува и да поеме дъх. Но студеното течение отново го подхвана. Забрави за момичето, бореше се за живота си. Вече мислеше, че ще се удави, когато водата изведнъж се успокои и той с последни сили излезе на брега. Видя момичето на няколко метра от него на поляната, гола и усмихната. Все повече му приличаше на неземно същество. Отдъхна си, отново я пожела и се отпрати към нея. Но тя извика:

— Стой! Не ти ли стигат доказателствата?

Очерта с пръст линия в земята и тя се разлюля като от силно земетресение. Пред очите му земята се разцепи и се откри двуметрова цепнатина. Побиха го тръпки. Подсъзнателно вече се досещаше кого има пред себе си, но не искаше да се признае за победен. Прескочи цепнатината и се нахвърли върху нея.

Изневиделица един корен го залови за крака и го повали в тревата. Изведнъж видя как от земята наизскачаха всякакви корени и лиани и го притиснаха към нея. Не можеше да мръдне вече.

Тогава той направи единственото, с което веднага можеше да стане свободен. Превърна се отново в астрално същество. Изправи се и погледна бесен от яд към момичето, чийто смях чуваше през цялото време.

Онемя. Пред него се смееше огромен черен дябо. Изстена.

— Как е, Тимон, няма ли да ме целунеш пак?

Аниор изучаваше усмихнат противника си. Астралното му тяло почти не се отличаваше от физическото. Теорите винаги предпочитаха хуманоидни форми.

Тимон се сви, когато чу името си, и с отвращение се потресе при мисълта кого бе целунал. Унижението беше голямо и погледна Аниор изпълнен с омраза. А Аниор стана и му протегна ръка.

— Казвам се Аниор. Не те излъгах. Създател съм на този свят.

Но Тимон не прие протегнатата ръка. Той се огледа за помощ. Аниор си прибра ръката и отново се изсмя.

— Грещиш, като не приемаш тази протегнатата ръка. Някога може би ще я поискаш. Няма какво да търсиш подчинените си. Моите се погрижиха за тях.

Той свирна и от гората на отсрещния бряг излязоха тридесетина дяба, като водеха със себе си рутезите, завити в собствените им мрежи. Бяха се превърнали също в астрални същества и приличаха на големи човекоподобни маймуни. Цялата им кожа беше покрита с къдрав червеникав косъм, имаха кръгли очички, същите дълги, силни ръце и криви крака, както във физическия им вид.

Тимон изруга. За първи път някой бе успял да го изиграе така.

— Мен няма ли да ме уплетеш в мрежа? — попита той с омраза в гласа.

— Не — отговори спокойно Аниор. — Ще ти предложи нова сделка. Ще ти върна всички рутези, ако се махнеш незабавно отгук и обещаеш, че никога вече няма да стъпиш на Аритан и ще ни оставиш на мира.

Великодушното предложение на Аниор още повече ядоса Тимон. Очите му блеснаха от яд. Но нямаше какво да прави.

— Съгласен съм.

— Дай ми думата си — настоя Аниор.

— Давам я — разсмя се Тимон.

Нериф прелетя реката, застана до Аниор и каза:

— Не му вярвай! Той няма да удържи на обещанието си. Накарай го да ти се закълне!

Но Аниор поклати глава. Знаеше, че този, който наруши клетвата си, ще бъде страшно наказан от съдбата. Не беше сигурен дали Тимон ще удържи на обещанието си, но вече не се страхуваше от него. Съжаляваше го. Не искаше да провали живота му още повече.

Доближи се до Тимон, погледна го прямо в очита и каза:

— Разчитам на думата ти, Тимон. Давам ти шанс да докажеш, че в теб е останала поне малко гордост и чест.

Той даде знак на другите и те освободиха рутезите. Последните им благодариха и се отправиха към кораба си. Преди да ги последва, Тимон хвърли един последен поглед на огромния дябо пред него и устата му се изкриви в злобна усмивка.

— Ще се видим пак — процеди той през зъби и се обърна.

Аниор положи длан на рамото на Нериф, който едва се удържа да не последва Тимон и да го хване отново.

— Не се тревожи, Нериф. Ще се справим с него и друг път, ако се наложи.

— Дано си прав — въздъхна Нериф, — защото аз имам много лошо предчувствие.

Аниор се засмя.

— Хайде да се върнем и да завършим най-накрая тази матрица за аританите! Утре пак може някой да дойде и да хареса планетата ни.

[1] Система — съвкупност на живота на една планета. ↑

[2] Матрица — астрална структурна схема, която е в основата на всички физически и астрални форми и се създава специално за тях. ↑

[3] Дябо — дявол, астрално същество, безполово ↑

[4] Второто Аз е съответната друга част на една двойка Делени. Делените произлизат от високоразвито същество, което се е разделило, за да може да действа на долните нива. ↑

[5] Теор — бог, ментално същество, безполово. ↑

[6] Ниво — светът е разделен на нива в зависимост от честотния си диапазон. Най-долното ниво е физическото, следва астралното, после менталното. Над тях съществуват други, по-високо честотни нива. ↑

[7] Ханура — ръководителят на всички диаба, преди Аниор с част от диабата да се отдели, за да създаде собствена система. ↑

[8] Делените от една двойка изпитват силно привличане един към друг. Ако се приближават прекалено много, съществува опасност да се обединят преждевременно. ↑

Откакто се върна в царството си, Тимон не престана да мисли за това, как да отмъсти на Аниор. Най-напред събра цялата налична информация за него. Успокои се малко, когато разбра, че той не беше обикновен дябо, а Делен, който бе напреднал със зашеметяваща скорост от физическо същество в астрално и е продължил да натрупва много сила като ангар^[1]. След това бил наказан от теорите и превърнат в дябо, но това не му попречило да създаде нова слънчева система и да получи собствено царство заедно със задачата да изгради физическа система на Аритан. Беше загубил борбата с необикновено същество, идващо от високите нива. Защото не се съмняваше, че второто му Аз му бе помогнало.

Нямаше намерение да спазва дадената дума. Друго щеше да бъде, ако го бяха накарали да се закълне. Не разбираше защо Аниор се беше отказал от тази презастраховка. Сигурно просто се бе замаял от успехите си и бе станал лекомислен. Нарушаването на дадената дума беше престъпление срещу честта, а той в това отношение нямаше никакви скрупули. От много време нарушаваше всякакви закони и обещания и отдавна не се вълнуваше от понятието „чест“.

Но все повече разбираше, че няма да му е лесно да се пребори с Аниор. За да осъществи замисъла си и да завладее това царство, той трябваше да отстрани ръководителя на тази общност.

Дълго мисли, преди да му дойде някаква идея. Щеше да се възползва от великодушието и лековерието на Аниор, граничещи с наивност. Само се опасяваше приятелят му да не попречи на неговите планове. Знаеше, че Нериф не само го беше оценил правилно и му нямаше никакво доверие, но и го ненавиждаше.

Нареди на подчинените си да подготвят всичко необходимо и потри доволен ръце.

* * *

Аниор приключваше матрицата за строежа на бъдещата физическа раса на Аритан и се облегна доволен в удобния пространствен хамак, който се оформи във вид на кресло край тялото му. Ако всичко става така добре, след няколко десетки хиляди аритански години на планетата щяха да живеят точно такива същества,

в каквито се бяха превърнали диабата, когато прогониха Тимон и компанията му от нея.

Спомни си тази странна борба, която повече приличаше на взаимно опъване на нерви. Спомни си чувството, когато стоеше гол край реката, как слънцето галеше кожата му и как усети жадния поглед на Тимон.

Физическият свят си имаше своите предимства. Той се беше постарал да създаде един красив свят, такъв, какъвто си спомняше от детските си години на Земята. Дали Създателите винаги действаха така? Но Веова, Създателят на земната система, никога не беше живял във физическия свят. Или все пак беше? Някога, по време на едно по-раншно деление^[2]? Запазваха ли Делените някакъв спомен от тези времена? Запазваха ли нещо от идентичността си, след като се обединяваха с вторите си Аз?

Нищо не знаеше за себе си, какво остава за другите и за цялата вселена. Замисли се за Тимон. Какво беше разбрал за него? За съжаление почти нищо. Имаше голяма сила, която сигурно беше натрупал някога в трудна и дълга борба. Какво ли го беше накарало да тръгне по грешния път? Чакаше с нетърпение Боар, за да разбере нещо повече за това. Радваше се, че отново щеше да го види.

Премести се в зоната за почивка и се облегна на бука на Боар. Слушаше нежната му песен, излизаща от ствола му. Затвори очи и се замечта. Изведнъж усети присъствието на второто си Аз. Мислеше, че сънува, но после чу звънкия му смях. Отвори очи и видя Боар, седнал отсреща, под сянката на дъба. Попита през смях:

— По-хубав ли е мечтата от реалността?

Заля го със своята нежност и Аниор почувства как се разпада на части от желание да се разтвори в Боар. Но последният бързо прекъсна връзката, за да не се случи това наистина.

Аниор преодоля разочарованието си и отговори на зададения въпрос:

— Не. Но реалността се изживява само веднъж, а мечтата — много пъти.

Боар стана тъжен и отвърна:

— Мечтал съм толкова пъти, че вече почти не вярвам, че реалността може да съществува. Целият ми живот е една-единствена

мечта.

Аниор се изпълни с любов и жал. Той все пак имаше малко време да мечтае, беше зает с изграждане на системата и ръководство на царството си. А Боар нямаше много работа като теор и очакването на този далечен момент, в който отново щяха да се слоят, за него бе много по-мъчително. И въпреки че Боар и бездруго възприемаше всичките му чувства и мисли, Аниор съзнателно му изпрати цялата любов, на която бе способен.

Боар го погледна благодарен и отново се усмихна.

— Искаше да узнаеш още нещо за Тимон и аз успях да се добера до интересна информация. Това е доста дълга история.

Той се облегна на дъба на Сатара и се заслуша в думите, които звучаха от ствола му. Усмихна се и започна да разказва:

— Много отдавна, още при създаването на тази вселена, Тимон беше вече теор и участваше активно в този процес. Когато създаваха едни от първите физически светове, той помагаше на Създателя на единия от тях и скоро му повериха цялата система. В стремежа си да разбере по-добре как живеят физическите същества той се прероди на планетата като човек. Тъй като не беше в състояние да потиска напълно възможностите си на висше същество, още съвсем млад той отново се свърза със собствения си дух и придоби свръхчовешки способности. Но човешката природа на тялото му също беше силна. Той се влюби в красиво момиче, което за нещастие обичаше друг. За да я спечели, Тимон приложи магическите си сили, погуби другото момче и омая момичето. Накрая то се влюби в него и скоро след това очакваше дете. Но след като я завоюва, в Тимон се уталожи целият плам и жар и той стана равнодушен към нея. От отчаяние момичето се самоуби. Така той стана виновен за смъртта на трима души: момчето, момичето и неродения си син.

Ако това се бе случило на обикновен човек, той щеше да страда много, но накрая щеше да изкупи вината си. Същото би очаквало и Тимон, ако не бе успял да се свърже със собствения си дух по време на физическия си живот. Но като маг от висока класа той знаеше кой е и носеше пълната отговорност. Когато се върна на горното ниво, теорите му отнеха правото да управлява тази система и да ръководи рутезите.

Много от бившите му подчинени го съжаляваха и няколко от тях тръгнаха с него, когато беше изгонен.

Огорчен, Тимон обикаляше вселената. Никой не искаше да го приюти на астрално ниво и тогава той започна да търси планета, на която можеше да се установи. Не притежаваше силите на лявата и дясната страна, а и без Камъка на мъдростта той не можеше да си изгради нова собствена система. Животът на пуста планета не му допадаше. Така той започна да се опитва да отнема чужди системи.

Но всеки път, когато Тимон се загнездеше в такава система, лошото му минало го настигаше и проваляше всичките му опити да заживее щастливо. И така е до днес.

Аниор слушаше внимателно. Отново го обхвана жал към Тимон.

— Няма ли начин да му се помогне?

— Законите на по-високите нива са много по-строги. Нарушиш ли ги, ти трябва да приложиш огромни усилия, за да завоюваш старото си положение. Знаеш колко жестоко беше наказан самият ти, когато каза на Сатара, че е Делен. За такова нещо във физическия свят въобще нищо нямаше да ти се случи. Тук няма смекчаващи вината обстоятелства. Всеки носи пълната отговорност за постъпките си.

Двамата замълчаха. Боар приемаше чувствата на протест и неудовлетворение от страна на Аниор и вече знаеше, че той няма да остави нещата така. Отново щеше да се разбунтува срещу установените норми. И сигурно пак щеше да си навлече неприятности. Но нямаше намерение да го спира. Защото всичко, което Аниор досега беше предприел, в крайна сметка водеше към добро и увеличаваше силата му. Имаше пълно доверие във второто си Аз.

Стана, усмихна се тъжно, изпрати му малко от нежните си чувства и се прости с думите:

— Само бъди внимателен, Аниор. За да не се налага скоро отново да се видим.

Аниор се засмя тъжно и отвърна:

— Обичам те, Боар, и съм готов на всичко, за да те виждам често.

— Не ме използвай за оправдание — засмя се Боар и се сви на точка, за да се върне на горното ниво.

* * *

Наблюдавайки дейността на първите хора, заселили се в една пещера край широка река, Аниор се радваше на успеха си. Все още недодяланата, но яка форма на тези първобитни същества бавно щеше да се промени заедно с общественото и индивидуалното им развитие. Областта беше със среден коефициент на трудност за заселване. Прекалено леката среда нямаше да ги стимулира, а прекалено трудната щеше да потиска развитието им.

Очертаваше се един относително спокоен период за диабата. Големите проблеми предстояха чак в бъдеще, когато развитието на тези хора щеше да се ускори. Можеха да се отдадат малко повече на удоволствия.

С пълни обороти вървеше подготовката на поредния празник. Тъй като нямаше вече ангари наоколо, на които можеха да разиграват номера, те се бяха разделили на две групи и всяка готвеше изненада за другата. Всички бяха в приповдигнато настроение.

Изведнъж пространството пред Аниор се изкриви. Диабата наоколо се взряха учудено в образуващата се пространствена дупка. Нямаха представа кой от другите царства можеше да използва тази форма за комуникация.

Вихрите се успокоиха и в очертанятията на дупката се показва високата фигура на Тимон. Усмихна се леко пренебрежително на всички и закова поглед върху Аниор.

— Здравей, ще отделиш ли малко време на един победен?

Аниор се справи с изненадата си и отговори спокойно:

— Здравей. С какво мога да ти бъда полезен?

Тимон се усмихна и отговори:

— Съжалявам за неприятностите, които ти причиних, и желая да ти се извиня.

Аниор присви очи. Нямаше представа какво всъщност бе замислил Тимон. Отвърна:

— Приемам извинението ти.

— Тогава в гората бях много ядосан и не можах да ти се отблагодаря за великодушието ти. Искам да се опитам да запълня този пропуск. Каня те на гости на празника.

Аниор за миг затвори очи, за да помисли. Нериф застана до него и му каза тихо:

— Не се съгласявай. Това е клопка.

Тимон го погледна с омраза и Нериф му отвърна със същото.

Аниор бавно отговори:

— Предложението ти ме изненадва. Искам малко да помисля върху него. Ще ти се обадя.

— Надявам се на съгласието ти. Ще ми бъде интересно да побеседвам с теб — отвърна Тимон, отново усмихнат, и изчезна.

В централата настана всеобщо объркване. Всички обсъждаха случилото се. Аниор се оттегли в зоната за размисъл, а Нериф се заразхожда нервно из централата. У него отново нарастваше неприятното чувство, че борбата с Тимон щеше да продължи. Нетърпеливо очакваше Аниор да го повика и да чуе какво щеше да предприеме. Надяваше се той да бъде достатъчно разумен и да не се отзове на тази покана. Но нещо му подсказваше, че можеше да реши и друго. Най-накрая Аниор го извика.

— Не знам какво е намислил Тимон. Но единственият начин да разбере това е да се съглася.

Нериф изстена:

— Точно от това се страхувах. Каквото и да е намислил, то няма да е в наша полза. Това е стопроцентова клопка.

— Може би си прав. Затова бъдете нащрек.

Нериф го улови за ръце и го погледна умоляващо.

— За какво ще поемаш този риск? Просто го зарежи.

— Интересен ми е — Аниор стисна ръцете на Нериф приятелски. — Боар ми разказа защо е такъв. Искам да му помогна да преодолее лошото у себе си. Няма да мога да го сторя, ако стоя далеч от него.

— Ти не можеш да премахнеш лошото от този свят. То е част от него. Спомни си какво постигна Веова, когато опита.

Аниор отправи поглед към далечните звезди. Знаеше, че Нериф е прав. Но не обичаше да се примирява.

— Искам да опитам. Успях да се преборя с Ханура, може би ще успея и с Тимон. А и какво рискувам? Какво може да ми направи?

— Не знам какво може да направи на теб. Но на системата ти може — отговори Нериф отчаян. Вече знаеше, че няма да успее да

откаже Аниор от тази лудост. Стане ли въпрос за това да помогне някому, той ставаше неудържим. — Вземи ме поне със себе си.

— Не, Нериф. Ще отида сам. Ти трябва да поемеш ръководството, докато ме няма. Разчитам на теб, ако ми се случи нещо.

Стана и се премести в централата. Нериф го следваше притеснен. Аниор съобщи на Тимон, че приема поканата му. Преди да отлети, Нериф го спря за последно:

— Пази се, Аниор. Имам много лошо предчувствие. Не му се доверявай. Той няма да се спре пред нищо, за да ти отмъсти за унижението.

Аниор го прегърна, благодарен за грижите му. Знаеше, че това, което предприема, е опасно, но желаше това предизвикателство. Обърна се, разтвори разкошните си криле и отлетя.

Нериф го гледаше със свит сърдечен център, докато изчезна от погледа му. След това се обърна към Гивок и нареди с твърд глас:

— Празникът се отлага. Подгответе всичко необходимо за една истинска астрална война. И побързайте.

Гивок го погледна изплашен, но веднага се залови за работа. Напълно подкрепяше опасенията на Нериф.

* * *

Рутезите се бяха постарали да изградят в зоната за празници една много приятна обстановка. Основният ѝ тон беше в розово, смесено с нежнозелено. Имитираше пейзажа на планетата Кросикма, известна с розовия си пясък и преливащите във всички цветове кристални скали. Светлолилавото ѝ небе се отразяваше в тях и предизвикваше чувства на нежност и печал. Обкръжението направо размекваше душата и предразполагаше към сладки мечти.

Тимон остана доволен. Желаше Аниор да се отпусне, да изостави подозрителността. Трябваше да отвлече вниманието му. Правилно бе разчитал на любопитството му и с нетърпение го очакваше.

Някой извика и всички обърнаха поглед в далечината. Видяха да приближава сянката на огромни разперени крила. Величествен диаво кацна сред тях и сгъна внимателно крилата си на гърба. Черен, с

изключение на късия червен перчем между малките рогца, червения мъх на широките гърди и червения пискюл на края на дългата си опашка; с мускулестото си тяло, покрито от кръста надолу с лъскав черен косъм; с жълтите си очи с тясната цепка в тях; с дългите и криви нокти на ръцете, дяблото не беше много красив, но излъчваше сила и мъжественост. Рутезите стигаха само до под гърдите му и дори Тимон беше една глава по-нисък от него.

Тимон стана, доближи го и го заговори с думите:

— Добре дошъл при нас, радвам се, че се отзова на поканата ми.

Усмихна се любезно и го покани да седне срещу него. Аниор се огледа. Обстановката му харесваше, но и го смущаваше. Какво Тимон искаше да постигне с нея? Като че ли го бе поканил на любовна среща. Поръча си мислено малко храна, за да възстанови силите си след дългия полет. Приемаше розовата смес през гърба си.

Тимон, облечен в черно трико със сребриста украса, го изучаваше с бляскавите си черни очи и се усмихна:

— Изглеждаш великолепно, но честно казано, тогава на Аритан повече ми харесваше, особено след като смъкна роклята си.

— Ако ти прави удоволствие, мога да приема пак този вид. Но не искам да те изкушавам — отговори Аниор засмян.

— О, нямам нищо против — отвърна Тимон и направи някакъв знак. В отговор зоната се изпълни с тихата и нежна музика на сферитите.

Аниор се обърка. Нима сега щяха да си плещят глупости и да си разменят закачки? Въпреки отпуската обстановка той бе усетил напрежението на рутезите, които се бяха отдръпнали. Реши да промени темата на разговора:

— Поинтересувах се от съдбата ти и разбрах какво ти се е случило. Искам да знаеш, че желая да ти помогна.

Тимон го погледна изненадан и лицето му се помрачи. Информираността на Аниор го смути за момент. След това изразът му стана непроницаем и той отговори хладно:

— Нямам нужда някой да ми помага. Оправям се чудесно и сам.

— Не виждам много да си се оправил — засмя се Аниор.

Тимон го погледна злобно и попита:

— И как ще ми помогнеш? Да не вземеш да ми подариш твоето царство? Аз съм осъден да скитам и да си взимам това, което искам,

със сила.

Аниор се замисли. Добре беше доловил горчивината в думите му. Какво наистина би могъл да предложи на Тимон? От какво най-много се нуждаеше той?

— Засега мога да ти предложа само приятелството си. От теб зависи дали ще поемеш тази протегната ръка — каза Аниор тихо.

Тимон се облегна назад и на устните му се появи подигравателна усмивка:

— О, благодаря! За какво ми е твоето приятелство? С него нищо не мога да си купя. Предпочитам друго. И тъй като знам, че ти няма да ми го дадеш по собствено желание, смятам просто да ти го взема.

Още преди Аниор да реагира на отговора му, той изведнъж усети, че нещо пада върху него. Скочи и размаха ръце, но вече беше късно. Само се омота още повече в тази пространствена мрежа. Погледна учуден Тимон, който се смееше гръмко.

— Много елементарен противник се оказа, Аниор! — извика Тимон през смях. — Смяташе да ме замотаеш в своите мрежи на добрината. Но моите мрежи ще свършат по-добра работа.

Той обиколи Аниор, който престана да се бори с тази мрежа и беше седнал мълчаливо отново на мястото си.

— Уж произхождаш от висше същество, а си толкова наивен! Чудя се как успя да стигнеш дотук. Трябваше да послушаш приятеля си — продължи Тимон.

— Ако съм толкова наивен и безопасен, както твърдиш — отвърна Аниор спокоен, — защо ме омота тогава в тази мрежа?

— За да не ми се пречкаш, когато завоювам царството ти! — Тимон престана да се смее и гледаше Аниор със зловни очи.

— Нищо няма да постигнеш — отвърна Аниор, — ако не се върна, ще дойдат да ме освободят. Моите диаба са повече от твоите рутези. Нямах никакъв шанс.

Тимон отново се изсмя.

— Може и да са повече, но не са по-опитни в боя. Нали ги видях на Аритан. А освен това те няма да са готови за тази война, а аз отдавна съм приготвил всичко.

Той остави Аниор на грижите на двама рутези и извика на останалите:

— На война! — получи в отговор боен вик и всички извадиха оръжията си. Бяха въоръжени освен с мрежи и с остри астрални мечове, оръжието, което режеше астралните тела като масло и причиняваше страшна болка. Изчезнаха.

* * *

Аниор се облегна назад и затвори очи. Опита да измисли начин, за да разруши тази мрежа. Но тя не беше обикновена. Имаше някаква нишка в нея, която с нищо не искаше да се прекъсне. Не познаваше този материал. Той остана като купол над него, без да го докосне. Успя само да премахне стягащите го „конци“ от астрална материя.

Изтръпна при мисълта какво очакваше неговите диаба. Трябваше да е с тях в този тежък момент, а се остави да бъде заловен като последен глупак. Странен беше и фактът, че Тимон бе сметнал само него за опасно препятствие. От какво се боеше той? За да го победи, трябваше да разбере точно това.

Разбра, че тази мрежа можеше да се отвори само отвън и че нищо не проникваше през нея. Обърна се към рутеза, който го пазеше:

— Как се казваш?

— Милти.

— Май всички се изнесоха, само вие двамата останахте.

— Да.

— Какво ще правите с мен?

— Нищо.

— Ще ме оставите тук да умра от глад? През тази мрежа нищо не минава.

Рутезът се притесни. Те по принцип бяха добродушни същества, свикнали да се подчиняват на по-силните. Ръководеха се много лесно. Аниор просто опитваше да го подчини внимателно на волята си.

— Ще ти дадем нещо за ядене. Но още нямаш нужда.

— Благодаря за великодушието ви. Много сте мили. Чудя се защо работите за такъв престъпник като Тимон. Само ви носи нещастие.

— Не е толкова лош — отговори рутезът. Явно скучаеше и нямаше нищо против да се развлече малко с приказки. — Грижи се за

нас. А и къде другаде да отидем? Никой не ни иска.

— Аз бих ви взел. Изглеждате работливи. А и имате вкус. Харесва ми това обзавеждане на зоната за празници. Моите дяба никога не са упявали да я издокарат така изкусно.

Рутезът се изпъчи доволен от похвалата. Другият рутез дойде и каза, че е бил в централата и че скоро борбата щеше да започне. Не би искал да изпуска това зрелище и ще се върне там. Милти остана недоволен.

— Само аз ли ще пазя този дябо?

— Не се ядосвай. Ще идвам от време на време да ти съобщавам как стоят нещата. Тази война сигурно бързо ще приключи.

Той пак се премести в централата, но Милти се нацупи. Сви се обиден в един пространствен хамак и скоро задряма. Аниор отново изучаваше мрежата. Ако някой отвън поне малко би повдигнал долния ръб и той би успял да сложи там част от тялото си, би могъл да я разтвори и да избяга. Но как да накара пазачите да сторят това?

Другият дотича и се развика:

— Страшна борба започна! Направо не знаеш какво изпускаш!

Милти подскочи от дрямката си. Аниор също се заслуша внимателно.

— Не бяха съвсем неподготвени. Но нямат достатъчно оръжие. Тимон подхвана онзи голям, широкоплещест дябо. Той май сега ги командва. Истинско бойно поле! Доста са силни, но нашите са по-добре въоръжени. Сигурно ще ги надвием до времето за почивка. Отивам пак да видя.

Той се върна, а Аниор се сви в своята клетка. Новините бяха тревожни. Тимон беше прав, неговите подчинени имаха доста голям опит във водене на битки. Как ли щеше Нериф да се справи с този теор? Той нямаше неговата сила.

Обвиняваше се, че не бе послушал Нериф и не накара Тимон да се закълне. Заради неговата надменност сега страдаха всички дяба. И само той седеше като пиле в клетка и с нищо не можеше да помогне.

Стана време за почивка, когато другият рутез се върна. Не изглеждаше чак толкова ентузиазирани, както преди, и това малко поуспокои Аниор.

— Още не успяваме да ги надвием. Наистина са много и се бият отчаяно. Всички се умориха и Тимон предложи прекъсване до утре.

Онези се съгласиха радостни. Има много ранени сред тях. Ще си ги приберат.

— Стой сега ти при него! — извика Милти. — Аз отивам да спя. Утре аз ще гледам, а ти ще пазиш!

Другият се настани до мрежата и Аниор попита и него:

— Как се казваш?

— Вруво.

— Няма ли да ми дадеш нещо за ядене?

— Не. Тимон изрично забрани да ти даваме каквото и да е. Дори не трябва да приказвам с теб.

Аниор въздъхна тежко. Този рутез беше по-неотзивчив от другия. Трябваше да почака пак неговата смяна.

Опита се да легне и да почине. Може би силите щяха да му потрябват. Но не можеше да откъсне мислите си от съдбата на своето царство. Какво щеше да стане, ако Тимон успееше? Просто не искаше да помисли за това. Колко ли време Нериф щеше да издържи срещу Тимон? Беше ли ранен и колко тежко? Чувстваше се ужасно. Обви се в червена мъгла, а от това само губеше силата си. Наложил си с огромни усилия на волята да се отпусне и накрая успя да заспи.

* * *

Нериф се отпусна тежко в един пространствен хамак в централата и наблюдаваше как пренасят последните тежко ранени от граничната зона в зоната за възстановяване. Много диаба бяха пострадали. Не бяха успели да се подготвят за тази война както трябва: рутезите дойдоха много по-скоро, отколкото ги очакваше. И имаха повече оръжия.

Утре вече нещата щяха да бъдат по-добре. Една част от диабата не бяха участвали в днешната борба и заедно с Гивок работеха по въоръжението. Поне по този показател нямаше да отстъпват вече на враговете си.

Преобърна се и изстена. Беше получил дълбока рана в таза и тя нямаше да заздравее до утре. Тимон с все сила се бе нахвърлил върху него и те се биха през цялото време. Дори не знаеше как бе издържал толкова дълго. Успя да рани Тимон леко в ръката. Утре и Гивок щеше

да му помогне. Но въпреки това Нериф не беше сигурен докога ще издържат срещу Тимон. Друго щеше да бъде, ако Аниор беше до него.

Разбра, че го бяха пленили. Очевидно това беше и целта на поканата. Аниор не носеше оръжие у себе си и дано не го бяха ранили. Тревожеше се за него. Би изпратил група да го издирва, но имаше нужда от всеки дябло тук. Каква полза от това да освободят Аниор, ако междуременно Тимон завземеше неговото царство.

Страшно уморен, той нареди на няколко леко ранени дяба да стоят на стража по време на почивката и се опъна да поспи.

* * *

Аниор се събуди от караница между двамата му пазачи.

— Не е честно! — извика Милти. — Аз вчера стоях през цялото време при него. Сега ти си наред!

— А аз стоях цялата нощ, докато ти хъркаше в зоната за почивка! Сега е мой ред да почивам.

Без да изчака по-нататъшни възражения от страна на Милти, Вруво се ухили, стана и се премести в централата.

— Не е честно — повтори Милти. — Не само че вчера през цялото време гледаше, сега пак се забавлява, а аз трябва тук да умра от скука. И трябва да гледам през цялото време това грозно чудовище.

— Хей! — извика Аниор, — аз ли съм грозното чудовище? Искаш ли да се превърна в нещо друго?

Рутезът го погледна учуден и се засмя.

— Ако можеш, давай!

— И какво би предпочел?

— Превърни се пак в онова хубаво момиче от Аритан!

Аниор се засмя. Сви се на кълбо, дезинтегрира частиците си и ги събра по памет във вида на момичето. Но тъй като нямаше къде да остави излишното астрално вещество, то стана огромно.

Милти го гледаше изненадан и избухна в смях.

— Каква великанка си станал! Така не си по-хубав. Трябва да се направиш по-малка.

— Как? — попита Аниор видимо отчаян. — Няма къде да дiana излишната астрална материя. Трябва да я изведа извън купола.

Милти се почеса по главата.

— Не можеш ли да я оформиш на мъгла? Аз ще повдигна леко края на мрежата и тя ще излезе оттам.

Аниор се зарадва на това предложение. Този рутез реагираше точно както се бе надявал.

— Мога да опитам. Но мъглата трудно ще я извадиш. По-добре да я оформя като въже и ти ще го изтеглиш.

Смалявайки се, Аниор превърна другата част на тялото си в дълго въже. Естествено, не прекъсна връзката между двете, но това Милти не можа да види. Той внимателно повдигна единия край на мрежата и хвана въжето. Дръпна го бързо навън.

Аниор само това и чакаше. Прехвърли цялата си същност към другия край на въжето и рутезът остана смаян пред празната мрежа. Докато се опомни, Аниор се изправи пред него в цял ръст, като се смееше.

— Браво, Милти, много съм ти благодарен. Помисли сериозно върху предложението ми — да работиш при мен. При Тимон сигурно няма да ти харесва вече.

Той разтвори огромните си криле и отлетя устремно към царството си. Рутезът остана със зяпнала уста.

* * *

Боят се беше разrazil с все сила. И рутезите, и диабата се сражаваха храбро. Но постепенно ентузиазмът затихна.

Синоа, отбивайки удара на противника си с щита си, му извика:

— Как се казваш, маймуна такава? Поне да знам, кого ще извадя след малко от строя.

Рутезът изсъска през зъби:

— За да знаеш кой те е победил — казвам се Накирас!

Замахна отново с все сила. Посрещайки и този удар сръчно с щит, Синоа се ухили:

— Давай! Така бързо ще се умориш и ще те довърша после. А аз съм Синоа.

Двата меча се кръстосаха. Притискайки ги един до друг, те плътно се доближиха. Рутезът го погледна изучаващо и отскочи назад.

— Ти ли си, Синоа? Познавам те. — Той се ухили. — Помниш ли пратеника, който по-късно ви донесе храна в затвора? Това съм аз.

Синоа учуден спусна меча. Загледа се, внимателно прикривайки се с щита, в противника си и се засмя.

— Абе, защо ли се бия с теб. Помниш ли как си пихме това сладко винце?

Накирас въздъхна тежко със замечтано лице.

— Да, хубаво вино беше. Имате ли още от него?

— Ще те почерпя след победата — извика Синоа. — Дай да те довърша по-бързо — и се нахвърли отново върху Накирас.

Борбата беше равностойна. Диабата и рутезите си нанасяха взаимно много рани и скоро болката и умората от двете страни накараха бойците да намалят темпото. Само между Нериф и Гивок, от едната страна, и Тимон, от другата, борбата не стихваше.

Беше ясно, че изходът от тази война щеше да се реши между тези тримата. Тимон се сражаваше с озлоблението на войн, който няма какво да губи. Нериф беше тежко ранен, но не се предаваше. А Гивок, най-здрав от тримата, просто нямаше достатъчно сила, за да удържи Тимон.

Нериф отчаяно помисли за Аниор. Ако не станеше чудо и той не се появеше тук скоро, щяха да загубят тази война.

И точно тогава чу радостния вик на диабата. Борбата между противниците изведнъж спря и всички отправиха взор в далечината. Тимон изтръпна и също спусна меча си. Настана всеобщо примирие.

Аниор кацна пред него и Тимон едва се удържа на крака от изненада и яд. Не проумяваше как този дябо бе успял да се освободи от тази магическа мрежа. Предусети загубата си. Знаеше, че всичко вече е решено.

— Предлагам временно да прекратим тази война — обърна се Аниор сурово към Тимон. След това погледна към Нериф, който едва стоеше на крака, подкрепян от Гивок.

— Нериф! — извика Аниор, забравяйки за Тимон, и се хвърли към него. Прегърна го и внимателно го спусна на пода. Шепнеше: — Прости ми, Нериф — и го галеше нежно.

Нериф се притисна щастлив към приятеля си и промълви:

— Аниор, толкова се радвам, че се върна — и загуби съзнание. Продължавайки да притиска Нериф към гърдите си, Аниор повдигна глава и погледна Тимон. Той се олюляваше със сведени очи, стискайки устни. И тогава Аниор разбра от какво най-много се нуждаеше Тимон.

Остави Нериф на грижите на Гивок и се изправи пред него. Изучавайки го още малко с поглед, Аниор попита:

— Ти знаеш ли какво търсиш със своите набези, Тимон?

В отговор получи само един злобен поглед. Но Аниор продължи:

— Търсиш това, което всички търсят — търсиш любовта. Не ти трябва царство, не ти трябва хубава планета. Сам се залъгваш с желанието си за власт. Искаш да бъдеш обичан и да обичаш. Защото ако постигнеш това, другото вече е без значение. Но не можеш да намериш тези чувства у себе си.

Аниор притисна ръката до гърдите си, затвори очи и се концентрира дълбоко. После бавно я отлепи оттам и в отворената му длан светеше ярко малко кълбо енергия. Тимон го погледна ужасен. Стоеше като парализиран пред него, с широко отворени очи.

— Намерих какво да ти подаря, Тимон, за да ти помогна. Ще ти дам от своята любов, от копнежите и мъките си. Имам много от тях и остатъкът ще ми стигне за цял живот.

Той протегна това светещо кълбо към Тимон и го залепи към гърдите му.

Тимон изстена и падна на колене. Свил се от силна болка в сърдечния си център, той покри лицето си с ръце и се обви в черна мъгла. Чувстваше как тази чужда енергия се разлива в него, как всяка фибра на астралното му тяло бе обхваната от непознато трептене, което направо го разкъсваше. В него се надигна силно желание да умре, да се разтвори в нищото. И заедно с това — копнеж към светлина, по-ярка от всяка звезда. Появи се някакъв спомен за чувство, което никога не бе изпитвал, чувство на върховно щастие и пълен покой. Споменът породил желание, желание, което нарасна неудържимо. Но заедно с желанието идваше и осъзнаването, че то не можеше да бъде задоволено. Защото там, където търсеше удовлетворяването му, намери само пустота. Дълбокият мрак го поглъщаше, но не успя да намали копнежа към светлината. Отчаян се

бореше да излезе от мрака и болката му беше съюзник и му даваше сила.

Аниор го хвана за рамене и му помогна да стане. Погледна в широко разтворените му очи и каза много меко:

— Нека тази болка ти помогне да намериш пътя си.

Обърна се към чакащите го дяба и рутези и извика:

— Войната свърши!

В отговор получи всеобщ рев от радост. И дябата, и рутезите наскачаха на крака, захвърлиха оръжието. Тези, които допреди малко се бяха били ожесточено, сега се прегръщаха и въртяха като в луд танц. Извиняваха се за раните, които си бяха нанесли, и се отпускаха уморени един до друг.

Тимон погледна тази картина и отново се сви от болка. В него заговори съвестта, един глас, който отдавна не бе чувал. Спомни си времето, когато рутезите бяха най-старателните работници, които можеше да си пожелае един Създател. Тогава на тази зловеща за него планета те управляваха една физическа раса, в която страстите бушуваха с неудържима сила, и въпреки това успяха да пренасочат тази разрушителна енергия в съзидателна. Не познаваше друга планета, където с такава енергия се строеше, изобретяваше, променяше природата. Отдавна жителите му я бяха напуснали, все в стремеж да завоюват нови територии, където да прилагат творческата си мощ.

И когато той бе наказан, рутезите до един го съжалиха и най-привързаните тръгнаха с него с мисълта да му помогнат да преодолее по-бързо последствията от грешките си. Но бяха прекалено меки и вместо той да се оправи под тяхното влияние, той ги бе подчинил на волята си. От миролюбиви и весели същества ги бе превърнал в ловки войни. Бе ги използвал безскрупулно за свои си цели и бе уплел и себе си, и тях във все по-лоша съдба. Сега не само той трябваше да изкупва вината си, но и те заедно с него.

Аниор го гледаше и като че ли разбираше какво става с него. Попита с топлота в гласа:

— Какво ще предприемеш сега?

— Ще тръгна да търся себе си и покой.

Той погледна към рутезите, които го гледаха объркани и безпомощни. Тимон сведе глава и каза:

— Простете ми, че ви въвлякох в тази история, че ви накарах през цялото това време да се биете за моите амбиции и да вършите неща, които ви бяха противни. Оттук нататък аз ще трябва да извървя пътя си сам. Свободни сте да правите каквото пожелаете.

Тогава един от рутезите скочи и се затича към него. Хвърли се на колене пред него и му се замоли:

— Какво ще правим без теб? Моля ти се, не ни изоставяй. Никой друг няма да ни иска.

Аниор гледаше трогнат тази картина. Този теор беше водил подчинените си от една беда към друга, а те продължаваха да го обожават и обичат, никога не го бяха изоставили. Каква вяра имаше в тези рунтави същества, каква преданост и обич!

Обърна се към рутезите и предложи:

— Въпреки че обстоятелствата ви наложиха да се биете с диабата, аз зная, че взаимно се харесвате. На Аритан има вече хора и скоро ще имаме много работа. Едни допълнителни ръце няма да ми са излишни. Предлагам ви да работите за мен.

Тимон го погледна благодарен, а рутезите се спогледаха изненадани. След това се скупчиха край Тимон и Аниор и радостни завикаха:

— Съгласни сме! И много ти благодарим.

Изтичаха обратно при новите си другари и отново се запрегръщаха с тях.

Гивок се изправи и извика:

— Погрижете се за ранените. А здравите да продължат подготовката за празника. Когато всички се оправят, ще празнуваме победата.

— Не победата — поправи го усмихнат Аниор, — а помирението. Защото в тази война всички сме загубили и спечелили.

Отново се вдигна врява от радост и старите и новите управители на Аритан се заловиха за работа. Тимон погледна засрамен Аниор и тихо каза:

— Не знам как да ти благодаря за всичко. Не съм срещал досега по-благородно същество от теб. Ще нося твоята болка у себе си и ще се надявам тя да ме научи на това качество.

— Желая ти да не страдаш толкова от нея, колкото аз — отговори сърдечно Аниор. — И ела, когато се чувстваш самотен. Винаги ще

бъдеш добре дошъл при нас.

Тимон отново се сви като от удар, обърна се и излетя. А Аниор помогна на Гивок да завие Нериф в пространствен хамак и да го пренесе в зоната за възстановяване. Когато можеше да се откъсне от работата си, той седна до него и го галеше леко.

Беше постигнал това, което искаше, но цената на този успех не бе малка. Чудеше се дали не го бе постигнал за сметка на тези, които се бяха били и сега страдаха от болките на раните си. И дали не бе постъпил като Тимон, използвайки подчинените си за постигане на собствените си амбиции.

[1] Ангар — ангел, астрално същество. ↑

[2] Веова и Сатара също са били двойка Делени, които отново се сляха в едно същество. ↑

V. ПРИКАЗКАТА ЗА ОМРАЗАТА

Наблюдавайки изхвърлянето на пепел и камъни от вулкана и тичащите да се спасяват хора, Аниор тежко въздъхна. Отново беше принуден да унищожава растения и животни, за да накаже хората. Сред тях щяха да загинат също немалко невинни души. Нямаше природно бедствие с избирателно действие. Стихията е сляпа сила, която помита по пътя си и малкото дете, и стареца, и добрия, и лошия.

Това изригване щеше за пореден път да отвлече вниманието на хората от този край от мераците им за разправии със съседите им. Следвайки съвета на Камъка на мъдростта, Аниор се бе решил на този експеримент. Стараеше се да пренасочи разрушителната енергия на хората, като не им дава възможност да помислят за взаимно унищожение. Създадеше ли се някъде силно напрежение между отделните племена, веднага следваше или земетресение, или наводнение, или ураган. И хората трябваше да изграждат наново каквото бяха създали, да гладуват поради унищожените реколти и да тъгуват по загиналите си близки.

Прилагаше тази тактика от доста време, но все още хората не бяха разбрали връзката между желанието си за война и природните катаклизми. Някой явно трябваше да ги подсети. От известно време насам Аниор обмисляше да им прати пророк. Но още не се беше спрял на определен вариант на посланието, което той трябваше да носи. А и не желаше той да изглежда като пратеник на боговете, подобно на тези, които познаваше от Земята. Не искаше никакви човекобогове.

— Приключихме с приготовленията — прекъсна мислите му Накирас.

— Добре, Накирас. Можеш вече да си почиваш.

Рутезът говореше за утрешния празник. Този бивш пратеник на Тимон се оказа великолепен организатор и помагаше на Нериф. Поемаше вътрешната организация на живота в тази смесена общност от диаба и рутези. Така Нериф имаше повече време да помага на Аниор при управлението на планетата. Заедно с Гивок той му беше

най-добрият съветник и Аниор се консултираше с него за всички важни неща.

Изправи се и се обърна към работещите в централата:

— Стига за днес. Време е за почивка. Нека останат само дежурните.

Хвърли кратък поглед към Нериф — щеше да бъде дежурен на празника. Сам бе пожелал така, както и много пъти преди, когато другите се отдаваха на забавление. Сърдечният център на Аниор се сви от съчувствие. Познаваше добре болката на Нериф, но не можеше да му помогне. Не беше в състояние да забрави Сатара.

Измина много време, откакто Сатара се беше слял с Веова и те отново се бяха превърнали в същество от високо ниво. Но споменът за прегръдката му, за закачките му, за пламенната и нежна любов бяха останали живи в Аниор. Както и споменът за това върховно щастие, когато душите им се отделяха от техните тела и се допиреха до Онова — Незнайното и Неразбираемото. Знаеше, че нямаше да преживее същото с никой друг, и обикновената любов между астралните същества не го привличаше.

А Нериф търпеливо изчакваше — все с надежда. Когато виждаше тъжните му очи, Аниор започваше да мрази себе си. Нериф го обичаше с цялата си душа, а той не можеше да възнагради тази преданост и любов. Аниор освен спомените си за Сатара се радваше и на любовта на Боар — второто си Аз. А Нериф не знаеше, че също е Делен и че някъде на горното ниво имаше теор, който мечтае за него. Беше съвсем сам и това правеше този отказ от страна на Аниор още по-жесток.

Почувствал погледа на Аниор, Нериф повдигна глава. Разбра мислите му и отново сведе очи. Не желаше да го притеснява. Отдавна престана да се отдава на мечти. Аниор утре щеше да поздрави подчинените си за празника и след като другите се оттегляха в зоната на любовта, той щеше да се премести в зоната за почивка. Там щеше да се разхожда в любимата си гора с бука на Боар и дъба на Сатара и да потъне в спомените си. Нериф нямаше шанс в борбата за приоритет пред тези дървета и постепенно ги намрази. Отбягваше да посещава Аниор, когато той се намираще в заключената си зона за почивка.

Обръщайки се отново към прекъснатите си наблюдения, Аниор видя пожара, който бе обхванал голяма част от планинския склон.

Лавата си проправяше път. Щеше да засегне и селото в подножието на планината и да се разлее чак по равнината. Всичко наоколо щеше да изгори.

Но в тази област природата бързо се възстановяваше. Земята беше плодородна, в планината имаше много метали и хората щяха да се върнат.

Тогава му хрумна една идея. Какво ще стане, ако премести гората си там? Да я превърне в истинска жива гора? Щеше да се различава от околната растителност и да направи впечатление. Би могъл да я превърне в свещено място, да я свърже с това изригване. И да я използва за слизането си на Аритан. Все някой щеше да го усети там и така можеше да всява малко страх у хората. Имаха нужда от този страх, за да не се отпускат прекалено. Може би тогава вече нямаше да се налага вулканът да изригва толкова често.

Потънал в мислите си, той не усети, че бе станало късно. Когато Нериф го докосна леко по рамото, Аниор се стресна.

— Време е да почиваш, Аниор, аз ще се погрижа за останалото.

Аниор го погледна с благодарност. Облегна се назад към него и погали нежно ръката му. Нериф му се усмихна щастлив. Рядко Аниор показваше чувствата, които изпитваше към Нериф. Не искаше да събуди напразни надежди у него. Стана и напусна централата.

* * *

Празникът беше отминал и Нериф се излегна в току-що създадената от него обстановка в зоната за почивка. Приличаше на стая, пълна с облаци. В средата имаше един тъмночервен голям облак, който му служеше за легло. А наоколо се носеха малки, кълбовидни облачета в най-различни цветове.

Не беше уморен, но нямаше какво да прави. Имаше право на този свободен ден и трябваше да го прекара някак. Другите още не се бяха възстановили напълно след буйно проведения празник и той не искаше да ги безпокои.

Някой поиска разрешение за влизане в личната му зона. Нериф го даде, без да обърне внимание кой щеше да го посети. Нямаше нищо против да си побъбри с който и да е.

Зарадван, но учуден, видя Аниор. Не се бе надявал да е той.

— Много възбуждаща атмосфера си си създал — каза Аниор усмихнат, побутвайки едно от облачетата встрани.

— Помага ми да възстановявам силите си — отговори Нериф и се протегна върху големия облак. — Не обичам да спя върху камъните, както ти в твоята гора.

— Скоро няма вече да спя в нея — въздъхна Аниор тъжно и седна на края на големия облак.

Нериф го погледна учуден.

— Защо?

— Реших да я сваля на планетата. Затова и дойдох. Искан да разбера дали одобряваш идеята ми.

Аниор разказа накратко какво бе намислил. Но Нериф толкова бе завладян от това неочаквано решение, че не можа да се концентрира върху проблемите за духовното развитие на аританите. Сядайки, той улови Аниор за ръце и попита:

— Ще се лишиш от любимото си място за почивка? А дърветата на Боар и Сатара? И от тях ли ще се лишиш?

Аниор се сви леко от мъка и подбутна с крак близко облаче. Тихо отговори:

— Не мога да ги извадя от матрицата. Освен това е време да започна да се оправям без тях. — Аниор се засмя тъжно. — Ще трябва да измисля нещо ново. Мога да си правя облаци като теб.

Нериф го прегърна и го свали до себе си на големия облак. — Я опитай как се лежи на тях. Много е хубаво.

Имаше чувството, че ще се пръсне от радост. Аниор щеше да се откаже от гората си! Нямахше да прегръща вече всеки ден тези проклети дървета!

— И какви меки възглавници си имам! — продължи Нериф на глас. Той грабна едно облаче и го метна към Аниор. Аниор го хвана и го върна обратно. Не проумяваше откъде е това добро настроение на Нериф, но реши да си поиграе с него. Вдигна ръка, за да отбие следващия налитащ към него облак, когато той се разпръсна. Хиляди малки снежинки се вдигнаха и посипаха наоколо. Учуден, Аниор се взираше в тях, а Нериф подхвана със смях още един. Коленичи на големия облак до Аниор и го метна. Аниор бързо се премести и облачето се удари до него. Хвърли се с един скок към купчината в

единия край на този своеобразен диван и се вьоръжи. Гонейки се из малкото помещение, двамата с Нериф се целеха непрекъснато и скоро всичко наоколо побеля. Вкопчени един в друг, те се търкаляха на големия облак и се смееха.

Решавайки, че Нериф има нужда от една победа, Аниор се предаде. Оставяше се приятелят му да го тушира върху големия облак и да го притисне с цялата си тежест.

— Преборих те — шепнеше Нериф в ухото му и се отпусна върху него. Аниор леко го погали по гърба и също престана да се напруга, за да си почине. Почувства как Нериф нежно го милва по страните, как го прегръща през кръста и се притиска до него. Горещи вълни преминаха през тялото му и чак тогава Аниор осъзна какво ставаше. Извика:

— Не, Нериф, недей!

Но той не пожела да го пусне. Техните трептения бързо се съгласуваха и Аниор вече не можеше да спре процеса, обхванал цялото му тяло. Само изстена и се предаде на ласките на Нериф и на астралната си природа. Тя караше центъра му на съгласуване да трепти все по-бързо и тялото му да трепери. Накрая това трептене се прехвърли в центъра на волята; Аниор забрави за всичко и стенеше от удоволствие. Изживяваше за първи път любовта така, както я изживяваха диабата.

Идвайки бавно в съзнание, Аниор се измъкна от прегръдката на Нериф. Сви се в единия ъгъл на помещението, изтощен и изпълнен с болка. Поръча хранителна смес и за себе си, и за Нериф и се отдаде на надигащите се спомени. Колко различно беше това, което се случи току-що, от любовта, която изживяваше заедно със Сатара! Имаше само страст и телесно удоволствие. Нямахте го откъсването на душата, нямаше докосване до Онова Всепроникващо и Всесъществуващо. Усецайки празнина у себе си, Аниор затъгува с все сила по това върховно щастие.

Нериф се събуди щастлив. Поемаше през всичките си пори хранителната смес и възстановяваше силите си. Това, за което бе мечтал, откакто се запозна с Аниор, накрая го бе постигнал. Обърна се, за да сподели радостта си с него, и видя, че лежи сам на облака.

Учуден се огледа. Когато видя Аниор притиснат до ъгъла, обграден не само от розовата хранителна смес, но и от гъстия червен облак на тъгата, той извика смаян:

— Аниор, какво ти става?

Искаше да се хвърли към него и да го прегърне, но погледът на Аниор го спря. Неспособен да разбере, Нериф само го гледаше.

— Искам да те помоля за нещо — започна Аниор накрая, — никога не повтаряй това, което направи днес.

Болка сви сърдечния център на Нериф и остатъкът на чувството му за щастие се изпари в пространството.

— Но защо, Аниор? Беше толкова хубаво. Знам, че и на теб ти хареса. Отдавна имаше нужда да се освободиш от напрежението в тялото си.

Аниор покри лицето си с ръце. Постоя така и после отново ги свали. Нериф се сви от болката, която видя в очите му.

— Може би си прав за тялото ми — отговори тъжно Аниор, — но не си прав за душата ми. Ти разкъса раната, зараснала бавно и мъчително, с двете си ръце.

И след като се успокои още малко, добави тихо и пълен с мъка:

— Успя да посееш надеждата за щастиято, което някога изживявах заедно със Сатара, но то остана на недостъпни висини. И сега мъката по това чувство разкъсва душата ми. Не напразно избягвах да се любя с теб. Исках да спестя и на теб, и на себе си това разочарование.

Нериф притегна колене към тялото си и се обви на свой ред в облак от червена мъгла. Преди имаше поне надежда, че някога може да направи Аниор щастлив, а сега и тя се бе изпарила. Потъна в дълбоко самосъжаление.

А Аниор го гледаше със съчувствие, но не можеше да му помогне. Трябваше първо да излекува собствената си рана. Стана и напусна личната му зона; ограда си свое пространство и разпростря матрицата с гората в него. Отиде до дъба на Сатара, прегърна го и се заслуша в нежните му думи. Искаше дървото да го поема, да се слее с този глас и да потъне в сладкото безсъзнателно съществуване на тези растения.

* * *

Ярка точка светна пред него и се превърна в облак. Боар се учуди и зарадва. Отдавна Кадор не го бе посещавал. Усещаше, че го избягва, но не разбираше защо. Бяха много добри приятели, преди да се случи онази история с Камъка на мъдростта. След това отношенията им охладняха. А откакто Сатара и Веова се сляха, Кадор съвсем се отдръпна. Понякога имаше чувството, че му завижда за контакта, който поддържаше с Аниор. И че се измъчва от ревност.

След като Кадор прие формата си на миловидно момиче, Боар му се усмихна. Кадор изглеждаше притеснен и Боар усети смущението му. Явно се чудеше откъде да подхване разговора.

— Искам да те помоля за нещо — започна накрая той и пак замлъкна. Боар реши да му помогне.

Закачи един свой лъч към тялото му и му преля чувствата си на радост и доброжелателност. Но Кадор само се смути още повече и прекъсна тази връзка.

— Какво ти става, Кадор — каза Боар на глас. Беше усетил мъката, която разкъсваше Кадор. Протегна ръка и го погали нежно по дългата руса коса. Кадор изведнъж се сви и заплака. Боар се обърка. За първи път виждаше приятеля си да даде воля на чувствата си. Прегърна го и чакаше да се успокои. Спомни си как Кадор го успокояваше едно време, когато му ставаше много мъчно заради раздялата с второто си Аз. Сега си бяха разменили ролите.

Постепенно Кадор се успокои и се освободи от прегръдката му.

— Извини ме, в последно време все по-трудно се владеея.

— Не е нужно да се владееш пред мен — отговори Боар усмихнат, — ако искаш, поплачи си на рамото ми, колкото имаш нужда. Не ми е неприятно.

— Но на мен ми е неприятно — отвърна Кадор и се опита да възвърне студеното изражение на лицето си.

— Заради Нериф е, нали? — попита топло Боар. Досещаше се за болката на Кадор. Чудеше се как той бе успял да потиска толкова дълго чувствата си към Нериф. Вярно, той за разлика от него не приемаше всяка мисъл и всяко чувство от второто си Аз, но го наблюдаваше почти през цялото време и знаеше какво става с него.

Изведнъж Боар разбра какво ще поиска Кадор. И се натъжи.

— Да — тихо отговори Кадор. — Исках да поговориш с Аниор. Нека не измъчва Нериф така жестоко. Крайно време е да забрави Сатара.

Боар помълча. Добре си спомняше болката на Аниор след това, което се случи с Нериф. Не можеше да помогне на Кадор.

— Не, Кадор, не мога да упреквам Аниор в нищо. Все едно да ти забранявам да мислиш за второто си Аз.

— Но Сатара не му е второ Аз! — Кадор развълнуван се носеше наоколо. — Той отдавна не съществува и Аниор трябваше да се е примирил вече с тази истина.

Замислен, Боар отвърна:

— Не му е второ Аз, но го обичаше не по-малко от мен. Понякога се чудя дали това, което знаем за себе си, е истината.

— Истина е — продължи Кадор ядосан, — че Нериф обича Аниор, а той само се възползва от привързаността му, без да даде нищо в замяна.

Това обвинение беше несправедливо, но Боар се въздържа от порязък отговор. Разбираше негодуванието на Кадор, желанието му да помогне на второто си Аз.

— Това не е вярно. Аниор винаги е обичал Нериф като приятел. И никога не е криел, че продължава да обича Сатара и че не може да го забрави. Разбирам, че Нериф се е надявал, но той нямаше право да изнасилва Аниор.

— Да го изнасилва? — Кадор погледна Боар свирепо. — Та той умираше от удоволствие в прегръдката му! И ти трябва да си го усетил много добре. Само глупавата привързаност към Сатара пречи на Аниор да бъде щастлив с Нериф.

Кадор изведнъж отново се разплака и продължи през сълзи:

— Трябваше да направи тази малка жертва за Нериф, да намали самотата му. И Нериф има право на щастие.

Боар го погледна учуден и с болка. Какво ставаше с него? Кадор никога не бе обичал Сатара, а Аниор още по-малко. Но това не означаваше, че имаше право да говори тези глупости.

— Не Аниор е длъжен да намали самотата на Нериф. Познавам някого, който би направил Нериф много по-щастлив, отколкото Аниор.

Кадор го погледна ужасен. Отвори широко красивите си сини очи и се взираше в него. После се разпадна на облак, сви се в една точка и изчезна.

Боар остана с мъка в душата. Не бе успял да помогне на Кадор. Все някога той трябваше да преодолее страха си да се срещне с второто си Аз. Какво беше това? Страх от любовта или страх от провала, ако не успее да запази дистанция от него?

Почувства се самотен. Изведнъж осъзна, че желае Кадор да плаче отново на рамото му. И да почувства копринената му коса между пръстите си. Засмя се тъжно. Какво наистина знаеха за себе си?

* * *

В централата Аниор, Нериф и Гивок, оградени от стени, се бяха събрали да обмислят възможността да изпратят пророк на аританите. След като Аниор премести гората си в близост до селото в подножието на вулкана, някой трябваше да обясни странното събитие на жителите му и да даде правилна насока на новата религия. Досега аританите обожаваха красивата природа край себе си. Кланяха се на вековните дървета и острите канари, на бистрите поточета и дълбоките вирове. Чувстваха се като едно цяло със заобикалящия ги свят и се кланяха пред духа като такъв независимо в каква форма пребиваваше. Всичко беше като тях и те бяха като всичко.

За да постигне някакъв „възпитателен“ ефект, Аниор реши да въведе понятието за силата, която стоеше над тях и имаше власт да управлява съдбите им.

— Разбрахме се, че аз ще се премествам от време на време в гората си — каза Аниор в заключение. — И без това не бих могъл съвсем да я изоставя. Така пророкът ще ме забележи в нея и ще я определи за моя собственост. Сигурно ще представлявам за аританите доста неприятна гледка и те ще се страхуват от мен. Вече свързаха гората с опустошителното изригване на вулкана. Така че и мен ще ме свържат с него.

— Вместо бог им приготвяме черен демон — засмя се Гивок. — Не ти ли е жал, че ще те намразят?

— Надявам се да го преживея. Бих предпочел да ме обичат. Но за това е още рано — отговори Аниор усмихнат.

— Остава да намерим някого, който ще играе ролята на пророка — обади се Нериф. — Най-добре ще бъде да е някой от астралния свят, който ще се роди на планетата. Не бих разчитал на хората. Могат и да не изтълкуват видяното правилно.

— Ще трябва да се прероди няколко пъти — добави Аниор замислен. — Не искам един-единствен човек да се превърне в богоизбраник. Посланието трябва да се внедри постепенно, на малки порции, но в достатъчно къс период. Не повече от двеста-триста аритански години.

— Горкият! — извика Гивок. — Не бих искал да бъда на негово място. Да се мъчи триста години във физическия свят!

— Не е толкова страшно — засмя се Аниор. — Освен това той ще се връща между отделните прераждания тук. Но докато е на Аритан, той не трябва да знае откъде произхожда. Искам всичко да изглежда съвсем естествено.

Уточниха на какви критерии би трябвало да отговаря пророкът. Аниор и Гивок се разбраха как да изградят матрицата за него. Щеше да бъде мъж, немного силен физически, но със силен дух. С почувствителни сетива, склонност към съзерцание, дар слово и хипнотично въздействие. Накрая остана да намерят подходящ диабо или рутез за тази мисия.

— Искам аз да отида — каза Нериф твърдо.

Аниор само го погледна изпитателно, а Гивок се развика:

— Глупости, Нериф! Ти ни трябваш тук. Няма защо да се нагърбваш с тази работа. Всеки друг може да я свърши.

— Всеки няма да може — отговори Нериф. — А аз и без това отдавна исках да поживея малко във физическия свят. Така ще мога да го свързвам с работата ни.

Аниор ги прекъсна:

— Ще говорим по-късно за това. Гивок, засега пригответи матрицата и ми я покажи после.

След това се обърна към Нериф и каза тихо:

— Искам да говоря с теб.

Те се преместиха в зоната за размисъл и си затвориха лично пространство. Не бяха говорили за това, което се бе случило между тях. Аниор се правеше, че е забравил за него, а Нериф го отбягваше. Стараеха се събитието да не повлияе на отношенията им по време на работа. Но напрежението помежду им не намаляваше.

Нериф чакаше спокоен, а Аниор се разхождаше нервно напред-назад. Накрая проговори:

— Гивок е прав. Трябваш ни тук. Не е нужно да правиш тази жертва.

— Това не е жертва — отвърна Нериф, — аз наистина желая да живея на Аритан. Още тогава, когато опитахме да прогоним Тимон от планетата, ми хареса да бъда във физическо тяло и да усещам Аритан по този начин. Моля те да ме пуснеш.

Аниор спря пред него и го погледна в очите.

— Хайде, не говори глупости, Нериф. Знам защо го правиш. Искаш да избягаш от проблемите си. А не е нужно. Аз не ти се сърдя.

— Стига си се правил на великодушен! — извика Нериф ядосан. — Не ме интересува дали ми прощаваш или не. Аз трябва да изкупя сам вината си.

— Като се самобичуваш, потапяйки се във физическия свят? — Аниор също повиши тон. Просто изпитваше болка.

— Да — продължи да вика Нериф. — Искам да се махна оттук! Искам да се махна от теб!

Аниор отстъпи с разширени от болка зеници. Все едно, че бе получил плесница. Разбираше Нериф, но не искаше да го загуби. А чувстваше, че в приятелството им се бе получила непоправима пукнатина. Седна на пода и се обви с червена мъгла.

Виждайки Аниор да тъгува, Нериф се смути. Разкъсваше се между желанието да го прегърне и страха да бъде отново отблъснат. Седна срещу него и пое ръцете му. Пръстите на Аниор се вкопчиха в неговите. Нериф също се обви в червена мъгла и каза тихо:

— Прости ми, Аниор.

Аниор го погледна и тихо отвърна:

— Ти ми прости, Нериф. Виновен съм точно толкова, колкото и ти. Измъчих те през цялото това време. Но не мога да променя нещата.

— Зная — каза Нериф тъжно. — Затова ми позволи сега да отида на Аритан. Искам малко да си почина, да забравя.

Аниор стана и отправи тъжен поглед към далечните звезди.
— Ще ми липсваш, Нериф.

Щурецът скочи от тревичката върху камъчето и започна да свири. Момчето взе дълго стъбло от суха трева и го подбутна. Изплашено, насекомото направи голям скок напред. Но не успя да избяга от детските ръце. Изведнъж светът потъна в мрак и щурчето правеше отчаяни опити да се спаси от него.

Седнало в тревата, момчето държеше събраните длани до ухото си. Усмехнат и със затворени очи, той се заслуша. След това бавно отвори дланите пред очите си и скочи изплашено на крака. Щурецът, оказал се изведнъж на свобода, бе обърнал посоката за бягство и бе кацнал на носа му. Момчето замаха към носа си и се засмя високо.

— Ка, къде пак се мотаеш! Ела да ми помогнеш!

Въздъхвайки тежко, момчето се върна към къщата. Хич не му се занимаваше с чистене на гъби. Обичаше да ги бере в гората, обичаше да ги яде, но всичко между тези две дейности въобще не обичаше. Защо хората не можеха да ядат всичко направо така, както животните?

Отиде при по-голямата си сестра, която му подаде ножче.

— И побързай малко, иначе няма какво да ядем на обяд — подкани го тя.

Той седна с гръб към слънцето и за да отмъсти поне малко на сестра си, задето го караше да работи, започна да я ядосва:

— През нощта пак видях големия дявол!

Сестра му спря и го погледна ядосана:

— Престани да говориш глупости. Никой не може да го види. Само си измисляш.

— Не си измислям, видях го! — Ка остави чистата гъба в кошницата и стана. Разпери ръце като птица в полет и ги размаха.

— Ей такъв, с огромни черни криле, летеше и кацна на малката поляна между ония големи дървета. А после пак отлетя.

— Седни веднага и продължавай да чистиш! И не смей да разказваш тези неща на татко. Само ще те набие.

Нура се безпокоеше за брат си. Още от съвсем малък той разправяше за черния демон. А хората в селото се страхуваха само когато чуеха за него. Майка ѝ разказа как преди много години в селото живеел един смахнат старец, който също все разправял за него. Уж го виждал как посещава свещената гора. Баба ѝ ѝ беше разказала, че старецът се родил малко след голямото изригване на вулкана Таута и

след като свещената гора се бе появила една сутрин върху изгорената тогава равнина.

Сега отново всичко бе покрито с гори, но свещената гора все така си личеше с многовековните си дървета. Селяните я отбягваха. Влизаха вътре само на празника на пролетното и есенното слънце, за да се кланят на двете огромни дървета в средата на тази гора. Украсяваха ги с венци от цветя и ги молеха за богатата реколта.

Този старец им казал, че гората принадлежи на черния демон, който карал земята да трепери и вулканът да изригва, когато хората не живеели в мир със съседите си. Разправял, че бил огромен и черен, с дълга опашка и рога на главата. Никой не му повярвал. Докато един ден не се бяха сдърпали с хората от съседното село за някаква мина на склона на вулкана. Тогава старецът ги предупредил, че ако не уредят мирно въпроса, черният демон ще ги накаже. Всички му се изсмели, но през нощта видели, че нещо свети в свещената гора, а на сутринта имало страшно земетресение. Къщите им се срутили и те едва се спасили. Оттогава избягвали стареца, който още няколко пъти бил предсказал беди.

Никой друг не можеше да види този демон, но няколко души разправяха, че са го почувствали в гората и че от страх косата им настръхнала. Там растяха най-вкусните плодове и най-големите гъби, но малко хора смееха да влязат в нея. Нура бе влизала в тази гора само на празниците заедно с много други хора, въпреки че тя се намираще съвсем наблизо. Никога не бе усетила нещо особено и затова не вярваше много на тези приказки. Безпокоеше се обаче за Ка. Ако другите разберат, че също вижда демона, ще сметнат, че ще им носи беди.

Приключиха с чистенето на гъбите и Ка радостно скочи. Утре щеше да се катери с баща си по склона на Таута, за да съберат от ония червеникави камъни, които се претопяваха и после се правеха ножове от тях. Беше малък, за да носи много, но трябваше да се научи да ги намира. Рук, големият му брат, също щеше да дойде. Чакаше с нетърпение това приключение.

* * *

Седнаха да починат и отправиха взор към селото под тях. Рук отвърза стомната с вода и всички пиха. Беше горещо, отдавна не бе валяло. Ка се излегна върху гладък камък и отправи поглед към малко бяло облаче. Приличаше на овчица, само краката му липсваха. Чу как баща му разправя на брат му:

— Ако скоро не вали, ни чака гладна зима.

— Казват, че другаде не е такава суша — обади се Рук. — Само край Таута времето е непрекъснато слънчево.

— Това никак не ми харесва — баща му хвърли поглед към върха на Таута. — Дано планината остава спокойна.

— Виж, изглежда само свещената гора задържа достатъчно влага — Рук посочи към почти кръглото петно, което се открояваше със зеления си цвят и високите си дървета.

— Изворът му никога не пресъхва. Духовете на свещените дървета го пазят — отвърна баща му.

— Не, татко — извика Ка и седна, — не духовете на свещените дървета. Пази го големият черен дявол! А свещените дървета са негови приятели и той им идва на гости.

Баща му и брат му го погледнаха ококорени.

— Кой ти е разправял тези бабини дивотии? — попита строго баща му. — Няма никакъв черен дявол.

— Има! Вчера пак го видях в гората. Изглежда ей, ей-й... така! — Ка размаха ръцете и подскочи, за да имитира летежа на демона. — Много е страшен.

Баща му го хвана за ръката, придърпа го грубо към себе си и процеди тихо през зъби:

— Няма никакъв черен дявол, разбра ли? И ако те чуя още веднъж да говориш за него, ще ти посиня задника от бой!

Пусна го и Ка се разплака. Ръката го болеше силно. Той стана и се отправи обиден нагоре по склона. Защо никой не му вярваше? Защо другите не виждаха демона? Как да им докаже, че е прав?

Придвижваше се напред, помагайки си с ръце. Не обърна внимание на виковете на баща си и на брат си. Искаше да стигне най-горе, там, на ръба на кратера, за да погледне вътре и да види бълбукащата земя, за която големите разправяха.

Въпреки че скоро се умори, той упорито продължаваше нагоре. Баща му и брат му се бяха превърнали в малки точки на склона. Задуха

вятър и се понесе странна миризма. Направо си смърдеше. Ка се огледа. Колко малко беше станало всичко под него! Виждаше равнината, покрита с гори и поля, виждаше селото като захвърлен парцал, а в далечината други, по-малки парцалчета. Това бяха други села, по-далеч от Таута. Погледна нагоре. Оставаше му още малко до ръба и въпреки че миризмата ставаше все по-гадна, той продължи, докато не го стигна.

Усети леко трептене под краката и ръцете си и внимателно се изтегли до ръба, за да хвърли един поглед навътре в Таута. Запуши си носа и отвори широко очи. Видя бълбукащата земя и дима, който се носеше над нея и се издигаше към него. Отвърна глава и се закашля. Изпързала се надолу по външния ръб. Спря го един камък. Пое дъх и тогава го видя.

Седеше на два метра от него на друг камък и му се усмихваше. Земята отново се разклати и всичко потъна в тази смърдяща мъгла.

— Голям герой си, Ка — заговори го огромният дявол пред него. — Но сега е време да се махнеш оттук. Върни се вкъщи и кажи на всички да избягат по-далеч от Таута. А който не успее, да се скрие в свещената гора.

Той го взе на ръце и се издигна във въздуха. Ка нямаше време да се изплаши. Усещаше как въздухът свистеше край ушите му и пред очите му прелетяха картини. След това всичко потъна в мрак ...

... Дай още малко вода, Рук! Май идва на себе си.

Ка усети хладката течност върху лицето си и я избърса с ръце. Седна и се огледа. Баща му коленичеше пред него и го гледаше загрижен. След това лицето му се вкамени.

— Само да те отведе вкъщи и ще видиш! Едва те намерихме нагоре по склона.

— Татко — извика Ка развълнуван. — Трябва да бягаме! Трябва да бягаме от Таута!

Баща му хвърли поглед нагоре към върха.

— Да, май си прав. Трябва да побързаме.

Той изхвърли торбата с червената скала, която бяха събирали през целия ден, и нарами сина си. Затича заедно с Рук надолу по склона. Земята отново се разлюля. Търкаляха се камъни. Когато стигнаха първите дървета, Ка се обърна и видя върха на Таута забулен

в облак. Гледаше животните, които заедно с тях бягаха надолу по склона. И чак тогава се изплаши. Вкопчи се в баща си и скри лицето си в рамото му.

— Ще ме удушиш, момче!

Баща му се освободи от здравата хватка и го свали от гърба си.

— Повърви малко сам. Таута се поуспокои.

Въпреки това те бързаха надолу. Когато стигнаха селото, Ка видя старците събрани в средата му с поглед, отправен към Таута. Обсъждаха оживено какво да правят. Той изтича при тях и извика:

— Трябва да бягаме! А който не може, да се премести в свещената гора. Така ми каза черният демон.

Всички се втренчиха в него. Баща му дотича и му зашлеви силна плесница, от която Ка излетя настрана.

— Престани веднага с тези глупости! — извика му той, а след това се обърна към старците: — Простете момчето. Той не знае какво приказва. Качи се нагоре по Таута и вдиша отровните му пари. После се свлече надолу. Сигурно просто още не е дошъл на себе си.

Ка избяга разплакан. Затича се вкъщи и разказа на майка си какво му се бе случило. Тя се опита да го успокои:

— Ка — галеше го тя, — ти не трябваше да се качваш на върха на Таута. Този смърдящ дим е опасен и ти е замаял главата.

Тя си спомни за онзи старец, за когото ѝ беше разправяла баба ѝ. За това, че неговите видения винаги се бяха оказвали истина. Стана и започна да събира най-важните вещи. Таута и друг път се бе канел да изригне, но след това пак се успокояваше. За всеки случай искаше да бъде готова.

Мъжът ѝ се върна и каза:

— Старейшините решиха да почакаме. Засега Таута се поуспокои. Какво стана с Ка, прибра ли се?

— Излезе навън да поиграе.

— Безпокои ме това момче. Пак разправяше за черния демон.

— Сигурно е от отровната мъгла — отвърна жена му.

— Не. Намерихме го доста далеч от върха. Не може да се е свлякъл чак отгоре. Щеше да се пребие. Той и преди да се качи, разправяше за него.

— На мен ми разправи още вчера — обади се Нура, — че го бил виждал в свещената гора.

— Трябва да поговориш сериозно с него — каза Рук на баща си.
— Ще ни изложи пред цялото село.

— Ами ако е прав? Ако наистина го вижда? — попита тихо жената.

— Не започвай сега и ти! — отрязва я мъжът ѝ и излезе от къщата. Рук го последва. Жената се обърна към голямата си дъщеря:

— Пригответи за всеки случай малките, Нура. Имам лошо предчувствие. Аз ще приготвя нещо за ядене.

* * *

— Ка, Ка, къде изчезна? — Нура викаше за кой ли път. Вече я болеше гърлото. Търсеше го от един час. Не се беше прибрал вкъщи за обяд. След като нощта премина спокойно, на закуска всички го взеха на подбив, задето щял да бяга още вчера от Таута. Той не издържа и, недоизял всичко, изтича навън. Оттогава никой не го бе виждал.

Спря се и се замисли. Къде може да се е скрил? И изведнъж се сети. Та той вярваше в това, което уж бил разбрал от черния демон! А това означава, че се е скрил там, където смяташе, че ще бъде на сигурно място.

Нура решително се отправи към свещената гора. Стигайки началото ѝ, тя се спря и пак извика. Но Ка не се обади. Трябваше да влезе в гората.

Колебаеше се. Много добре си личеше къде започваше вълшебната гора. Тревата изведнъж растеше поне два пъти по-високо и не бе пожълтяла, храстите бяха по-гъсти и зелени, дърветата имаха дебели стволове и тих ветрец духаше между тях.

Но след това тя помисли за Ка, който се намирал някъде там, и решително пристъпи напред. Проправи си път през гъсталака и скоро стигна голямата поляна. Спря се и отново извика.

— Нура! — чу тя Ка да вика в далечината и се затича натам. Намери го до поточето да си играе с водата.

— Ка, какво правиш тук? Знаеш ли откога те търся. Ела да се връщаме вкъщи.

— Никъде няма да ходя — отговори Ка твърдо. — Тук ми е хубаво, а вкъщи всички само ми се присмиват.

— Не си ли гладен? — Нура се опита да го убеди. Не ѝ се искаше да го влачи след себе си през цялото време.

— Не. Изядох много ягоди, а те са страшно вкусни. Опитай и ти! — Той ѝ показа една малка купчинка едри ягоди до себе си. Нура клекна и си взе. Наистина бяха много хубави. Чудеше се защо никой не ги береше. Засега нищо страшно не откри в тази гора. Седна до брат си и се събу. Водата беше студена и приятна в тази жега. Изведнъж Ка извика:

— Виж, виж Таута!

Тя погледна към вулкана и замръзна. Върхът не се виждаше от гъсти черни облаци. И тогава чуха страшния рев, от който им замръзна кръвта в жилите. Огромни камъни политаха към небето. Двамата скочиха на крака. Нура бързо си завърза сандалите.

— Бързо вкъщи, трябва да бягаме! — извика тя. Зачуди се, че земята под нея не трепваше. Хвана Ка за ръка и те се затичаха. Когато стигнаха края на свещената гора, двамата се спряха и загледаха поразени пред себе си.

Само на крачка от тях земята се люлееше, дърветата охкаха и скърцаха. Наоколо се сипеше дъжд от горещи камъни. Сухата трева се бе запалила тук-там и пожарът бързо се разпространяваше.

Нура се обърна към Ка:

— Остани тук! Аз ще изтичам до вкъщи и ще се опитам да доведа другите. Дано успея.

И тя се затича напред, като пазеше главата си от падащите камъни само с ръце. А Ка викаше след нея:

— Нура, недей! Върни се, не ме оставяй сам!

Падна на колене и заплака. Сключи ръце и започна да се моли за първи път в живота си:

— Черен демон, черен демон, моля помогни! Помогни на сестра ми да стигне до къщата. Помогни на майка ми, на баща ми, на малките ми сестри и на брат ми да стигнат дотук. Не допускай да остана сам — много ти се моля.

Сълзи се стичаха по бузите му. Той вече знаеше, че няма да ги види отново.

* * *

Гивок се обърна към Аниор и извика радостно:

— Нериф се връща!

Аниор стана и се премести в зоната на пристигане. Радваше се да види отново Нериф, но и се притесняваше. Още миналия път, след първия си живот на Аритан, Нериф го бе обвинил, че този начин на управление на планетата е много жесток. А сега той имаше зад себе си един наистина труден живот. Не го бяха програмирали така. Аниор нямаше влияние върху съдбата на отделния човек в системата си.

Този път Нериф бе успял да наложи основите на новата религия на Аритан. Но плати висока цена. Останал кръгъл сирак още на шест години, той бе намерил подслон при един старец, който по чудо бе преживял изригването на Таута. Обикаляха с него селата наоколо и старецът навсякъде разказваше как Ка бе предрекъл голямото изригване на вулкана и как не му бяха повярвали. Хората се отнасяха към него с уважение, но и със страх. Беше на десет, когато старецът умря, и трябваше да си печели хляба като ратай. Станал младеж, той предсказа следващото голямо земетресение и този път вече го послушаха. След този случай Ка попадна под грижите на един известен билкар и научи неговия занаят.

Започна да се замогва със способностите си на гадател и знахар, създаде семейство. Но отново го настигна нещастие. Жена му умря при раждането на второто им дете, малко след това и бебето. Ка остана сам с дъщеря си и се грижеше за нея. Обикаляше и предлагаше билките си. Скоро стана известен и като проповедник, защото не престана да разказва за черния демон, който предупредил хората, а те не го бяха послушали. Наричали го демона на Таута. Умря малко след сватбата на дъщеря си от отравяне с неизвестна гъба.

Нериф се огледа учуден. Още не проумяваше къде бе попаднал. Седеше на зелен хълм, обграден от черно пространство с безброй звезди. Знаеше, че бе умрял, очакваше го. И тогава видя демона. Скочи изплашен и се хвърли пред него на колене:

— Моля ти се, демоне на Таута, пощади хората, не ги убивай!

Аниор спря и сърдечният му център се сви от болка. Клекна пред него и го погали леко.

— Нериф, Нериф, аз съм, Аниор. Не ме ли позна?

Нериф плахо повдигна глава и видя тъжната усмивка на лицето на Аниор. Почувства нежността, която излъчваше, и постепенно паметта му се върна.

— Аниор! — извика той и го прегърна. След това свали смутен ръцете си и го огледа отново. Аниор стана и разтвори крилата си. Нериф направи същото, като явно се учудваше на факта, че притежава такива, и те прелетяха в централата. Чак тук той отново си спомни всичко.

Гивок дойде и го прегърна приятелски.

— Ако слезеш още няколко пъти във физическия свят, няма да ни познаваш вече — смееше се той. Беше наблюдавал какво стана в зоната за пристигане.

— Може би е по-добре да престоявам след физическата си смърт малко на междинното ниво заедно с другите умрели — отговори Нериф усмихнат. — Някак си този преход е много рязък, когато си забравил всичко за себе си.

— Ще го имаме предвид следващия път — обади се Аниор. — По добре си почивай сега, после ще се видим.

Нериф го погледна и се втресе. Засмя се:

— Все още не мога да видя в теб Аниор, за мен си се превърнал в черния демон.

Аниор се засмя:

— Какво да правя, та аз съм си такъв.

Нериф се поздрави и с другите диаба и рутези и се оттегли.

По-късно Аниор го посети в зоната за почивка. Нериф си бе изградил нещо подобно на хълм с къща и седеше на пейка пред нея. В далечината се виждаше планина с вулкан. Много напомняше за Таута.

Аниор се огледа и въздъхна. Нериф трудно щеше да се откъсне от това видение от детството си. Седна до него и помълча. Чувстваше упрека на Нериф.

— Опитвах се да ви спася — започна тихо Аниор.

— Да, зная. — Нериф не откъсна очи от вулкана. — Но направи матрицата за изригването.

— Смяташ, че греша с тази тактика? — попита Аниор.

Нериф не отговори. Аниор опита да обясни:

— Ти не познаваш другото зло. Не знаеш какво е, когато други хора изколят семейството ти, когато изнасят майка ти и сестра ти и стъпкат малкото ти братче. Мислиш ли, че ще бъде по-добре от сляпата стихия?

— Но тогава ти можеш да се отбраняваш, можеш да прогониш врага, да му отмъстиш. А срещу стихията нищо не можеш да направиш — възрази Нериф.

— Да. Ще можеш да мразиш и да се превърнеш в точно такъв убиец като другите.

— И сега хората на Аритан мразят, мразят теб.

Аниор добре разбираше какви последици ще има този подход. Но не желаше аританите да минат през ада, през който бяха минали и земляните, и сатарианите, и още много други физически раси.

— Нека ме мразят. Важно е да обичат себе си, да бъдат солидарни. А рано или късно те ще се научат да избягват катастрофите, да намаляват щетите от тях.

— Ех, тогава ще им измислиш нещо друго — каза Нериф горчиво, — ще пратиш някаква болест или опасно изобретение. И пак ще умрат много хора.

Аниор се засмя.

— Опасни изобретения те сами ще си създадат, в това съм сигурен.

А по-сериозно продължи:

— Смъртта е част от физическия живот, тя не може да се избегне. Както и страхът.

Нериф възрази с болка в гласа:

— Защо не могат да живеят както тук, в астралния свят? И при нас не всичко е наред — има и страсти, има дори войни. Но не познаваме смъртта и болестите. Колко по-хубаво щеше да се живее във физическия свят, ако тези беди ги нямаше.

— Не знам дали си прав — отговори Аниор замислен. — Може би ако ги нямаше, животът щеше да бъде по-блудкав, по-скупен. Може би ако нямаше мъката, нямаше да го има и щастието. Смъртта ти дава възможност да се раждаш и да се радваш на живота.

Те продължаваха да седят един до друг, всеки потънал в мислите си. Имаше ли въобще някой, който можеше да даде отговор на

въпроса, защо всичко е именно така, а не иначе? И имаше ли въобще смисъл този въпрос да бъде задаван?

* * *

Дъждът не искаше да спре. Вече няколко дни все валеше. Воег отбеляза доволен, че правилно бе напрегнал всичките си сили още есента и бе завършил тази къща. Оказа се здрава и топла. И как няма да е така, когато беше изградена от най-добрия майстор-строител в цялата област? Той остави инструмента си до полуготовия пилон редом със здравата табуретка, на която седеше, и опъна гръб. Огледа работата си и се възхити от себе си. Щеше да придаде на тази греда формата на завита около дърво змия. Когато я заглади и я напои с разтвора от мазнини и смоли, смесен със сока от три различни растения, пилонът не само щеше да се превърне в красива вещ, а и щеше да бъде здрав и устойчив на вода и дори на огън. Сам бе експериментирал, докато намери начин да постигне този ефект и да създаде тази смес. Някога щеше да предаде тайната за приготвянето ѝ на сина си.

Усмехнат, обърна глава към жена си. Рида шеташе из къщата. Очите му обходиха фигурата на младата и красива жена. Беше бременна, но още не ѝ личеше. Усещайки погледа му, тя се доближи усмихната и Воег я притегли към себе си. Тя седна в скута му и разгледа парчето дърво.

— Много красиво ще стане — възхити се тя и се облегна на мъжа си. Той я прегърна и я погали по снагата.

— Искам да извая теб, за да помня на старини колко красива си била — прошепна Воег. Мушна ръката си под полата ѝ и погали нежно меката плът на хълбоците ѝ. Рида го прегърна и целуна.

— Стари развратнико! За какво ти е статуя, когато можеш да ме имаш жива.

Засмя се и усети как ръката му стигна корема ѝ и бавно се плъзна от пъпа надолу. Обичаше тази ръка, която умееше не само да вае красиви форми от дърво. Ръката стигна мястото между краката ѝ, Рида изтръпна и захапа Воег нежно за ухото.

— Ненаситник такъв — прошепна тя, — не се ли умори тази сутрин.

— Не мога да се наситя на теб — засмя се Воег, подхвана Рида и я изправи пред себе си. Развърза въжето край талията ѝ и изхлузи роклята. — Сега ще те огледам хубаво, а после ще отсека стройно дърво и ще повтарям всяка извивка на тялото ти върху него.

— Какво правиш, Воег — засмя се Рида, — а ако някой дойде сега?

— Кой ще дойде в този дъжд? — отговори Воег засмян и очите му започнаха да изучават всеки сантиметър на това красиво тяло. Сложи ръцете си на раменете ѝ и притискайки леко плътта ѝ, те започнаха да се плъзгат по бялото и стройно тяло на Рида.

Тя затвори очи, когато той стигна до гърдите ѝ и погали нежно зърната им. След това ръцете му се плъзнаха към гърба ѝ, минаха от двете страни на гръбнака и когато обхванаха кръглите ѝ задни части, той не издържа и притисна устните си до корема ѝ. Рида се изсмя и каза:

— Ти никога няма да можеш да ме изваеш цялата. Не успяваш да ме огледаш.

— Ще те извая парче по парче — отвърна Воег щастлив.

Придърпа я в скута си. Тя усети през дрехата силното му желание и се притисна до него, кръстосвайки крака на кръста му. Устните му обхванаха зърната на гърдите ѝ, а ръцете му лазеха по гърба ѝ. Рида тихичко изстена от удоволствие. Помогна му да свали ризата си, а той развърза панталона. Любеха се така, като че ли им бе за последен път, и останаха задъхани, притиснати един към друг. Бяха уморени и щастливи.

* * *

Дъждът не спираше. Воег стоеше на покрива на къщата на приятеля си Ник и му помагаше да покрие вехтите места. Водата се просмукуваше през тях и капеше в стаята. Изправи се и хвърли поглед в далечината. Къщата стоеше малко нагоре по склона на планината и селото се виждаше добре оттук. Потърси своята. Беше скътана по-

нататък, близо до реката, в основата на един хълм. Там тя бе защитена от ветровете. Реката течеше пълноводна и кална.

— Време е дъждът да спре — каза той на Ник.

— Да, иначе ще отмие земята и семената в нея. Може да се наложи да сеем отново.

— Дано реката не вдигне нивото си още. Иначе има опасност да стигне къщата ми — отвърна Воег разтревожен.

— Може би е време да направим жертвоприношение на Таута, за да укроти стихията.

Воег се засмя:

— Едва ли има смисъл да се молим на черния демон. Той само гледа да ни напакости.

— Не говори така — прекъсна го Ник сериозно. — Поне земята в последно време е спокойна, вулканът пуши, но не се кани да изригва. Откакто редовно му носим дарове от плодовете на нашия труд при свещените дървета, реколтата ни е добра, народиха се стада и деца напълниха селото.

— Да — измърмори Воег, — време е за следващото бедствие. Таута не обича да има много хора на Аритан.

— Млък! — извика Ник ядосан. — Приказваш като билкаря Ка, когато предсказвал земетресението. Поне така разправя баща ми. Тогава той бил още дете.

Воег се засмя и отново хвана чука и следващата дъсчица, за да продължи с работата си. Но видя голямото момче на Ник да дотичва без дъх и се спря. Изведнъж го обхвана тревога.

— Татко, татко — извика задъхано момчето, — всички мъже тръгнаха нагоре по реката. Казаха и вие да дойдете. Горе, в планината, имало натрупани наноси, стъбла и клони, които преградили реката. Събира се много вода зад тях. Трябва да се освободи.

Мъжете слязоха от покрива. Положението беше тревожно. Воег помисли за Рида, която бе в къщата, долу при реката. Но нямаше време да я предупреди, трябваше да побързат. Помоли момчето:

— Мек, моля ти се, изтичай до моята къща и кажи на Рида да вземе най-важното, да се качи на хълма и да ме чака там.

— Добре, чичо Воег — отвърна момчето и се затича обратно.

Взеха брадвите и тръгнаха нагоре по ръба на пролома, който реката бе издълбала в планината. Не бяха стигнали далеч, когато чуха

грохот, идващ от планината. Замръзнаха на място с погледи, вперени напред по реката. И тогава видяха лавината камъни, корени и кал, която се свлече по коритото на реката. Запълваше го почти изцяло и се придвижваше неумолимо напред. А зад нея бълбукаше водата, омесена със земя, която стигна почти до краката им.

— Рида! — извика отчаяно Воег и хукна обратно. Ник тичаше след него.

Но лавината кал бе по-бърза от тях. Тя помете мощно всичко по пътя си и водата след нея се разля върху равнината. Когато стигнаха мястото, където се бе намирала къщата на Воег, видяха само кал и мръсна вода. Нищо не бе останало.

Ник обикаляше и викаше сина си, а Воег падна на колене, като удряше земята под себе си с юмруци. След това ги повдигна към небето и викаше, колкото му глас държи:

— Проклет да си, черен демон, проклет за всички времена. Да плащаш за всеки живот, който си взел, със собствената си кръв.

Ник дотича до него, хвърли се отгоре му и го стисна здраво, за да не може да продължи. Опита се да успокои приятеля си, въпреки че сам се разкъсваше от мъка и тревога. Защото от Мек нямаше и следа.

Намериха телата им надолу по реката, затиснати от купчина камъни и корени. Красивата жена се бе превърнала в купчина подпухнало и разкъсано месо. Пъхнаха я в един чувал и не дадоха на Воег да я погледне за последно — нека образът ѝ остане чист в паметта му. Погребаха момчето до нея и селото потъна за няколко дни в скръб.

Но животът си искаше своето и скоро всичко отново тръгна постарому. Дъждът бе престанал, слънцето огряваше всичко наоколо и птиците пееха в гората.

Воег стоеше пред висока липа и се опитваше да си представи бъдещата форма на статуята, която искаше да извае от нея. Хвана здраво брадвата и започна да сече.

* * *

Ядосан, хвърли длетото настрана. Нищо не се получаваше. Вече съсипваше второто парче дърво с големина на човек. Не можеше да извае това прекрасно тяло, което все стоеше пред мисления му взор. И се досети защо. Защото тя искаше цялата му любов, а той намираще в сърцето си само омраза. Нещо се мъчеше да излезе изпод ръцете му, но това не бяха очертанята на младата жена.

Легна по гръб на земята, топла в тези ранни есени дни, и се отдаде на спомени. Скоро задрема и пред очите му се появи огромна черна сянка. Чувстваше, че я познава, че я бе виждал много пъти. И че я ненавиждаше до дъното на душата си.

Тогава се стресна и се изправи. Вече знаеше какво да прави. Отправи се в гората и се огледа за ново дърво. Трябваше да е много дебело и здраво. Такива дървета имаше много в свещената гора, но там той нямаше право да сече.

Намери близо до нея каквото му трябваше. Голям чаучата^[1], повече от метър в диаметър и достатъчно висок. Щеше да му бъде трудно да го отсече. Но какво значение имаше това?

Употребил цялата си ярост в продължение на четири дни, докато дървото накрая падна. Трябваше му още толкова, за да отсече горния край. Съселяните му се чудеха какво е намислил, но той не им обърна внимание. Най-накрая той завлече в новата си къща, която бе построил набързо в началото на лятото, тежкото парче дърво.

Остави го да засъхне и до началото на зимата строеше и поправяше къщите на съселяните си. Когато накрая заваля първият сняг, той се залови за работа.

Каква разлика в сравнение с несръчните си удари, когато се опитваше да извае загиналата си жена! Всеки удар бе точен, стърготините летяха настрана. Обработваше твърдото дърво упорито и методично. Превръщаше омразата си в енергия и след един месец пред него седеше огромната фигура на черния демон върху един камък. Беше облегнал лактите си на коленете и, леко наведен напред, гледаше право пред себе си. Воег знаеше, че го бе видял някога така, но не помнеше кога. Може би в далечен сън. Работеше безспирно, занемари и храненето, и спането. Това само бе външната форма, оставаше финото изваяние на отпуснатите надолу ръце с големите криви нокти, на козината му, която покриваше половината тяло, на опашката, която бе завил покрай камъка.

Момичето на съседите, което му носеше всеки ден малко мляко, се изплаши, когато видя огромната фигура, а Воег все още не бе изваял лицето. Оставяше го за последно.

Не разбираше как този демон излизаше без грешка изпод ръцете му, като че ли той сам помагаше в тази работа. Издялка рогата и късата рошава коса, широките скули и острите уши. Очите, закривения нос и леко усмихнатата уста. Чувстваше задоволство при отсичане на всяка треска. Накрая заглади твърдото дърво. Работеше с такава любов, като че ли ваеше любимата си. Имаше чувството, че познава това тяло не по-зле от своето собствено. И накрая го намаза три пъти с онази негова смес, която правеше дървото черно и лъскаво, и му придаваше твърдост и устойчивост.

Седна да съединява дъски за огромните криле и да ги обработва така, че местата на снаждане почти не личаха. Измисли начин да ги закрепил стабилно на гърба и също ги намаза. Така мина цялата зима.

Огромният демон седеше в средата на къщата и му се усмихваше тъжно. Воег беше изразходвал цялата си омраза, цялата си любов и цялата си мъка, за да създаде тази статуя. Когато поглеждал към готовата фигура, той се чувстваше щастлив и спокоен. Това бяха странни усещания, но той не се замисли върху тях. Беше създал, каквото искаше, и беше доволен.

Точно преди празника на пролетното слънце той откара статуята с помощта на няколко приятели в средата на селото. Поставиха я на площада, срещу къщата на старейшината. Черният демон вече щеше да бъде винаги наблизко, вързан за това село. И за да опази себе си, той трябваше да опази и тях.

* * *

Преглеждайки последните проучвания на рутезите за отношенията между отделните племена на Аритан, Аниор забеляза Гивок, който нетърпеливо го чакаше да му обърне внимание.

— Какво има, Гивок?

— Нериф не желае да се завърне тук — отговори главният архитект. — Какво да правим?

Аниор се замисли за момент. Бяха оставили Нериф след поредния му живот като Воег в междинния свят, така както той бе пожелал. Но имаха намерение да го прехвърлят на астралното ниво, преди да се роди отново. Можеше да се откъсне много от техния начин на мислене, ако го оставеха дълго във физическия свят. По принцип не бе необходимо да повлияят на бъдещия му живот. Засега всичко се развиваше по план. Това може би щеше да бъде последното му пребиваване на физическо ниво.

— Щом не желае, остави го — отговори Аниор на Гивок. — Ще го приберем окончателно следващия път.

Отново се залови за работата си. Честите нещастия бяха дали своя резултат. Хората се подкрепяха взаимно. Постепенно се бяха разпространили почти навсякъде, където условията позволяваха един нормален живот. Говореха различни диалекти, но все още се разбираха помежду си. Това също струваше на Аниор и помощниците му големи усилия. Искаше да запази общ език на планетата. Уеднаквяваше го непрекъснато. Гледаше никое племе да не остава за по-дълго изолирано. Отскоро въведе и писмеността. Вече имаха много работа. Сега присъствието на рутезите се изплащаше.

Облегна се назад и помисли за Тимон. Къде ли скиташе сега и какво ли правеше? Не беше чул нищо за него, откакто той ги беше напуснал след онази странна война. А оттогава бе изминало много време.

Като си спомни тези събития, Аниор въздъхна тежко. Не бе виждал не само Тимон оттогава, но и Боар. Почувства се много самотен. Всичките му приятели бяха далеч. Сатара откога го нямаше, Боар не се обаждаше, Нериф го проклинаше на Аритан, а гората с двете дървета се намираще на планетата и той рядко имаше възможността да я посети.

Отърси се от тези тъжни мисли и тъкмо щеше да види докъде бяха стигнали дябата, занимаващи се с промените в животинския свят, когато видя вълнението между рутезите.

Накирас дотича възбуден.

— Тимон пристигна!

Аниор изтръпна. Нима бе усетил идването му? Попита:

— Къде е?

— В граничната зона. Дежурният го откри. Каза, че седи там от известно време и явно не смее да се обади.

Значи просто по телепатичен път бе усетил присъствието му. Аниор се зарадва, като че ли скъп стар приятел му идваше на гости, и се смути от това чувство. Прехвърли се в граничната зона, за да покани Тимон лично.

Тимон се колебаеше. Уж бе решил да се възползва от щедростта на Аниор и да приеме поканата му, но сега имаше съмнения. Бе обиколил цялата вселена, все в търсене на място, където да може да се установи, но не бе намерил такова. Беше се преместил на горното ниво, там обаче се почувства още по-зле. Всички го презираха. Порано това не му пречеше, но откакто носеше болката на Аниор у себе си, той страдаше от угризения на съвестта и стана чувствителен към мнението на другите за него. Като че ли се отразяваше в тях и виждаше себе си с техните очи. Отчаян, той бе решил да се върне във физическия свят и да започне новия жизнен път от най-ниското ниво, когато се срещна с второто Аз на Аниор.

Остана поразен от тъгата, която носеше този теор с вид на нежно момче у себе си. Не беше нарушил никакви вселенски закони, но страдаше не по-малко от Тимон. Боар не го отбягваше като другите, беше привлечен към него от това, което носеше в гърдите си и което бе част от Аниор.

Боар го посъветва да се върне при Аниор и да го помоли за работа. Каза му усмихнат, че ще го използва за куриер, за да предаде много поздравии на второто си Аз. Така той бе дал повод на Тимон за това посещение.

Видя да долита Аниор. Огромният дябло кацна пред него и сгъна усмихнат крилата си на гърба.

— Здравей, Тимон. Радвам се да те видя.

Тимон почувства тази радост и тя го смути още повече. Отвърна със сведени очи:

— Здравей. Идвам от нивото на теорите, за да ти предам много поздравии от Боар.

Когато чу името на второто си Аз, Аниор изтръпна. Болка сви сърдечния му център и той за миг се замечта. Тимон видя тази реакция

и се изпълни с жал. Не към Аниор, а към себе си, че нямаше никого, заради когото да му е мъчно.

— Ела в централата — каза Аниор още леко тъжен, — рутезите ще се зарадват много да те видят.

Когато пристигнаха там, Накирас пръв се хвърли в краката на Тимон и го погледна със светнали очи. Извика:

— Капитане, толкова се радвам да Ви видя!

Други рутези дотичаха и повториха същото. Тимон стоеше объркан и смутен. Каза тихо:

— Благодаря за това посрещане. Но аз не съм ви вече капитан. И не искам да се хвърляте в краката ми. Не го заслужавам.

Рутезите станаха, смутени от реакцията си. Никога те не се бяха хвърляли в краката на Аниор. Знаеха, че той щеше да им се сърди, ако го направят. Но старите рефлексии и старата привързаност не си бяха отишли. Погледнаха притеснени към Аниор, който разбра смущението им и се засмя.

— Не се притеснявайте. Сигурен съм, че Тимон е заслужил това уважение, щом го поддържате и досега.

После се обърна към Тимон усмихнат:

— Надявам се да се видя с теб по-късно насаме. А сега вземи тайфата си и се преместете в зоната за почивка, защото тук все пак трябва да порботим.

Но му беше трудно да се концентрира отново върху работата си, след като Тимон и рутезите напуснаха централата. Фактът, че Тимон се бе срещнал с Боар, го изпълни с мъничко завист. Колко ли трябваше да работи още, за да натрупа достатъчно сила да стане теор? И да може да се премести на горното ниво, когато пожелае? Отново го обхвана тъга. Концентрира мислено цялата си любов в един лъч и го изпрати към второто си Аз. А след това почака с надежда. Когато усети нежността на Боар да се разлива по тялото му, щастливо се облегна назад в пространствения хамак. Благодарни на съдбата, че Боар съществуваше и го обичаше, макар че беше далеч от него.

* * *

Тимон се разхождаше нервно в зоната за почивка. Очакваше Аниор. Рутезите го бяха помолили да остане с тях и той се чудеше дали го правеха заради себе си или заради него. Толкова отдавна ги познаваше и все пак тези рунтави същества останаха загадка за него.

Знаеше, че ако поиска да остане, Аниор ще се съгласи. Но не знаеше дали да поиска. Не искаше да се натрапва.

Аниор помоли за разрешение да влезе в личната му зона. У Тимон се надигна паника. Изведнъж му се поиска да избяга. Потисна този пристъп на слабост и даде разрешението.

Пристигайки, Аниор се огледа учуден. Тимон не бе обзавел личната си зона с нищо. Това бе толкова необичайно, че Аниор се почувства като на чужда територия. Подът беше черен и само звездите светеха над главите им. Едва различаваше Тимон с тъмното му облекло и с черната му коса. Представи си за момент какъв странен силует трябва да представлява самият той в тази обстановка.

— Не желаяш да ме видиш или не желаяш да бъдеш видян? — попита той сериозно.

— Нито едното, нито другото. Просто не искам да се разпореждам в чужда къща — отговори Тимон.

Аниор помълча, сядайки на пода. След това помоли:

— Ще ми направиш удоволствие, ако превърнеш това пространство в любимото си място за почивка.

Тимон се поколеба за момент, но след това всичко наоколо просветля.

С учудване Аниор видя, че се намира седнал на ливада, обиколена от дървета и граничеща с бърза река. Позна мястото и се засмя. Превърна се в аританското момиче, което липсваше в този пейзаж.

— Така подходящо ли е?

Тимон се усмихна смутен. Но все пак успя да се пошегува.

— Почти. Ако сега ни види брат ти, сигурно ще се побърка от ревност.

— Нериф е на планетата — отговори Аниор малко тъжно. — Искаше да поживее като човек и изпълнява важна задача.

Тимон го погледна учуден и тихо отвърна:

— Това може да е опасно за него. Говоря от собствен опит.

— Няма страшно. Той не осъзнава кой е и последствията няма да са така трагични, както бяха за теб.

Тимон отправи замечтан поглед към рекичката и тихо предложи:

— Бих те поканил да се изкъпем. Надявам се този път да не ме давиш.

Аниор влезе в играта. Хареса му, че Тимон можеше да поддържа такава лека форма на общуване въпреки смущението си. Отиде до реката, изхлузи бавно роклята, постоя нарочно така, докато Тимон го огледа добре, и се хвърли във водата. Тимон доближи брега, също се съблече и се хвърли след него.

Вирът не беше голям и те плуваха, пръскайки се с вода и докосвайки неволно голите си тела. Аниор просто се отдаде на тази игра. Изскочи от водата и се затича към единия край на ливадата. Седна в тревата и почака Тимон да го последва. Той седна усмихнат до него, заигра се нежно с косата му, която се бе разплела, и каза щастлив:

— През цялото време мечтаех за това, което става сега.

Погледна Аниор в очи и въпреки че това бе астрално тяло, Аниор го побиха тръпки. Тимон се наведе към него, сграбчи го за раменете, притисна го до тревата и го целуна страстно и дълго. Аниор не се съпротивляваше. Имаше нещо толкова хубаво в това просто да се отдаваш на тези силни ръце, които сега милваха тялото му, да усети желанието на другия, неговите устни по гърдите си и все по-надолу и по-надолу. Наслаждаваше се на това усещане и галеше черната къса коса.

А после Тимон отново се движеше нагоре по тялото му и се притискаше изцяло до него. Бяха си изградили тела, подобни на физическите, и играеха играта на физическата любов. Но техните тела бяха астрални, както и чувствата им. И скоро Аниор усети как го обливат вълни на блаженство, как трепти заедно с Тимон. И се отдаде без притеснение на неговата любов. Не очаквайки нищо от нея, той успя да получи максималното, което тя можеше да даде.

Изтощени, те лежаха един до друг на ливадата и възстановяваха силите си с розовата смес. Тимон седна, обходи с поглед красивото тяло до него и отвърна глава. Беше силно смутен. Не разбираше как Аниор му позволи това, за което бе мечтал, откакто го видя тогава на Аритан. Та той едва ли го обичаше! Но как те тогава успяха да

съгласуват трептенията си^[2]? Всичко бе станало толкова леко и естествено.

Аниор се изправи до него и леко облегна глава на гърба му. Отговори на мислите му, като че ли ги бе прочел:

— Имах нужда от това, Тимон. А и ти също. И двамата сме много самотни. Изразихме солидарността си.

Тимон го прегърна и леко докосна с устни челото на Аниор. Отвърна:

— Но ние не се обичаме. Как тогава успяхме да достигнем това състояние?

Аниор се усмихна:

— Не зная и не ме интересува. Харесвам те, уважавам те, чувствам се добре близо до теб. Желаех те и ми бе приятно.

Помълча и след малко горчиво се засмя:

— Горкият Нериф. Той все мечтаеше да постигна с него такива отношения, но с него не можах. Прекалено много означава за мен, прекалено много го обичам.

Станаха и се облякоха. Аниор отново се превърна в черен дябло и попита Тимон между другото:

— Искаш ли да останеш?

— Да — едва чуто отговори Тимон със сведена глава. — Но не зная как ще гледам Нериф в очите, когато се върне.

Аниор се усмихна и отговори:

— Остави тази грижа на мен.

След това отлетя.

У Тимон отново се надигна чувството на самота. Като че ли нищо не бе станало, като че ли само бе сънувал. Чувстваше се празен, но болката вече я нямаше. Беше спокоен.

* * *

Връщайки се от полето, Дакид се отпусна тежко на пъна пред къщата. Уморено отправи поглед към небето, после към вулкана и накрая към статуята на няколко метра от него. Гледаше тази статуя, откакто се помнеше и също оттогава я мразеше. Дядото му бе разказал как най-добрият строител и резбар, родил се някога в селото, едно

време изработил тази статуя на Таута, за да си отмъсти за гибелта на жена си. Това било отдавна, но статуята бе издържала на всички бури и дъждове и изглеждаше като нова.

Не разбираше как този резбар, който би трябвало да мрази Таута още повече от него, му е направил такава хубава статуя. Тя излъчваше сила и спокойствие, усмивката на устата бе тъжна, а не жестока, както би трябвало да се очаква.

Дакид мразеше статуята, защото знаеше, че тя предаваше образа на черния демон много точно. Бе го виждал в свещената гора. Долиташе на огромните си крила, прегръщаше последователно двете свещени дървета и после сядаше между тях и се усмихваше точно така. Като малък той често си играеше в тази гора, в която другите деца не смееха да влизат, и го бе виждал няколко пъти. Но още тогава знаеше, че не трябва да разказва за него. Ако опиташе, само го биеха.

Сега бе пораснал, имаше работа в нивите на дядо си и рядко разполагаше с време да се откъсне от останалите и да се шляе из тази странна гора. Но виждаше демона отдалеч.

Жителите на селото поднасяха редовно дарове на Таута, молеха го за добра реколта, за спокойна земя и за кротка планина. Откакто стоеше тази статуя в средата на селото, бедите бяха станали по-малобройни и взимаха по-малко жертви. Постепенно селяните бяха престанали да носят дарове на свещените дървета: те не ги бяха защитили достатъчно. А свещената гора се бе превърнала във вълшебна гора, в която живееха духове и където те вече не стъпваха.

Дакид никога не се впечатляваше особено от хорските приказки, беше смел и с независим дух. Децата все го отбягваха, въпреки че бе внук на старейшината на селото. Той бе свикнал със самотата си и не желаше никого до себе си.

— Стига си гледал демона — извика майка му отвътре, — ела да похапнеш нещо.

И в този момент стана нещо странно. Изведнъж му се стори, че чува рева на вулкана, че вижда тичащи жени с деца на ръце да минават през площада и че къщите горят. Беше като ярък сън.

Тръсна глава и всичко стана като преди. Смутен, влезе в къщата и разказа на майка си и на баба си какво току-що му се бе случило.

Те се спогледаха уплашени.

— Дакид, момчето ми — започна майка му да се вайка. — Да не си като билкаря Ка, за когото разказват легендите. Той все виждаше демона и предсказваше бедите.

Младият мъж повдигна рамене. Беше чул тези приказки, но ги бе сметнал за измислици.

Бабата фъфлеше беззъбо:

— Трябва да кажем на дядото, той може би знае какво да предприеме.

Дакид въздъхна тежко. Значи отново щяха да правят жертвоприношение и той трябваше да помага на дядо си. Учеше го на това, как се провеждаха церемониите. Искаше след смъртта му той да поеме нещата в свои ръце. Дакид бе наследил неговия силен и внушаващ глас и умееше да пее заклинанията. И въпреки че не се интересуваше особено от съдбата на съселяните си, той щеше да изпълни желанието на дядо си, когото не само уважаваше, но и обичаше.

Всички мъже от селото се бяха събрали на площада. Вече ставаше тъмно. Пред статуята бяха сложили голям леген и големия церемониален нож. Дакид едва удържаше овена за рогата. Животното усещаше близкия си край и блееше непрекъснато. Дядото стоеше до него, облечен с дълга бяла риза, запали ароматните пръчки, потропа с крака и започна да пее с равномерен глас:

*— О, Таута, о, Таута, чуй нашата молба,
не е нужно да раздрусаш земята, ние ще я
раздрусаме вместо теб,
не е нужно да запалиш огъня си, ние ще го запалим
вместо теб,
не е нужно да проливаш кръвта ни, ние ще я пролеем
вместо теб!
О, Таута, о, Таута, чуй песента ни!*

Дядото размахваше пушешите пръчки, тропаше в такт с песента и обикаляше статуята. После запали купчина събрани съчки, хвърли

шепа зърна в огъня и изпръска малко бира върху него. Искри се вдигнаха нагоре, а той продължаваше да пее:

*— О, Таута, о, Таута, чуй нашата молба,
ние ти даваме от храната си,
ние ти даваме от водата си,
ние ти даваме от стадата си!
О, Таута, о, Таута, чуй песента ни!*

Дакид натисна с все сила главата на овена над легена. Някой му помагаше и държеше животното отзад. А дядото взе ножа и закла с бързо движение овена. Кръвта шуртеше в легена, селяните обикаляха статуята, тропайки с крака и пеейки гръмко песента на Таута, докато кръвта престана да тече. Тогава старейшината взе пълния леген и изливайки го върху огъня извика:

*— О, Таута,
нека тази кръв насити жаждата ти така,
както тя насища този огън.*

Огънят изгасна. Селяните изреваха от възторг, но Дакид, който бе оставил безжизненото тяло на овена, видя, че огънят не бе изгаснал напълно, а близо до него гореше малко пламъче. Бързо го стъпка.

Дано никой не бе забелязал това. Защото ако огънят не изгаснеше от пролятата кръв, това означаваше, че Таута е още жаден и няма да чуе молбата им.

Те запалиха друг огън, одраха овена, изчистиха го и разпределиха месото. За всяка къща имаше по парче. Щяха да го изпекат на домашното огнище и още тази вечер да го изядат. Така всички бяха съпричастни към ритуала.

Изяждайки своя дял, Дакид тихо каза на дядото какво се бе случило. Той го погледна с широко отворени от страх очи. Дръпна го настрана и каза:

— Това е много лошо, момче. Не искам паника в селото. По-добре другите да не знаят. Но ти се пригответи за бягство. Ти си стъпкал огъня на Таута, той няма да ти прости това. По-добре напусни къщата още рано сутринта и тръгни на север. Върни се не по-рано от десет дни.

Дакид остана учуден и изплашен. Тихо попита:

— А реколтата? Как ще се оправите без мен?

— С присъствието си ти излагаш нас на опасност! Това е важно.

Още преди изгрев-слънце Дакид напусна къщата. Спря се за момент пред статуята на Таута и тихо го заплаши:

— Ако загине някой от семейството ми, ще ти отмъстя на всяка цена!

И тръгна на север.

Рано следобед Дакид усети трептенията под краката си. Той се обърна и погледна към планината. Гъст пушек се виеше над Таута. Усети втори трус, много по-силен от първия. И чу рева. Същия, който бе чул онзи ден пред къщата. Видя огромните камъни, които излетяха, черния горещ облак и първите червени езици, които облизаха кратера. За миг се зачуди накъде да се насочи. Но след следващия рев той тичаше с все сила на север, по-далеч от вулкана.

* * *

Аниор обсъждаше с Тимон как да стимулират корабоплаването на аританите, за да започнат да развиват по-оживена търговия. Досега Аниор не съжали нито за миг, че бе поканил Тимон да работи за него. Тимон имаше много по-голям опит в управление на физическа раса от хуманоиден тип, отколкото Аниор. Той даваше ценни идеи и работеше упорито, без да се натрапва. В началото диабата го отбягваха, но скоро свикнаха с присъствието му. Тимон не изтъкваше, че знае и умее повече от тях. Свършваше си работата тихо и спокойно. Рутезите бяха във възторг, когато разбраха, че бившият им Шеф ще остане при тях. Беше им трудно да свикнат, че той вече бе най-обикновен работник

като тях. Но и Тимон не им даваше възможност да го смятат за нещо по-особено. Аниор гледаше той да работи повече с диабата. Така се избягваха конфузни ситуации.

Между Аниор и Тимон се изгради нещо като тихо разбирателство. Не говореха за това, което бе станало помежду им при пристигането му. То просто нямаше значение. Може би ако някога пак се почувстват много самотни, щяха отново да се отдадат един на друг. Но това не тревожеше умовете им.

Приключваха и Синоа помоли Аниор да поговорят за Нериф. Той отговаряше за наблюдението му. Аниор, заинтригуван, го погледна. Не знаеше какво прави Нериф в последно време, беше зает с други работи.

— Безпокои ме държането на Нериф. Много се е озлобил, след като загинаха и дядо му, и баба му при последното изригване на Таута — започна Синоа. — Проклина демона пред всички на висок глас, иска да го предизвиква, нарича го жалък страхливец, защото не се бори с него и въобще го прави на нищо. Изкривява посланието. Трябва да се спре някак, иначе аританите ще презрат черния демон, вместо да го уважават и да се страхуват от него.

Това не бяха хубави новини. Аниор отиде да се запознае със записите за поведението на Нериф по време на този живот. Синоа беше прав. Нериф отклоняваше посланието в грешна посока. Обсъди с Гивок и Синоа няколко варианта как да повлияят на държането му.

— Може би просто трябва да го убием и да го върнем — каза Синоа.

— Не — възрази Аниор, — така ще се наложи Нериф отново да се роди там, а това няма да е добре за него. Очевидно е време да се прекъснат физическите му живота.

— Тогава да го изплашим, да му върнем респекта в черния дявол — предложи Гивок. — Можеш да му се явиш и да го заплашиш.

Аниор поклати глава.

— За това е вече късно. Не мисля, че ще постигна много със заплашване. Наистина е много озлобен. Може да стане и по-лошо.

Той потъна в размисъл. Гивок и Синоа чакаха търпеливи. Изведнъж върху лицето на Аниор се появи усмивка.

— Имам друга идея. Сигурно няма да ви хареса, но нищо. Не вярвам Нериф да се държи така, защото е много ядосан на черния

демон. Много други хора от тази област са пострадали не по-малко от него и въпреки това не обвиняват черния демон във всичките си беди. По-скоро Нериф подсъзнателно мрази именно мен, а не черния демон.

— Но това е абсурдно — извика Гивок, — той те обича и би направил всичко за теб!

— Границата между любовта и омразата понякога е много тънка и лесно се прескача — тихо възрази Аниор. Спомни си за Веова и Сатара и се натъжи. Но се стегна и изложи идеята си:

— Трябва да оправя отношенията си с него и е по-добре това да стане на физическо ниво. Там последствията от погрешни стъпки не са така фатални. Ще се преродя в същото село.

— Ти да се родиш на Аритан? — Гивок не искаше да повярва на ушите си. — Но ние не можем да останем и без теб!

— Ще можете. Ти ще поемеш командването. Тимон ще ти помага. Можеш да му имаш доверие. Аз сигурно няма да отсъствам дълго. Имам усещането, че нещата ще се развиват драматично и няма да умирам чак на стари години.

Стана и се зае с подготовката на бъдещия си живот на Аритан. Отново щеше да се роди като момиче. Нямаше да си спомня нищо за това кой е, но на подсъзнателно ниво щеше да действа в правилната посока. И щеше да се срещне с Нериф. Какви ли взаимоотношения щяха да изградят?

[1] Чаучата — дърво, подобно на бряст, с широк ствол ↑

[2] Астралните същества достигат състоянието на екстаз, когато центровете им на съгласуване влизат в резонанс. Това става само когато се обичат истински. ↑

Долепила ухото до ствола на дървото, Ю се заслуша в хубавата песен, която звучеше някъде там, вътре. Съжаляваше, че стволът бе толкова гладък и тя не можеше да се изкатери на дървото. То бе много високо и оттам тя щеше да види цялата околност.

Но на другото, стоящо отсреща, можеше. Тя остави високия бук и се затича към дебелия дъб. Беше много стар, кората му бе накъсана, имаше дупки в него. Ю бе открила начин да го изкачва и сега впи малките си пръсти в него. Дъбът имаше широка корона, клоните му бяха дебели и Ю се настани на един от тях, като се облегна на ствола. Това дърво не пееше като другото, а шепнеше нежни думи. Ю не ги разбираше, но обичаше да ги слуша. Беше щастлива и спокойна, чувстваше се защитена.

Възрастните разказваха, че тези две дървета ги били смятали някога за свещени, че им се молили и им поднасяли подаръци. Ю също им правеше подаръци. Не знаеше защо другите вече не го правят. Защо даваха подаръците само на Таута, който седеше на камък в средата на селото. Тя и него обичаше, но никога не го бе виждала. А разправяха, че старейшината Дакид понякога вижда как демонът идвал в тази гора и също прегръщал тези дървета. Ю все чакаше Таута да се появи. Той сигурно разбираше какво говори дъбът, искаше да го попита за значението на тези думи.

Ю затвори очи и се замечта. Представяше си как Таута долита, казва на поляната и се усмихва така мило като статуята. Не разбираше защо Дакид все го ругаеше. Таута не ѝ се видя страшен и зъл. Веднъж, още съвсем малка, се бе качила в скута му и го бе прегърнала. А като я забелязаха, всички се бяха развикали и майка ѝ бързо дотича и я махна оттам. После много ѝ се кара.

Вече не смееше да се изкачва върху Таута, само тайничко галеше ръцете му и тихо го молеше да я посети в свещената гора. Но засега той не идваше. А може би тя просто не го виждаше? Бабата бе разправяла, че много рядко някой можеше да види черния демон. Дакид бил един от тях и Ю горещо му завиждаше.

Отвори очи и видя, че слънцето вече стоеше високо на небето. Пак щеше да закъснее за обяд! Бързо слезе от дървото, хвърли един последен поглед на любимото си място за игра и се затича.

Въпреки че къщата им се намиреше близко до свещената гора, Ю все пак закъсна. Когато влезе, всички вече седяха зад масата и гребяха

от чиниите си.

— Ю пак е закъсняла, Ю пак е ходила във вълшебната гора! — извика язвително Ири, малката ѝ сестра. Ю ѝ изплези език и седна.

— Ако продължаваш да ходиш там — каза строго майка ѝ, — вече няма да ти давам ядене. Колко пъти да ти повтарям, че там е опасно и старейшината е забранил на всички да влизат в тази гора.

— Ще те изяде черният демон! — извика Тер, по-големият ѝ брат. Той скочи от масата, направи страшна физиономия и изкриви ръцете си като граблива птица. — Ей така ще те разкъса! — и се хвърли върху Ю.

— Не е вярно, той е добър! — извика Ю, вдигна мръсната лъжица и удари Тер по ръцете. Той изрева и я сграбчи. Паднаха назад на пръстения под. Ю риташе, а Тер я дърпаше за косата, докато майка им не ги разтърва.

— Веднага престанете, диваци такива! Тер, не те е срам, сестра ти е по-малка от теб. А ти Ю, повече да не съм чула, че ходиш във вълшебната гора. И без това имаме проблеми със старейшината заради онази нива.

— Ще ходя! — извика Ю, изтривайки сълзите си с опакото на ръката. — А черният демон да ви разкъса всичките!

Тя изтича навън, без да обърне внимание на виковете на майка си. Плачейки, се отправи направо към забранената гора. Седна край поточето и си изми лицето. Не искаше черният дявол да я види такава.

Изведнъж я обхвана страх. Ами ако черният демон наистина бе чул думите ѝ? Ако дойде да ги разкъса? Ю не искаше това, каза го просто защото бе много ядосана. Трябваше да го помоли да ги остави живи! Трябваше да му подари нещо и да му се моли!

Тя скочи на крака и се зачуди с какво да умилюсти черния демон. Трябваше да е нещо много ценно, нещо, което обичаше. Какво да му подари? Старата парцалена кукла, с която си бе играла като малка? Но тя вече не си играеше с нея, сега тя бе на Ири. Може би онези красиви камъни, които бе намерила на склона на вулкана? Но вулканът беше на Таута, той носеше неговото име и сигурно камъните също бяха негови. Какво тогава?

Изведнъж се сети. Гердана! Но веднага се подвоуми. Стана ѝ мъчно за гердана. Толкова беше хубав! Баща ѝ ѝ го подари, когато се прибра миналия път вкъщи. На кожата връв бяха нанизани бели

мидички. Никое друго дете в селото нямаше такъв гердан. Баща ѝ бе обяснил, че в тези черупки живеели малки охлювчета. Но те не ядели бурените като охлювите по поляните. Те живеели в морето. А морето било едно много голямо езеро, краят му не се виждал. И водата му била солена.

Ю много искаше да види морето, но още беше малка. Баща ѝ обеща да ѝ го покаже, когато порасне. Той взеше онези лъскави камъни, които копаеха от Таута, чак до брега на морето.

Да, герданът бе най-хубавото и ценно нещо, което тя притежаваше. И сега беше длъжна да го подари на Таута, за да не направи нещо лошо на родителите, на брата и сестрите ѝ.

Изтича обратно вкъщи. Изрови гердана от купчината нейни вещи в единия ъгъл на стаята и го погледна тъжно. Как да се лиши от такава красива вещ? Но сама бе виновна, защо бе казала тези лоши думи. Въздъхна и си сложи гердана на шията. Скри го под роклята си и излезе пред къщата.

Трябваше да почака да стане тъмно. Не можеше да закачи гердана на Таута сега, щяха да я видят.

* * *

Заслушана в равномерното дишане на другите, Ю се помъчи да не заспи. Добре че всички бързо заспаха. Тя се измъкна внимателно изпод одеялото и се отправи към откrehнатия прозорец. Не можеше да отвори тежката врата, щеше да събуди другите. Изкатери се на табуретката и се промуши през прозореца. Скочи в тъмнината на влажната трева.

Беше студено. И тъмно. Обиколи къщата и се загледа по пътеката, която водеше до селото. Изведнъж я обхвана страх. Как ще ходи съвсем сама през тъмното чак дотам? Но нямаше как да се върне. Не можеше да се изкачи обратно до високия прозорец, а не искаше да събуди другите, тропайки на вратата.

Събра всичката си смелост и затича по белеещата се пътека. Добре поне че пътят не минаваше през гората, а покрай нея и нивите. Откъм гората се чу шумолене и грухтене, видя тук-там зелени светлинки и затича още по-бързо. Умирайки от страх, тя помисли за

Таута и тихо го замоли наум: „Пази ме, Таута, нося ти подарък. Ако искаш да го получиш, трябва да ме пазиш. Аз те обичам, а ти ме пази.“

Ю имаше чувството, че пътят се бе удължил няколко пъти, но накрая пристигна на площада, пред статуята, останала съвсем без дъх. Доближи се до Таута с лудо биещо и от тичане, и от вълнение сърце. Изкатери се по него, застана на бедрата му и изниза гердана от шията си. Той не минаваше през голямата му глава с остри уши и Ю седна на краката му, опря босите си стъпала на издялания камък под него и развърза възела. Това не бе лесно в тъмното, но накрая успя. Сложи му гердана на шията и го завърза. Седнала, тя се облегна на ръката и гърдите му и затвори очи.

Чувстваше се добре. Широките му криле я пазеха от хладния вятър. Изведнъж ѝ се стори, че той я притиска до себе си, че се издига на големите си криле и я отнася в небето. Летеше над поля и гори, над планини и огромни езера, които се наричаха морета. А после полетя все по-нагоре и по-нагоре, докато стигна малките звездички...

Силен лай я събуди. Изплашена, тя се притисна към статуята. От къщата отсреща излезе мъж и викна на кучето:

— Млък, Рики, какво си се разляял така, ще събудиш цялото село.

Но кучето не престана и мъжът се приближи. Беше старейшината. Той забеляза Ю, притисната до Таута, и онемя. След като пак викна на кучето, той хвана треперещото момиче и я смъкна от статуята. Отнесе я в къщата. Вече при светлината на огнището видя коя е тя.

— Какво правеше там в това време, Ю? Нали ти забраних да се качваш на Таута?

Той намери една кожа и я наметна с нея. Ю се зави и клекна до огъня. Не знаеше дали трепери повече от студ или от страх пред мъжа пред нея. Не обичаше Дакид, защото той не обичаше Таута и защото се караше с баща ѝ за нивата горе на билото. Но сега старейшината изглеждаше по-скоро объркан, отколкото ядосан.

— Носех на Таута подарък и му се молех — отговори тя троснато.

— Ю, не си толкова малка. Добре знаеш, че подаръците се правят на Таута само по време на празниците на пролетното и есенното слънце. И това му е много. За какво си го молила?

Ю неохотно разказа какво бе станало на обяд вкъщи. Дакид се изсмя:

— Глупаво момиче! И ти мислеше, че Таута ще се интересува от теб и от семейството ти? Та той може да разкъса всеки, ако поиска, и въобще не е необходимо да го моли някой за това. Той просто е грозен и жесток.

— Не е вярно! — скочи Ю. — Ти само го клеветиш. Той нито е грозен, нито е жесток. Той прави това, което трябва. Но вие, възрастните, не го разбирате!

Дакид я погледна учуден. После каза строго:

— Ако някой тук не разбира, това си ти. Още не си видяла какво става, когато Таута изригва и всичко запалва наоколо. Той е долен измамник. Взима жертвата, а после пак се нахвърля върху нас.

— Защото не му правите хубави подаръци, защото го поливате с кръв! — извика Ю.

— Ти ли ще ми кажеш какви дарове да дадем на Таута? — побесня накрая Дакид. Той се надигна и удари на момичето силен шамар. Извика: — Може би Таута обича такива непослушни момичета като теб, но хората никога няма да ги обичат.

Ю се хвана за бузата, която бе почервеняла, и се разплака. Изтича до вратата, но не можа да я отвори. Само удряше с юмруците си по нея.

— Пусни ме да изляза, пусни ме веднага!

Дакид я хвана грубо за роклята и я задърпа обратно към огнището, плесна ѝ още два шамара. Майка му, която се бе събудила от шума, дойде и го помоли:

— Дакид, остави момичето. Нали виждаш, че е малко и не разбира. Няма ли друг, на когото да изкараш яростта си?

Мъжът отпусна ръце. Сам не знаеше какво става с него. Как това глупаво седемгодишно дете успя да го ядоса така.

— Ела, момиченцето ми — каза старата жена ласкаво и придърпа Ю до себе си. — Ела да поспиш до мен, а утре ще се върнеш вкъщи.

Ю плачеше и тихо подхлъцна:

— Той обижда Таута. А Таута е добър, много е добър.

— Да, да — отговори усмихната старицата. — Но сега е време да си лягаш. Хайде легни, поспи.

Те легнаха на сламеника и скоро заспаха. А Дакид седеше до огъня и гледаше със стиснати устни в него. Спомни си дядото и бабата, загинали тогава при последното голямо изригване. Не можеше да прости на Таута тази загуба.

* * *

На следващия ден всички видяха гердана на шията на Таута и скоро цялото село разбра какво се бе случило. Децата се забавляваха най-много. Измислиха за Ю прозвището: годеницата на Таута. Защото по обичая гердан се подаряваше на сватба. И когато Ю се появи в селото, винаги няколко хлапета викаха след нея:

— Вижте, годеницата на Таута!

Ю в началото много се ядосваше и се нахвърляше върху тях, за да ги набие. Но успяваше да хване винаги само едно или две, другите избягваха и продължаваха да ѝ се подиграват. После постепенно свикна. Трябваше да помага на майка си, която бе родила петото си дете, и оставаше повече в къщата край нея. Баща ѝ не ѝ се скара заради гердана, когато разбра в какво се състоеше работата, но и не ѝ донесе нов.

Когато имаше време, пак посещаваше вълшебната гора и си играеше сама в нея. Тук никой не ѝ викаше, тук тя се чувстваше щастлива. Родителите ѝ, а после и цялото село просто свикнаха с мисълта, че Ю е много особено дете и че не могат да ѝ забранят да ходи при свещените дървета. Някои дори тайно се надяваха, че така техните духове няма да им се сърдят, че са занемарили грижите за тях и не им носеха повече дарове.

Дакид продължаваше да хули Таута, когато правеха жертвоприношения, а Таута оставаше все така тъжно усмихнат с гердана на шията. Годините се изнизваха, без той да безпокои селяните. Вулканът кротуваше и дори земята беше спокойна. Хората започнаха да се учудват на необичайното затишие. Като че ли черният демон ги бе забравил. Той вече не слизаше в своята гора и само старейшината недоволстваше. Беше се заканил на Таута да му отмъсти, а той не се показваше.

Минаха пет години. Кожената връв на гердана бе изгнила окончателно и една сутрин мидичките се изсипаха в краката на черния демон. Старата знахарка мина покрай статуята, видя станалото и се развайка горчиво на висок глас:

— Нещастие, нещастие ни чака! Черният демон ще се разсърди.

Жените дотичаха да видят какво бе станало и запригласяха на старицата. Скоро и мъжете им се струпаха покрай статуята. Старейшината рано бе излязъл по работа и нямаше да се върне в близките два дни. Никой не знаеше какво да предприемат.

И тогава усетиха първия трус. Не беше силен, но всички се изплашиха. Старицата извика:

— Бързо. Извикайте момичето. Само тя може да ни помогне сега.

Едно момче веднага изтича до къщата на Ю. Доведе я на площада. Тя бе станала стройно, красиво момиче, с големи, малко студени сиви очи и дълга руса коса на едри букли. Личаха първите белези, че се превръща в жена. Гърдите ѝ бяха набъбнали, ханшът беше започнал да се закръгля. Тя продължаваше да не играе с връстниците си, беше тиха, но своенравна. Старицата се обърна към нея:

— Виж какво се е случило с гердана ти. Мидичките паднаха и Таута се разсърди. Земята започна да трепери. Трябва да ни помогнеш да го успокоим.

Ю гледаше с тъжни очи Таута. През всичките тези години тя му се бе молила да се покаже поне веднъж, а той все я пренебрегваше. Сега може би щеше да дойде. Но не можеше да остави хората на селото да загинат, за да види Таута. Каза с твърд глас:

— Ще опитам да го успокоя. Но не знам дали ще ме послуша. Донесете ми нова здрава връвчица и малко чиста вода.

Една жена веднага изтича до близката къща и донесе нова кожена връв. Друга донесе вода. Ю се наведе и събра мидичките. Изми ги във водата и ги наниза на здравата връв. Завърза гердана на шията на Таута. След това клекна пред него и каза:

— Моля ти се, не се сърди. Времето си взе своето. Но аз оставам твоята годеница и ти подарявам нов гердан. Приеми този подарък и моята вярогност за всички времена.

Селяните край нея с учудване и страхопочитание станаха свидетели на тази клетва. Момичето се бе обрекло на черния демон, за

да ги спаси. След това Ю стана, отиде до Таута, погали го леко и го целуна. Тя бе годеницата му вече не само в подигравките на децата, тя стана наистина такава.

Обърна се и се усмихна на останалите. И тази усмивка толкова приличаше на усмивката на Таута, че присъстващите изтръпнаха. После каза:

— Таута не е лош демон. Вярно, той разтърсва земята и понякога бълва камъни, пепел и огън, но той предупреждава хората и те могат да избягнат нещастieto, ако го послушат. Не е виновен Таута, че хората не искат да разберат. Страшни са неговите избухвания, но след това има дъжд и земята ни става плодородна. Не трябва да го ругаем, а трябва да му бъдем благодарни.

След това момичето се отправи към вълшебната гора. Селяните я следваха. Младите стъпваха за първи път там, а старите си спомняха всяко дърво, всеки храст. Защото във вълшебната гора всичко си оставаше така, както си е било преди векове, когато тя за първи път се бе появила тук.

Те стигнаха малката поляна, поклониха се на двете свещени дървета и им поднесоха цветя, както едно време. А Ю прегръщаше големия бук, който тихо почна да шумоли, и после се долепи до дъба, който отговори по същия начин. Селяните паднаха на колене от страхопочитание и пред дърветата, и пред момичето, а после си отидоха по домовете успокоени.

Ю остана до дъба, заслушана в нежните думи, които не разбираше, и започна да плаче. Не знаеше какво я бе накарало днес да действа и говори така, но вече знаеше, че тя завинаги бе обречена на Таута и на двамата му приятели.

* * *

Дакид се върна след два дни. Когато чу какво се бе случило, той побесня. Кой бе разрешил на това недорасло момиче да заеме мястото му и да провежда жертвоприношение? И какво жертвоприношение беше това? То не отговаряше на никакви правила. Отново хората се бяха поклонили на свещените дървета, обичай, който той така трудно

бе изкоренил. А момичето се бе обрекло на Таута — това той не можеше да допусне.

Отгоре на всичко и земята се успокои, като че ли Таута бе приел саможертвата на Ю и отново кротуваше. Всичко, за което Дакид се бе борил през целия си живот, обичаите, които още дядо му бе въвел, всичко изведнъж беше загубило смисъл. Таута просто му се подиграваше.

А Дакид искаше да го предизвика, искаше да се бори с него.

Свика голямо събрание. Събраха се всички мъже от селото. Старейшината стана и се развика:

— Как допуснахте това? Защо нарушихте обичаите? Повярвахте на жените, като малки момчета се хванахте за края на полите им. Кой ще каже какво трябва да се направи, аз или това смахнато момиче?

Той изчака да види реакцията им, а те сведоха смутени глави пред яростния му поглед.

— Все още съм старейшината и знам по-добре какво трябва да се направи.

— Но тя ни помогна — измрънка един от мъжете, — Таута прие саможертвата ѝ и се успокои.

— Успокоил се е, но докога? Какво ще прави Таута с такава невеста. Той живее в другия свят и за да я получи, тя трябва да отиде при него.

Изведнъж Дакид видя спасителното решение. Ухили се. Беше улучил случайно пътя, по който можеше да отстрани тази опасна съперница. И реши да не се бави с тръгване по него.

— Таута винаги е искал кръв, само кръв го успокоява. Тя обеща да му стане невеста, нека му стане. Но така, както трябва. Не е достатъчно да подариш един гердан и да целунеш една статуя, за да стане тя невеста на Таута. Ще проведем истинска сватбена церемония. О, да, тя ще отиде при него!

Изплашени, мъжете го погледнаха, а Дакид се разхождаше със светнали очи и потриваше доволен ръце. Изглеждаше страшен в яростта си и не им обърна повече внимание. Те напуснаха смутени къщата му и се прибраха у дома. Там жените вече ги чакаха с питащи очи. Но мъжете бяха длъжни да не издават за какво си бяха говорили.

Бащата на Ю се прибра вкъщи притеснен. Извика дъщеря си и излезе с нея пред къщата. Не искаше майка ѝ да разбере за какво си говорят.

— Направи голяма глупост, като се намеси в работите на старейшината. Трябваше да го изчакаш.

— Но имаше опасност Таута да изригне дотогава — отговори Ю.

— Да — отвърна баща ѝ, — имаше такава опасност и ти наистина успя да я предотвратиш. Но Дакид е ревнив за славата си и няма да остави нещата така. Хич не ми хареса как говореше днес. Мисля, че е по-добре, ако се махнеш оттук. Утре заминавам пак със стока. Ела с мен. Нали обещах да ти покажа морето.

Ю го погледна изненадана и зарадвана. Но после сведе глава.

— Не мога да се махна сега, татко. Вече се обрекох на Таута и трябва да стоя близо до него. Може би иначе пак ще се разсърди.

Баща ѝ я погледна учуден. Та тя беше само на дванадесет години, а говореше така, като че ли е мъдра старица. Какво странно дете беше тя! Той я прегърна и я притисна силно до гърдите си.

— Ю, момичето ми, имам много лошо предчувствие. Моля ти се, ела с мен. После ще се върнеш при Таута.

— Не мога, татко. Не трябва сега да оставям селото в беда. Разплака се и каза тихо през сълзи: — Обичам те, татко. Моли се за мен, докато пътуваш.

— Ще се моля, дъще, ще се моля.

На сутринта той напусна къщата с натежало от мъка сърце. Ю му се усмихна и махна с ръка. Имаше чувството, че я вижда за последен път.

* * *

На площада отново се бяха събрали мъжете от селото. Недоволстваха. Сега те би трябвало да са на полето. Жътвата бе преминала, но земята трябваше да се подготви за ново засяване, а имаха и друга работа. Учудени обсъждаха за какво ли Дакид ги бе извикал още рано сутринта и защо трябва да носят брадвите и трионите.

Дакид излезе от къщата си и ги погледна. Провери дали всички са налице и носят секаческите инструменти. След това извика:

— Отиваме в гората и ще сечем големи дървета. Ще правим истинско жертвоприношение за Таута. Но този път с голяма влада.

Тръгнаха към гората, децата скачаха радостни покрай тях. Дакид вървеше в началото на тази процесия, като крачеше енергично напред. Въобще не поглеждаше към дърветата и мъжете учудени си шушукаха. Къде ли щеше да ги води? Стигнаха вълшебната гора и Дакид се спря за момент.

— Най-хубавите дървета растат в тази гора — каза той с трескав блясък в очите. — И там ще сечем.

Шумолене мина през хората. Те се спогледаха изплашени.

— Но това е свещената гора, там е забранено да се сече — възрази един старец.

— Вече не е забранено! — извика Дакид и без да обърне внимание на протестните възгласи на съселяните си, той тръгна напред. Другите го последваха нерешително.

— Ю, Ю! — Ири едва си пое дъх, дотичайки до къщата.

Ю, която преглеждаше боба, учудено повдигна глава.

Сестра ѝ стигна до нея и задъхана извика:

— Дакид поведе мъжете във вълшебната гора, ще секат там дървета за жертвен огън!

Ю скочи, изсипвайки боба на земята.

— Той иска да сече в свещената гора?

— Да, да, нали това ти казвам!

Без да обърне повече внимание на какво да е, Ю изтича към гората. Сестра ѝ я последва.

Нима Дакид бе стигнал вече дотам да посегне на свещената гора? Ю не искаше да повярва, но се измъчваше от страшни предчувствия. Чуваше мъжете в близката гора и затича още по-бързо. Излезе направо на малката поляна.

Селяните се бяха скупчили в края ѝ и гледаха с широко отворени от страх очи Дакид, който стоеше в средата на полянката, между двете свещени дървета, и сочеше към тях:

— Какво стоите като безумни магарета! Казах ви да отсечете тези дървета!

Ю се хвърли напред и извика ужасена:

— Не, Дакид, не! Сечи каквото искаш, но не и тези дървета!

— Ти ли ще ми кажеш какво да правя, хлапачка такава? — Дакид се изсмя като загубил ума си. — Какво чакате още, започвайте!

Но мъжете не помръднаха, бяха като сковани от страх. Някой направи опит да разубеди Дакид:

— Но Дакид, това са свещените дървета. Нашите дядовци и баби са се кланяли на тях. Страшна беда ще се стовари на главите ни, ако ги отсечем. Остави тази луда идея.

— Значи мислите, че съм луд? О, не, просто отдавна трябваше да престанете да се кланяте на тези дървета. Само Таута определя какво става в този свят, няма нищо друго свещено. Той дори не идва вече тук, отдавна се отказа от тези дървета. Ще ги пожертвам за него и той ще бъде доволен от нас.

— Това не е вярно! — извика Ю, — Таута обича тези дървета. Те са негови приятели.

— Кой измисли тези глупости? Кой каза, че те са приятели на Таута? Някой да го е чул да казва това? — Дакид със силен глас се обърна към всички: — Никой! Отсечете ги!

— Не — Ю се хвърли в краката му и заплака. — Моля ти се, Дакид, пощади тези дървета. Има толкова други наоколо.

Тя умоляващо обхвана коленете му. Старейшината грубо я отблъсна и каза вбесен:

— Нали си невестата на Таута. Това ще ти е сватбен подарък за него.

— Не, Дакид, не — Ю се раздираше от плач. — Ако искаш, вземи моя живот, жертвай него за Таута, но не тези дървета, не тях!

Дакид се засмя и извика на селяните:

— Вижте вашата нова жрица как е готова да умре за тези дървета. Те означават за нея повече от Таута. Тя просто е привърженик на старите погрешни вярвания. Е, какво още стоите! Или искате да приема нейното предложение?

Объркани, мъжете се спогледаха. Знаеха, че не могат да повлияят на Дакид. И се подчиниха. Разделиха се на две групи и вдигнаха секирите.

Ю обезумяла се нахвърли към бука, не давайки на мъжете да го наранят. Притисна обляното със сълзи лице към него и чу отново

нежната песен. Обърна се към секачите и извика:

— Как ще отсечете това дърво, то пее най-хубавата песен на света! А дъбът говори с нежен глас.

— Каква песен, глупачка такава? — Дакид долепи ухото към дървото. — Не чувам никаква песен.

Той пристъпи към дъба. И там се заслуша.

— И няма никакви думи. Е, убедете се сами, щом не ми вярвайте!

Мъжете се заслушаха, но нищо не доловиха.

— Убедихте ли се сега, че това момиче или е лъжкиня, или е откачила? Махнете я оттам и почнете!

Откъснаха Ю от бука и първите парчета дървесина се разлетяха. Ю, отчаяна и като полудяла, се хвърли към дъба, към който също се бяха отправили първите удари. Отново чу думите му и тя се заплака още по-силно. Шепнеше:

— Простете на селяните, те не са виновни. Те не ви чуват. Обичам ви, обичам ви.

Дакид я издърпа от дърветата, като я държеше здраво, за да не може да пречи на сечта. В гората бяха дотичали и жените, когато чува какво бе намислил Дакид, и сега гледаха с ужас тази страшна картина. Заплакаха заедно с Ю и се молеха тихичко духът на дърветата да не ги накаже за това кощунство. А Ю продължаваше да плаче и да стене тихо:

— Приятелите ми, приятелите ми! — без да обръща внимание на ударите на Дакид, който се опита да я укроти.

Изведнъж Ю се откъсна и застана пред него. Лицето ѝ придоби сурово изражение и тя каза със силен глас:

— Проклет да си, Дакид, за това, което направи днес. Нека Таута те накаже!

Пръв падна огромният бук. Събори при падането си още много дървета. Ю отиде до короната му и нежно погали клоните и листата му. Шепнеше им ласкави думи и плачеше тихо край тях. Чак късно следобед повалиха дъба. Отрязаха клоните му и ги нарязаха с триони. Ю и него оплакваше, както се оплаква смъртта на скъп роднина или приятел. Жените се опитваха да я успокоят, но тя не им обръщаше внимание. Стоеше покрай повалените си приятели и не желаше да си

тръгне към къщи. Майка ѝ ѝ донесе малко храна, до която тя не се докосна, и одеяло, за да не измръзне в настъпващия вечерен хлад. Не се прибра през нощта. Лежеше до трупите на приятелите си и заспа покрай тях.

Чак на края на втория ден завършиха работата и разпръснаха трупите на голямата поляна да съхнат. Времето беше слънчево и ветровито и в края на лунния период те ги превозиха на големия площад в средата на селото, за да ги редят на клада. Дакид им бе заповядвал да издялкат голям пилон от ствола на бука. Изправиха го в средата и редиха трупите със суха слама между тях покрай него. Кладата стана висока и широка. От пилона само два метра стърчаха над нея.

Всички се чудеха какво бе намислил Дакид по-нататък. С какво ли щяха да гасят огромния огън, който щеше да се издигне от тази клада? Но той не говореше с никого за плановете си. Само обикаляше и нареждаше като в транс.

Накрая всичко беше готово. Кладата се изправяше срещу статуята на Таута. Дакид повика цялото село за вечерта на площада.

* * *

Заедно с майка си, която държеше братчето ѝ на ръце, Тер, Ири и малката ѝ сестричка, Ю се отправи към селото. Беше като замаяна. През последните дни тя почти не бе яла и спала. Гледаше като обезумяла пред себе си и само понякога вдигаше глава, а очите ѝ излъчваха студен и суров поглед. Никой не смееше да я закачи. Дори домашните я избягваха. Страхуваха се от нейния гняв. Страхуваха се да не прокълне и тях.

Скоро селяните бяха заобиколили кладата и статуята и чакаха с любопитство да разберат какво ще стане по-нататък. Ю отиде до статуята на Таута и седна до него, опряла глава на ръката му. Никой не ѝ забрани това. Тя беше годеницата на Таута и имаше право на тази близост.

Дакид излезе напред между статуята и кладата и започна на висок глас:

— Аз ви обещах да направя истинско жертвоприношение на Таута. Този огромен огън ще гори за него. Освен това аз ще довърша това, което вие започнахте в мое отсъствие. Ю се обрече да бъде годеницата на Таута, а аз ще ги бракосъчетаю тази вечер.

Видя учудените лица на съселяните си и чу тихия им шепот. В него гореше неугасим огън. Най-накрая той щеше да отмъсти на Таута! Колко дълго бе чакал този момент. Злорадството го изпълни докрай.

— Сигурно ще се учудите, че не приготвих овен за жертва. Но какво може да стори кръвта на един овен за този огън? Той трябва да бъде гасен с друга кръв, по друг начин.

Обърна се към Ю и извика:

— Ю, ела насам!

Предчувствайки бедата, майката на Ю изпищя. Другите наоколо я погледнаха учудени. Една съседка взе детенцето и се опита да успокои жената. Ю стана бавно и се отправи към Дакид. Застана горда пред него и тихо, така че само той да я чуе, каза:

— Ако направиш каквото си намислил сега, ти ще съжаляваш за това до края на дните си, а и след това.

Дакид за миг се стресна, но после се изсмя презрително. Хвана момичето здраво за ръцете и се обърна към останалите:

— Предавам тази мома на Таута. Но има само един начин тя да достигне до него.

Накара Ю да се изкачи на кладата, като я следваше. Ю не направи опит да избяга. Остави се да бъде завързана здраво към пилоната. А селяните изпаднаха в паника. Жените се разкрещяха, притискайки децата до себе си. Мъжете стояха безмълвни, неспособни да отреагират на чудовищното намерение на старейшината. Дакид, стоящ горе на кладата, се обърна към тях:

— Ето ви жертвата, жертва, която подобава на Таута. Той не се насища с кръвта на един овен. На него му трябва човешки живота. Взима ги, като изригва и убива нашите близки. Нека задоволим глада му с един-единствен живот. Ю е неговата невеста, нека му я изпратим!

— Дъщеря ми, дъщеря ми! — изкрещя майката на Ю, обезумяла от скръб. А най-старият човек в селото се обади с треперещ глас:

— Дакид, опомни се! Та тя е още дете! Какво ще кажеш на баща ѝ, когато се прибере?

— Тя сама пожела да е годеницата на Таута, не аз я избрах за това — отговори Дакид с внушаващ и силен глас.

Той слезе от кладата, отиде до близкия малък огън, взе дълъг горящ клон и го вдигна към небето.

*— О, Таута, о, Таута, чуй нашата молба,
не е нужно да раздрусаш земята, ние ще я
раздрусаме вместо теб,
не е нужно да запалиш огъня си, ние ще го запалим
вместо теб,
не е нужно да проливаш кръвта ни, ние ще я пролеем
вместо теб!
О, Таута, о, Таута, чуй песента ни!*

Той размахваше клона, тропаше в такт с песента и обикаляше кладата, запалвайки я от четирите страни. После хвърли шепа зърна в огъня и изпръска малко бира върху него, като продължаваше да пее:

*— О, Таута, о, Таута, чуй нашата молба,
ние ти даваме от храната си,
ние ти даваме от водата си,
ние ти даваме от децата си!
О, Таута, о, Таута, чуй песента ни!*

Огънят се разпалваше бързо от сухата слама и се дигаше все по-нагоре. Жените се вайкаха, децата пищяха, а мъжете стояха безмълвни, неспособни да участват в жестокия ритуал. Впериха погледите си в статуята на Таута с надежда той да прекъсне страшното зрелище. Но Таута все така тъжно се усмихваше.

Ю се натискаше към ствола на бука и мислеше за песента, която вече не звучеше оттам. Сълзи се стекоха по бузите ѝ. Изведнъж се стегна и извика на висок глас:

— Майко, Ири, Тер, не плачете! Таута ще отмъсти за мен!
А после добави с нова сила:

— Таута, Таута, пощади това село, пощади тези бедни хора! Нека гневът ти се стовари само на главата на този жесток жрец!

След това се закашля от силния дим. Хората край кладата вече не се вайкаха, бяха останали без глас. Стана горещо и те се отдръпнаха. Гледаха как огънят се разпалваше, как полази към хубавото момиче на върха. И с ненавист се взираха в обезумелия танц на старейшината, който продължаваше да пее песента си и да тропа с крака. После чуха страшния рев на момичето, от който кръвта им замръзна в жилите. Тя гореше като факел на фона на тъмния планински масив. Трептение мина през земята и всички се хвърлиха на колене. Молеха Таута да им прости, да пощади къщите и живота им.

Кладата горя цялата нощ. На сутринта бе останала голяма купчина изгорели трупи и пепел, между които още лазеха пламъчета. Пилонът все още стоеше, целият почернял. В основата му намериха сиво-бежова пепел и крехки остатъци от изгоряла кост. Смесиха изгорелите останки на дърветата и момичето и ги погребяха заедно на селското гробище. Жените се събраха край гроба и оплакваха с майка ѝ, братята и сестрите ѝ момичето, което ги бе спасило от гнева на Таута и бе станало жертва на ревнивия старейшина.

А Дакид стоеше на площада, вперил поглед в обгорения пилон, който продължаваше да стърчи срещу статуята. Чувстваше се изпразнен. Беше унищожил двете свещени дървета, беше погубил хубавото момиче и не бе постигнал нищо. Таута седеше там и се усмихваше, земята бе спокойна, вулканът си пушеше с тънка струйка както винаги, и слънцето огряваше всичко наоколо. Хората го заобикаляха отдалеч, никой не го закачаше. И това бе най-жестокото. Защото Дакид чакаше реакцията, чакаше възмездието.

Стоя така до обяд, прибра се за малко да яде и пак застана там. Празен, абсолютно празен.

Така минаха три дни. Дакид продължаваше да стои пред останките на кладата, неспособен да се откъсне от това място. Следобед се появиха първите облаци и подухна свеж ветреца. Облаците ставаха все по-едри и по-тъмни. Небето почерня. Задуха с все сила. Мъжете бързаха от полето към къщи, жените викаха децата си. Идваше буря, голяма буря. Нима най-накрая Таута се бе разсърдил?

Живеещите край площада надничаха из прозорците и гледаха изплашени самотната фигура на старейшината, изправена до черния пилон. Вятърът развяваше ризата и косата му и той придоби призрачен вид. Появиха се първите светкавици, чу се далечен грохот. И изведнъж стихията ги връхлетя с неудържима сила. Дъжд се изсипа, вятърът го носеше и удряше срещу къщите. Мълниите се забиваха наблизо и гръмотевиците проглушаваха ушите им.

А Дакид продължаваше да стои там, навън, и се полюляваше от вятъра. Вдигаше лице към небето и се смееше без глас. Таута идеше, идеше най-накрая! Той издигаше ръцете си към небето и викаше:

— Таута, Таута! Ела да се боря с теб! — Но вятърът отнесе думите му, дъждът ги изми. И тогава една огромна мълния порази старейшината. Тя освети всичко наоколо и заслепи хората, вперили поглед в Дакид. За миг той се превърна в черно парче изгоряло месо. А гърмът накара къщите да треперят.

След това бурята бързо се успокои. Селяните излязоха на площада и отнесоха останките на старейшината. Таута бе чул последната молитва на Ю, бе отмъстил само на Дакид, а не на цялото село. Под лъчите на изгряващото зад облаците вечерно слънце жителите се събраха на площада, коленичиха в калта пред статуята на Таута и тихо му благодариха.

Все още зашеметен, Аниор дойде на себе си в зоната за пристигане. Огледа се с невярващи очи. Още като че ли усещаше кошмарната болка и липсата на въздух за дишане. Погледна черните си ръце с кривите нокти и погали косматите си крака. Отново бе на астрално ниво. Но колко много се различаваше този преход от миналия, когато умря за първи път във физическия свят! Тогава бе грохнала старица, желаеща смъртта си и откъсваща често астралното си тяло от физическото. А сега преходът бе толкова рязък!

Видя Гивок и Тимон да приближават. Очакваше ги леко усмихнат. Трябваше по-бързо да превключи на старите си задължения. Стана и ги посрещна.

— Аниор! — извика Гивок с облекчение и радост и те се прегърнаха. — Толкова се радвам, че пак си тук.

Огледа го, отстъпвайки на крачка от него.

— Пак си цял-целеничък. Когато те видях да гориш на кладата, за момент си помислих, че няма да те видя вече.

— Ех, както виждаш, преживях го — засмя се Аниор също някак с чувство на облекчение. — Но, честно казано, няма да забравя бързо този кошмар.

— Трябва да те поздравя — каза Тимон усмихнат, — държа се докрай мъжки, въпреки че бе такова хубаво момиче.

Аниор прегърна и него. Радваше се, че бе пак у дома.

— Ние с Тимон и Накирас всичко наблюдавахме накрая. Косата ми настръхна! Добре че Тимон ме спря, иначе аз нямаше да издържа и щях да се намеся още когато Нериф тръгна да отсича любимите ти дървета — добави Гивок.

Аниор изтръпна за миг от болка. После се усмихна и каза:

— Хайде да се върнем в централата.

Диабата и рутезите приветстваха Аниор с радостни възгласи. Въпреки че според астралните представи той бе отсъствал за съвсем кратко време, всички се радваха на завръщането му. Когато първата еуфория мина, Гивок попита Аниор:

— Какво да правим сега с Нериф?

— Остави го засега. После ще се занимавам с него. Трябва малко да отпочина.

Остави ги и се премести в зоната за почивка. Излегна се в пространствен хамак и се заслуша в музиката на сферитите. Имаше

нужда да помисли върху това, което се бе случило по време на този физически живот, но се почувства изтощен. Заспа дълбоко.

Събуди се и видя Тимон усмихнат до себе си, галейки нежно червения мъх на гърдите му.

— Какво има, Тимон? — попита Аниор, отдавайки се на приятното чувство.

— Нищо — отговори Тимон, — просто дойдох да видя дали си добре. Ти не се бе заключил в личната си зона. Видях, че скоро ще се събудиш, и почаках.

Аниор отново затвори очи. Заключи мислено зоната си и изведнъж пожела близостта му. Превърна се в онова момиче, образът на което се харесваше толкова много на Тимон, и протегна ръцете си към него. Той се усмихна щастлив и го прегърна.

Пренесоха се в зоната на любовта. Притиснати един до друг, Аниор се отдаде на ласките на Тимон и се отпусна в прегръдката му. Радваше се на любовта му, която бе толкова различна от тази на Сатара и въпреки това бе приятна. Със Сатара почти бяха прескочили тази начална фаза, много бързо бяха стигнали силното разтърсване, което откъсваше техните души от телата им. С Тимон трептенията в телата им се усилваха постепенно и това даде възможност на Аниор да се наслаждава на промяната, която ставаше с него. А после дойде и онова страстно желание и изключителното удоволствие.

Изтощен, Аниор лежеше в ръцете на Тимон на облак от розова мъгла. Чувстваше се спокоен. Имаше нужда от близостта на Тимон — тя му осигуряваше известно разстояние от Нериф. Сега вече можеше да мисли и за него. Тихо помоли Тимон:

— Недей да казваш на Нериф, че се любя с теб. Много тежко ще го приеме.

Тимон се засмя.

— Нямам намерение. Още ми се живее.

А после попита внимателно:

— Защо не се любиш с него. Знам, че го обичаш.

— Не мога — отговори горчиво Аниор. — Той е Делен като Сатара, но не го знае. Напомня ми за него, а не е същото. По-скоро бихме се наранили взаимно, отколкото да си доставяме удоволствие. С теб е различно.

— Вие наистина се наранявате — каза Тимон. — Това, което стана между вас на Аритан, не е случайно.

Аниор въздъхна.

— Ходих там, за да му дам възможност да ме нарани. Да изкара цялата омраза, която таеше заедно с любовта си към мен, там, във физическия свят. Но не предполагах, че тя е толкова голяма.

Аниор отново прегърна Тимон. Търсеше закрила в неговата сила. Тимон силно го притисна до себе си. Обичаше Аниор от деня, в който го видя да пристъпва към кораба му. В началото за нищо на света не би си го признал. Но сега беше щастлив, че можеше да предаде на Аниор чувството за сигурност, от което той се нуждаеше. Чувството, което Нериф не можеше да му даде, защото имаше по-малко сила от Аниор.

Тихо помоли Аниор да му разкаже за онази гора и двете му свещени дървета. Чувстваше, че омразата на Нериф към тях най-много го беше наранила.

Аниор му предаде тази история чрез очите си^[1].

— Не знаех, че ги ненавижда — тъжно добави на глас.

Тимон го погали нежно и въздъхна:

— Трябва да е страшно мъчно нещо да си Делен и трябва да е страшно хубаво.

Аниор се засмя:

— То е точно така.

Той се премести отново в зоната за почивка, а Тимон се върна в централата.

* * *

След като изпрати онази буря на селото и уби Дакид с мълния, Аниор очакваше Нериф в зоната за пристигане. Този път не му даде да почива в междинния свят. Чувстваше, че трябва да извади Нериф по-бързо от това състояние на транс. Наистина бе крайно време да се върне.

Малко се притесняваше от тази среща, но скоро установи, че притесненията му е трябвало да бъдат по-големи.

Нериф се появи на един хълм. Държеше се за главата и явно още не знаеше къде бе попаднал. Аниор бавно приближи. Нериф се огледа,

видя го и извика:

— Таута, Таута!

Аниор за миг се стъписа, но после се усмихна. Каза:

— Здравей, Нериф!

Но Нериф го гледаше с разширени от страх зеници, полази на колене назад, посочи с пръст към него и отново извика:

— Таута, Таута!

След това изведнъж скочи на крака. Изглежда си бе спомнил нещо. Хвърли се към Аниор и го хвана за гърлото. Стискаше с все сила. Прocéди през зъби:

— Хванах те най-накрая, гаден убиец такъв! Ще ми платиш за всичко, ще ми платиш за родителите ми, за баба и дядо, за сестрите и братята ми и най-вече за Рида!

От това стискане на Аниор естествено нищо му нямаше, но силната омраза на Нериф го шокира и той се откъсна от него и отстъпи назад.

— Стига, Нериф, вече не си във физическия свят. Не ме ли позна?

Но Нериф отново се нахвърли върху него. Удряше го с юмруци, дереше го с ноктите си. Последното вече болеше и Аниор го отблъсна. Направи пак опит да го вразуми.

— Нериф! Опомни се! Та аз съм Аниор!

— Аниор? — За миг Нериф се смути. Изглежда отново нещо си спомни. — Да, ти си Аниор. И ти си Таута. Ти ме изпрати там долу на Аритан. Ти го управляваш. Тези изригвания и бури са все твоя работа.

Нериф се разхождаше нервно напред-назад. Аниор имаше чувство, че е рано да се радва, че той най-накрая го позна и си спомни къде е. И това чувство не го излъга.

Изведнъж Нериф се обърна към него и го погледна право в очите. Аниор остана поразен от злобата в тях.

— Ти си най-жестокият дявол, който някога е съществувал. Аз толкова те обичах, а ти ми се отблагодари, като уби през физическите ми живота най-любимите ми хора.

Обърна му гръб и се премести в зоната за почивка. Там се заключи в лично пространство и не го напусна няколко денонощия.

Гивок много се тревожеше за него. Бе наблюдавал какво стана в зоната за пристигане. Аниор все се надяваше, че щом си почине малко, Нериф ще се опомни. Накрая не издържа. Трябваше да направи нещо.

Премина през преградата на заключената му зона^[2]. Нериф седеше пред образа на къщата, която си бе построил като Воег, и гледаше с отсъстващ поглед пред себе си. Аниор седна на камък срещу него и изведнъж осъзна, че сигурно прилича страшно на статуята, която Воег бе издялал.

Нериф повдигна глава. В очите му имаше повече тъга, отколкото омраза.

— Хареса ли ти да живееш във физическия свят? — попита Аниор малко провокативно.

— Искан да избягам от теб — отвърна Нериф хладно, — но ти никъде не ме остави на мира.

— Нямах как, Нериф. Ти имаше задача, а тя бе свързана с мен.

— Щях да я изпълнявам и без да убиеш любимите ми хора.

— Такава е била съдбата ти, Нериф — отвърна Аниор тъжно, — не съм се целил специално в тях.

— Може и така да е — каза Нериф и се облегна назад на къщата. — Но аз успях да те намразя там. И сега не мога да намеря обичта си към теб.

Аниор погледна тъжен пред себе си и каза тихо:

— Не, Нериф, ти не там ме намрази. Намрази ме още тук. Там само го прояви. Но би трябвало да си спокоен сега. Успя в края на краищата да ми отмъстиш.

— Как така съм ти отмъстил?

Аниор погледна учуден Нериф и чак тогава разбра, че Нериф нито веднъж не бе намекнал за последния си живот. Той просто отказваше да си го спомня и изтласкаше спомените за него някъде надалеч. Не желаше да бъде конфронтиран с това, което бе направил.

Колкото по-скоро той преработеше тези събития, толкова по-добре.

— Помниш ли — започна Аниор — как умря в последния си живот? И защо?

Нериф скочи от мястото си и се заразхожда нервен напред-назад.

— Не, не помня.

— Аз те убих с една мълния — напомни му Аниор. Стана и спря Нериф, като го хвана за раменете. — Помниш ли защо?

Нериф го погледна с широко отворени от страх очи. Искаше да се отскубне, но Аниор го държеше здраво. И тогава рухна, рухна отведнъж. Хвърли се на колене, обви се в червен облак, покри лицето си с ръце и изстена:

— Аз отсякох твоите дървета, любимите ти дървета и убих онова невинно момиче.

Аниор го издърпа нагоре и го прегърна. Нериф се притисна треперещ до него. Разкъсваше се от самообвинения.

— Как можах да го направя, как можах?

Аниор нежно го погали и отговори тихо:

— Защото ги ненавиждаше, Нериф. Защото ги обичах повече от теб.

Нериф се откъсна от него и с обвиняващи очи попита:

— Защо не ме спря тогава? Защо допусна това?

— Опитах се — отговори тъжно усмихнат Аниор, — но не успях да те спра.

— Не е възможно да не си успял! Оттук ти всичко можеше да сториш. Можеше още тогава да ме убиеш!

Аниор го погледна и отвърна меко:

— Оттук да, Нериф. Само че аз не бях тук.

Нериф го погледна объркан. Попита със слаб от кошмарното предчувствие глас:

— Не беше тук? Къде беше тогава?

— Бях на Аритан.

Нериф се залюля. Той седна обратно на пейката пред къщата и погледна Аниор с изплашени очи. Шепнеше:

— Къде на Аритан? Като какъв човек?

Аниор не отговори веднага. Виждаше, че Нериф се досеща вече какво наистина бе станало. И виждаше, че той много тежко щеше да преживее истината. Но нямаше как да крие това от него. Той трябваше да узнае цялата истина за себе си.

— Живеех в селото ти. Бях момичето Ю.

Въпреки че Нериф вече се бе сетил за станалото, той изкриви лицето си от ужас. Скочи на крака и цялото обкръжение изведнъж

рухна. Отново край Аниор се появи познатият площад с изгорелия пилон в средата. Нериф стоеше пред него и шепнеше без глас:

— Аз те изгорих на клада, аз те изгорих заедно с любимите ти дървета. Аз съм бил най-големият и отмъстителен злодей. И сега ти вече можеш да ме мразиш.

Той се сви до пилоната и потъна в червена мъгла. Аниор се изпълни с жал, клекна до него и го прегърна. Шепнеше тихо и топло на Нериф:

— Не те мразя, обичам те толкова, колкото и преди. Имаше нужда да разтовариш този товар от сърцето си и го направи. Сигурно много ти е тежал. Но сега всичко вече е наред, всичко е наред.

Успокояваше го като малко дете. Галеше го, докато Нериф не заспа от изтощение. После поседя край него и промени обстановката. Не искаше Нериф да се събуди до стълба на своя позор. Изгради един пясъчен плаж с безкрайно и тихо море. След това се оттегли.

* * *

На следващия ден Нериф пристигна в централата и попита Аниор с каква работа да се заеме. Привидно се бе оправил. Но му предстоеше още едно изпитание — да се срещне с Тимон. Аниор за миг се зачуди дали не трябва да го подготви за тази изненада и тъкмо искаше да започне, когато Тимон се появи и попита:

— Да раздвижа ли полюсите?

Бяха решили да променят малко направлението на магнитната сфера, за да пренасочат миграцията на птиците.

Нериф се обърна и замръзна от изненада. Лицето му се вкамени. Аниор не виждаше какво друго да направи, освен да ги представи един на друг:

— Нериф, това е новият ни отговорник по глобалните промени в системата. Тимон, това е главният координатор. Мисля, че се познавате, и се надявам, че ще си сътрудничите добре.

Тимон протегна дружески усмихнат ръката си към Нериф.

— Надявам се, че ще ми простиш, че тогава те нараних.

Но Нериф не пое тази ръка. Стискаше ръцете си в юмурици и след това рязко се обърна и изчезна.

Гивок, който стоеше наблизко, се изсмя:

— На Нериф май му дойде много в последно време. Имаше истински късмет, Тимон, че не се нахвърли върху теб.

Тимон погледна малко тъжно ръката си и въздъхна. Аниор се усмихна:

— Ех, Тимон, да видиш как е, когато не искат да приемат протегнатата ти ръка. Но после добави сериозно:

— Не успях да предупредя Нериф. Май че трябва пак да поговоря с него.

— Не — каза Тимон. — Това е мое задължение и аз ще се опитам да се разбера с него.

Той последва Нериф в зоната за размисли. Гивок погледна Аниор разтревожен и попита:

— Няма ли да е по-добре да не ги оставим сами?

— Остави ги — отвърна Аниор, — хубаво е, ако успеят да се оправят без наша помощ.

Нериф се разхождаше в зоната за размисли, ядосан и огорчен. Значи Тимон нахално се бе възползвал от поканата на Аниор и той, естествено, го бе приел в стремежа си да му помогне. И му бе възложил една от най-важните работи в системата. Преди това тези неща Аниор решаваше заедно с него. Чувстваше се пренебрегнат и изместен.

Някой поиска да го види. Нериф даде разрешението ядосан. Слисан, погледна Тимон. Точно него не би очаквал да види сега. Но скоро учудването му премина във възмущение.

— Искам да поговорим — каза Тимон, леко смутен.

— Няма за какво да си приказвам с теб — отсече Нериф.

— Разбирам, че не се зарадва особено да ме видиш — продължи Тимон, без да обръща внимание на отговора на Нериф. — Аз искрено желая да се сприятеля с теб, но най-напред искам да ти се извиня.

Нериф го погледна яростен. Извика:

— Не разбра ли, че не искам да говоря с теб? Не ми трябва твоите извинения. А приятелството ти още по-малко. Махни се отгук.

Но Тимон не се махаше. Стоеше със сериозно лице и не мърдаше. Само гледаше Нериф спокойно в очите.

Нериф не издържа. Нахвърли се върху него, хвана го за раменете и го раздруса с все сила. Извика му в лицето:

— Махни се, гаден използвач такъв. Ако тогава не те бяхме победили, ти сега щеше да съсипеш тази система, както съсипа много други. А сега си намерил друг начин да постигнеш целта си. Аз никога нямаше да ти позволя да стъпиш в нашето царство, още по-малко бих ти позволил да работиш тук. Не знам с какво си омаял Аниор, никога не бих ти се доверил.

Тимон внимателно се откъсна от Нериф и отговори спокойно:

— Знам това, Нериф. И не знам как да ти докажа, че не искам да съсипвам системата ви и че не съм гаден използвач. Не искам от теб да ме обичаш. Само искам да ми дадеш възможност да докажа, че заслужавам доверие така, както Аниор ми го даде.

— Аз не съм Аниор! — Нериф ядосан заснова напред-назад. Кроткото държание на Тимон го объркваше. Искаше да се бие с него, както на Аритан искаше да се бие с Таута. Това неочаквано сравнение го смути. Напомняше му за собствените му грешки и за това, че Аниор и на него бе простил. Изведнъж се почувства слаб. Погледна Тимон и го помоли уморен:

— Моля ти се, остави ме сега.

Тимон като че ли бе разбрал какво става с него и изчезна, без да каже нищо повече.

Нериф се премести в зоната за почивка. Не беше готов да започне пак работа. Извика отново онзи морски пейзаж, който Аниор му бе завещал, седна с поглед, отправен в далечината, и потъна в червена мъгла.

* * *

Боар се отправи да се види с Кадор. В последно време често го посещаваше. Усмихна се. Нещата се бяха обърнали. Сега той се грижеше за Кадор. Но отношенията им силно се влияеха от отношенията между вторите им Аз. А те ставаха в последно време все по-обтегнати. След последните събития Боар не очакваше радостно посрещане от страна на Кадор. Предчувстваше, че отново щяха да се скарат.

Кадор го посрещна с лека усмивка. Радваше се на това внимание от страна на Боар, но знаеше, че причината за него бе собствената му слабост. Чувстваше се все по-зле. Самотата го угнетяваше. И дори Боар не можеше да я намали.

Отново му се искаше да се хвърли в прегръдката му и да поплаче. Едва се въздържа да не го направи наистина. Ядоса се на слабостта си и стана агресивен:

— Идваш да видиш колко съм зле ли?

Боар не се учуди от тази атака. Усещаше напрежението на Кадор. Усмихна му се и отговори:

— Идвам да видя дали си ми пак толкова ядосан.

— Не съм ядосан на теб — отвърна сърдито Кадор.

— Може би — отговори Боар, — но си ядосан на второто ми Аз.

А с него сме като едно.

Кадор го погледна, смутен от прямотата, с която Боар постави въпроса. Естествено беше прав. Все повече ненавиждаше Аниор. И това му пречеше да изрази обичта, която изпитваше към Боар.

— Твоето второ Аз започна да се подиграва с моето. А ти искаш аз да не се ядосвам — каза Кадор.

Боар го погледна малко тъжен и отвърна:

— Аниор обича Нериф, знам го със сигурност. И никога не би се подигравал с него.

— А какво е това, което прави? — възмутен извика Кадор. — Праца го във физическия свят със задача, измъчва го там по най-жесток начин, докарва го до умопобъркване, докато Нериф не се натовари с огромни грехове, и накрая великодушно му прощава. Това за мен е чиста подигравка!

— Аниор даде на Нериф шанса да изживява чувствата си на физическо ниво, за да го спаси от самия себе си. Все някога Нериф щеше да избухне и последствията за него на астрално ниво щяха да бъдат много по-жестоки.

„За какво ли приказвам?“ — помисли си Боар. Кадор много добре знае това. На Кадор му бе мъчно за Нериф и това бе съвсем естествено. Той протегна ръка, за да погали леко Кадор. Можеше да му прати чувствата си на нежност просто по един лъч, но предпочете този вид за контактуване.

Кадор се смути от този жест на приятелство и се отдръпна.

— Да, но най-напред го доведе дотам! — продължаваше да се възмущава Кадор. — Нериф никога не би таял чувства на омраза, ако Аниор му бе дал шанс да изживее любовта си. И какво оправдание си е измислил! Уж не могъл да забрави Сатара! Това беше чисто лицемерие, защото се хвърли в прегръдката на онзи нехранимайко и престъпник Тимон още на третата им среща!

Боар отправи поглед в далечината. Как да обясни това на Кадор? И той остана в първия момент изненадан от лекотата, с която Аниор се отдаде на Тимон. Не би могъл да го направи само от съжаление към него, нищо нямаше да се получи между тях. Беше заобичал този теор още тогава, на Аритан, въпреки че сигурно не си даваше сметка за това. Аниор имаше странното качество да се влюбва във враговете си и да ги превръща в приятели. Тези, които му бяха приятели от самото начало, като че ли не му бяха достатъчно интересни.

Дори самият той попадаше в тази последна категория. Може би само обстоятелството, че нямаха право на по-голяма близост и се виждаха много рядко, поддържаше копнежа на Аниор към него? Би ли го обичал, ако се виждаха всеки ден, или би го намразил, както Веова намрази Сатара?

Кадор погледна учуден замисления Боар. Беше очаквал той да направи веднага опит да защити второто си Аз. Вместо това се натъжи. Внезапно чувство на жал и любов връхлетя Кадор. Защо се бе нахвърлил върху Боар? Та той за нищо не бе виновен и положението му не бе по-добро от неговото. Обичаше второто си Аз, а то остана недостъпно и се забавляваше с други. Още преди време Кадор се бе учудил как Боар не умира от ревност заради Сатара. А сега и този Тимон.

Протегна ръката си и го погали нежно. Боар се обърна усмихнат към него. И тогава просто се прегърнаха, обединявайки двете си сфери в една. Чувстваха, че винаги са били близки, че винаги са се обичали. Нещо ги бе разделило, а сега те отново ставаха едно.

* * *

Аниор се отправи на Аритан, за да посети гората си. Чувстваше се самотен. Седна на поляната и погледна тъжен пъновете на

любимите си дървета. Протегна ръка да ги погали и видя, че и двете бяха изкарали отстрани тънки филизи със зелени листенца. Докосна ги леко с два пръста и чу песента на Боар и думите на Сатара. Скочи от радост, не знаейки как да я изрази. Щяха отново да пораснат! Спомни си думите на Боар, че всичко умира и се ражда отново. Нищо не беше загубено завинаги.

Щастлив, клекна и галеше нежно тези малки кълнове. После се върна и потърси Нериф. Трябваше да сподели радостта си с някого. Трябваше да го успокои, че не бе извършил непоправимо зло.

Намери го в централата. Работеше заедно с Тимон. Аниор се спря на известно разстояние от тях. Изведнъж усети, че може би ще сбърка, ако смята, че и Нериф ще се зарадва на тази новина. Нямаше ли само да му напомни за стореното, нямаше ли съществуването на старите му неприятели да предизвиква нова омраза? Не беше ли желанието му да сподели радостта си с Нериф проява на чист егоизъм?

Наблюдаваше тези двама, които бяха някога смъртни врагове и успяха да преодолеят неприязънта си със собствени усилия. И двамата имаха силни духове и право да решават сами съдбата си. Нямаха нужда от помощта на Аниор. По-скоро той имаше нужда от тяхната.

Аниор рязко се обърна и се премести в зоната за покаяние. Откога не я бе посещавал? Толкова ли бе безгрешен в действията си, че нямаше нужда да идва тук?

Седна и започна да анализира всичко, което бе правил от момента, когато пристигна на астрално ниво. Гледаше се отстрани и се харесваше все по-малко. Беше един самонадеян късметлия, мислел се за велик. Правеше се на бог, а бе далеч от силата дори на един теор. Възползваше се от любовта на приятелите си, а в замяна им създаваше само грижи и мъки. Дори сега, когато си правеше тази самокритика, той тайничко се надяваше някой от тях да дойде и да го увери колко не е бил прав за себе си и колко много го обичат. Чувстваше се толкова жалък, че искаше пространството под него да се отвори и да го погълне завинаги ...

Никой не дойде — нито Нериф, нито Тимон, нито Боар. Аниор сам трябваше да излезе от дупката, която си бе изкопал. Струваше му големи усилия. Изправи се и видя, че отново бе пораснал^[3]. Повдигна рамене. Преди да дойде тук, той щеше да се зарадва на този успех.

Сега беше вече без значение за него. Отправи се в централата и се зае с работата си.

* * *

Ярка точка светна пред него и Аниор повдигна с радост и надежда глава. Но още преди тя да порасне и приеме образа на теор, той вече знаеше, че това не бе Боар. Учуден, изчака да види кой от горното ниво може да го потърси.

Когато позна Кадор, онемя от изненада. Никога не бе общувал с него. Познаваше го само от приказките на Боар и от общата среща на всички теори от този сектор на вселената при обединяване на Веова със Сатара.

— Здравей, Аниор — започна Кадор със студено изражение в това миловидно лице. — Тъй като Боар отказва да ти прави забележки, аз реших да се заема сам с тази работа.

Аниор се досети, че става дума за Нериф, и се приготви да чуе доста неприятни неща за себе си. Но бе спокоен. Не си представи, че някой друг може да го обвини повече, отколкото той сам се бе обвинил.

Кадор метна дългата си права и руса коса назад и продължи:

— Държа се много лошо с Нериф. Боар все твърди, че го обичаш, но аз не мога да повярвам в това. Ти направо съсипа живота му. Никога не съм те обичал особено, но не предполагах, че можеш да бъдеш толкова гаден.

Аниор се учудваше на прямотата на Кадор. И с Веова имаше проблеми да се разбере, но те не бяха стигнали такава остра форма. Изглежда, тук имаше още нещо освен непоносимостта им като две „седмици“^[4]. Чакаше Кадор да продължи.

— Нериф те обичаше от първия ден, когато те видя, и пожертва всичко за теб. Седеше край теб, когато ти бе пребит от Ханура, въпреки че тя можеше да го накаже жестоко. Никога не ти е досаждал с чувствата си. Кротко търпеше пренебрежителното ти отношение към него и все се надяваше, че някога ще забележиш колко те обича. Но ти предпочете общуването с две дървета пред него. И когато премести тях на Аритан, той погрешно възприе това като знак, че най-накрая ти се вразуми. Така се бе зарадвал, че не успя да разбере, че това за теб

просто бе поредната пресметната стъпка за управлението на планетата. И те „изнасили“, както го определи Боар. И въпреки че това „изнасилване“ ти достави голямо удоволствие, ти го смачка жестоко след това. Отчаян, той търсеше спасение от теб на планетата, но там съвсем го довърши. Накара го да извърши недопустим грях. А после го изненада, като прехвърли част от най-отговорната му и интересна работа на този теор Тимон, който преди това жестоко го бе наранил в бой. Така ли му показваш колко много го обичаш?!

Аниор изслуша упреците на Кадор, без да го прекъсне. Нямахте с какво да се оправдае пред него. Мълчеше. Кадор не издържа и попита:

— Няма ли да кажеш нещо по този въпрос?

Аниор поклати глава и отговори:

— Няма какво. Ти си прав. Всичко беше точно така.

А след като помълча още малко, гледайки учуденото лице на Кадор, добави:

— Мога да те уверя само в едно. Въпреки всичко аз обичам Нериф и той знае това. Всичко това бе мъчително за него, но и му помогна. Помогна му да намери себе си, да увеличи силата си. Никой не може да напредва в развитието си, когато му е само леко и приятно. Като теор ти знаеш тези неща по-добре от мен.

— Обичаш го! А тръгна да се любиш с този злодей Тимон! Как в неговата прегръдка успя да забравиш Сатара, а в тази на Нериф не успя?

— Тимон вече не е злодей — отговори Аниор сериозно. — Той беше поредният нещастник, който изгоря във вашата система за справедливост. Все някой трябваше да се погрижи и за него.

— Голям самарянин си станал — ухили се подигравателно Кадор, — само не ми разправяй, че заради това се любиш с него.

— Не — отвърна Аниор усмихнат. — В крайна сметка ти ме обвиняваш главно в едно, че не съм се любил с Нериф. Странно. Би трябвало да се радваш на това. Иначе щеше да се измъчваш от ревност.

— Щастieto на Нериф означава за мен повече от моето собствено! — отвърна Кадор мрачно.

Аниор се засмя:

— Ако беше така, отдавна трябваше да му се представиш и да му кажеш какъв е. Нериф не се нуждае от моята любов, той се нуждае от твоята!

Ядосан, Кадор се раздвижи пред Аниор. Отговори с повишен тон:

— Няма за какво да обсъждам тези неща с теб! Това си е лично моя работа.

— Да, прав си — отговори Аниор, повдигайки рамене, — твоя е. А отношенията ми с Нериф са моя.

Кадор кипеше от яд. Аниор учуден наблюдаваше тази реакция. Не бе очаквал толкова емоции в един теор. Но явно Кадор бе изваден от равновесие. Беше стигнал до някаква критична точка. Изведнъж Кадор се натъжи и тихо обясни:

— Не мога да си представя да се срещам с Нериф. Боя се от неговата реакция, а и от своята. Все мисля, че за Нериф е по-добре да не знае за мен. Поне няма да се измъчва от този копнеж, който аз изпитвам към него.

— Разбирам това — отвърна Аниор замечтан. — Но този копнеж носи и радост. А най-вече някаква сигурност, някаква стабилност, защото има някой, който винаги те обича и на когото винаги можеш да разчиташ. Въобще не съжалявам, че знам за Боар. Вече не мога да си представя живота без него.

Кадор го погледна и каза леко язвително:

— И аз.

Аниор замръзна от изненада. Знаеше, че Боар и Кадор са приятели, но Боар винаги го бе убеждавал, че отношенията им не са много близки. Нима това се бе променило? Струваше му доста усилия да потисне надигащата се ревност. Опита се да върне темата на разговора:

— Сигурен съм, че Нериф ще издържи на шока от една среща с теб.

— Може би — отговори Кадор, усмихвайки се. Стана му много приятно, когато видя как Аниор го ревнува заради Боар. Искаше да го подразни още малко: — Но не съм сигурен за себе си. А точно сега не искам още да се обединя с Нериф.

Намекът беше тънък, но Аниор го разбра. Стисна устни и отново успя да устои на порива да разпита Кадор за отношенията му с Боар. Само щеше да бъде наранен.

Обмисляше дали да не погоди номер на Кадор и да го задържи още малко, когато чу махане на големи криле. Съдбата му помагаше!

Той очакваше Нериф, за да поговорят по работа. И сега той кацна зад Кадор и впери поглед в него.

Кадор се обърна изплашен. Двамата се гледаха онемели от изненада и зашеметени от чувствата, които възникваха помежду им. Аниор си спомни първата си среща с Боар и преживения тогава шок, от който едва не умря. За Нериф нямаше такава опасност, но те просто можеха да се слоят още сега. За да избегне това, Кадор се разпадна, сви се в точка и изчезна.

Нериф рухна на колене. Покри лицето си с ръце и се забули в облак от червена мъгла. Аниор го приближи и сложи приятелски ръцете си на раменете му. Стискаше ги нежно и го разтърсваше леко. Нериф постепенно се съвзе. Смъкна ръцете от лицето си и попита с треперещ глас:

— Кой беше това?

— Кадор, приятелят на Боар — отговори Аниор.

Нериф гледаше към далечните звезди и повтаряше, мълвейки:

— Кадор, Кадор ...

* * *

Постепенно централата се изпразваше. Диабата и рутезите се оттегляха за почивка. Аниор се облегна уморен назад в пространствения хамак и затвори очи. Току-що бе завършило съвещанието по проблемите на осигуряване на достатъчна защита на Аритан от вредното въздействие на слънчевите изригвания, появили се отведнъж и излъчващи рентгенови вълни. Трябваше да променят състава на атмосферата на планетата. Тимон стана, докосна го нежно за ръка и каза:

— Почини си. Аз ще се заема с това.

Отиде до контролния пункт. Останал сам с Аниор, Нериф се обърна към него:

— Тимон много ти помага. Добре направи, че тогава му предложи да остане.

— Да — отговори Аниор. — Въпреки че се притеснявах от това как ти ще приемеш това решение.

— Не е имало нужда — отвърна Нериф усмихнат. — Вярно, в началото не ми бе много приятно, но бързо разбрах, че той не е чак толкова лош, колкото си го представях.

— Така и не разбрах как успяхте да се споразумеете — попита Аниор.

— Ех, нека това си остане между нас. — Нериф се ухили. След кратко мълчание попита вече сериозен: — Ти го обичаш, нали?

— Не знам — отговори Аниор, отваряйки очи и поглеждайки към звездите над тях. — Чувствам се някак спокоен с него.

— Намерил си рамото, на което можеш да се облегнеш — отвърна Нериф.

Спокойният му глас, без нотка на тъга и ревност в него, изненада Аниор. Откакто Нериф бе видял Кадор, той стана много замислен и обикаляше с отсъстващ поглед. Трудно се концентрираше дори върху работата си. А техните взаимоотношения бяха станали много спокойни. Не го преследваше вече. Беше открил истинската си любов, въпреки че може би още не го съзнаваше напълно.

Аниор се протегна и погали приятелски гърба на Нериф. Съчувстваше му и донякъде му завиждаше. Намираще се в най-хубавия период — когато си влюбен и още нищо не знаеш за обекта на своята любов, когато хиляди въпроси те измъчват. Реши да му помогне:

— За Кадор мечтаеш, нали?

Нериф тежко въздъхна, но после учуден повдигна глава.

— Откъде знаеш?

Аниор се засмя:

— Беше зашеметен, като попаднал в първообразуващ вихър.

— Никога не съм виждал по-красиво и по-мило същество — измънка Нериф за оправдание. А после попита с надежда: — Не можеш ли да ми разкажеш още нещо за него?

— Нищо не знам за него — отговори Аниор. Дори малкото, което знаеше за Кадор, нямаше право да му каже. — Чул съм от Боар, че му е приятел. Виждал съм го до този момент само веднъж, когато ме издигнаха на тяхното ниво.

— И за какво бе дошъл този път?

И това не можеше да каже на Нериф. Забави се малко с отговора. Не искаше да го лъже. Отговори тихо:

— Съобщи ми нещо за Боар и ми се скара, задето съм се отнасял зле към един от подчинените си.

Нериф го погледна учудено. Не продължи да пита. Разбра, че Аниор не искаше да влиза в подробности. Но се досещаше за кого може да е станало дума и това много го смути.

Спомни си чувството на силно привличане, на желание да се претопи в Кадор. Никога не бе изпитвал нещо подобно. И вълната от нежност и любов, с която той го заля. А после бе усетил чувството му за паника, болката му и изключителното му усилие да си тръгне. Оттогава Нериф не можеше да мисли за друго освен за този теор с вид на красиво момиче. Знаеше, че е влюбен, но най-много го смути увереността му, че и Кадор го обича. Как един теор ще обича един обикновен дябло?

Поглеждайки замечтаното и тъжно изражение на лицето на Нериф, Аниор се натъжи. Искаше да му помогне, но се боеше да повтори същото, както със Сатара. Не го плашеше ново наказание от страна на теорите, плашеше го реакцията на Нериф, ако му съобщи, че е Делен и че Кадор е второто му Аз. Добре помнеше реакцията на Сатара, когато разбра за връзката си с Веова. За малко щеше да полудее. А Нериф далеч нямаше силата на Сатара.

Разчитайки на добрите комбинативни способности на Нериф, той все пак се реши да му даде шанс сам да открие истината за себе си.

— Знаеш ли защо тогава бях наказан да стана дябло?

— Беше свързано с внезапното преминаване на Сатара на горното ниво — учуден отговори Нериф. Никога не бе разбрал как такова очаквано събитие може да доведе до това жестоко наказание.

— Да — отвърна Аниор, — но не знаеш защо го е направил. Сатара много се измъчваше, че не може да разбере причините за обтегнатите си отношения с Веова. Тогава му казах, че е Делен, и той беше толкова шокиран от тази новина, че просто избяга при теорите. После едва го успокоиха, а аз бях наказан, защото няхах право да му съобщя това.

Аниор се изправи, пожела на Нериф приятна почивка и отиде да види докъде бе стигнал Тимон.

Нериф седеше дълбоко замислен, с поглед вперен пред себе си. Защо Аниор му разказа това сега?

[1] Астралните същества могат да отразяват в очите си цял период от живота и така да предават много бързо информация. ↑

[2] Само ръководителят на царството има това право. ↑

[3] Когато диабата придобиват по-голяма сила, те порастват. ↑

[4] Делените са два вида: „тройки“ и „седмици“. Една двойка винаги се състои от „тройка“ и „седмица“. Когато се срещат различни Делени, отношенията им зависят от тяхното число. Две „седмици“ винаги се разбират зле. Аниор, Кадор и Веова са „седмици“. ↑

VI. ПРИКАЗКА ЗА ЛЮБОВТА

ПРОЛОГ

Безкрайното пространство бе пронизано от един тънък лъч чуждо вещество. То се движеше отдавна и неумоливо към целта си. Не срещаше никакви препятствия по пътя си и ако се случеше все пак да се докосне до някоя самотна частица, тя блясваше за миг и изчезваше в небитието на чистата енергия. Но това бе много рядко събитие и лъчът остана скрит за евентуални зорки очи, способни да го уличат в коварния замисъл, вложен в него. Така той приближаваше целта, когато едно издайническо облаче междузвезден прах му се изпречи на пътя. Премина много бързо през него, но все пак загуби инкогнитото си, бе разпознат, бе уличен. И вече само времето оставаше негов съюзник.

Заети с обичайните си контролни срещи, Аниор и Нериф тъкмо бяха отпратили другите по задачи, когато пред тях се появи ярко светеща точка. Бързо се разрасна в облак и прие формата на теор. Боар се носеше в своята синкава сфера с много сериозен израз на лицето. Аниор, който с нетърпение очакваше да види отново второто си Аз, бързо забрави за обзелите го чувства на радост и блаженство. Гледаше Боар с разширени от неприятно предчувствие зеници. Никога не го беше виждал така притеснен и разтревожен.

— Какво се е случило? — прошепна Аниор.

— Елате и двамата в зоната за размисъл — отговори Боар и отново се сви на точка и изчезна.

Нериф и Аниор се спогледаха учудени и изплашени, отвориха огромните си криле и се пренесоха в посочената зона. Оградиха си лично пространство със стени и почти веднага след това пред тях блеснаха две точки. Вторите им Аз се появиха пред погледа им. Четиримата се гледаха мълчаливи, приемайки и предавайки си взаимно чувства на любов и нежност, примесени с чувство на тревога.

Нериф се вкопчи в пространствения хамак под него, за да устои на силното си желание да се хвърли към Кадор. Не се виждаха за първи път след онази случайна среща при Аниор. Правилно Аниор се бе надявал на логическия ум на Нериф — той се беше досетил за ролята, която Кадор играеше за него. Това прозрение му донесе безкрайна радост и един мъчителен копнеж към близостта му. Въпреки това за нищо на света не би искал да бъде отново без това познание. Кадор беше преодолял страха си да се среща с него и го посещаваше от време на време. Но стремежът им към сливане ставаше все по-силен, те не успяваха да поддържат леката и спокойна форма на общуване, която си бяха изградили Боар и Аниор. Прекалено дълго бяха разделени. И разделите им ставаха все по-мъчителни.

Но сега не ставаше дума за приятелска среща. Напрежението на теорите се предаде на диабата пред тях. За първи път двете двойки Делени се срещаха заедно.

— Изглежда, наистина привличаш неприятностите — започна Боар, обръщайки се към Аниор. — Но този път това не е просто неприятност, този път нещата са много сериозни.

Той замълча и изпрати на изтръпналия в очакване Аниор малко нежност. Но Аниор не успя да се отпусне, а като че ли се стегна още

повече. Очакваше с нетърпение да разбере какво се беше случило.

— Системата ти е пред гибел — продължи Кадор, гледайки Аниор сурово, но без злорадство. Въпреки че не обичаше Аниор, той никога не би му пожелал това, което щеше скоро да се случи, ако не успееш да намерят някакъв изход от това положение.

Боар пак взе думата:

— Засякохме в третия сектор поток от частици антиматерия. Досега никой не го бе забелязал. Движи се по невероятна траектория така, че да не срещне почти никаква материя по пътя си. С изключение на една планета, която е явно целта му — Аритан.

Аниор отвори широко очи и скочи на крака:

— Какво искаш да кажеш с това? Отнякъде се движи поток от антиматерия и случайно точно Аритан се намира на пътя му?

— Едва ли е случайно — отвърна Боар. — Но сега не е време да мислим върху въпроса кой и откъде ти е изпратил този подарък. Лъчът антиматерия ще стигне до Аритан след едно астрално денонощие и дано това време ни стигне да измислим как да спасим системата ти от пълна аниhilация.

Сразен от осъзнаването на сериозността на положението, Аниор падна обратно в пространствения си хамак. Аритан щеше просто да изчезне, да се превърне със страшен взрив в чиста енергия и да унищожи всичко друго край себе си. От цялата слънчева система нямаше да остане и следа. Беше толкова зашеметен от тази новина, че не можа да събере мислите си и да се концентрира върху най-важното: какво да правят сега.

Нериф го хвана за рамото и го раздруса, докато се опомни. Нямаше време да го успокоява по по-нежен начин. Теорите пред тях чакаха нетърпеливи. Аниор вдигна поглед към тях и попита:

— Не може ли да се отклони този лъч?

— Може — отговори Кадор, — но след това по пътя си той ще унищожи още много други системи. Същото ще стане и ако се опитаме да изместим Аритан. Някой така свършено е изчислил траекторията и силата му, че само Аритан може да спре неговия пробег, без това да доведе до по-сериозни последствия за цялата вселена.

— Единственият разумен начин да спасим Аритан е да успеем да унищожим лъча, преди той да стигне планетата — продължи Боар. — Но антиматерията се унищожава с материя и при срещата им се

отделят огромни и унищожителни енергийни потоци. Те са относително безопасни точно тук, където ще се намира Аритан в момента на срещата му с този лъч.

Учуден, Нериф извика:

— Кой може да е насочил този лъч така съвършено? И защо точно Аритан е целта му?

— Решихме да не се занимаваме с това сега — напомни му Кадор меко. Спогледаха се с Нериф и за миг забравиха за всичко освен силното си желание да бъдат отново едно същество. Но Кадор бързо се опомни и се обърна към Боар:

— Ти имаш ли вече някаква идея какво може да се направи?

На лицето на този теор с вид на петнадесетгодишно момче стоеше замислен и леко тъжен израз. Всички впериха очакващи погледи в него. От присъстващите той разполагаше с най-голяма сила. В него след разделянето на изходното същество, от което произхождаше, бяха останали най-много енергия и знания. Боар започна да разсъждава на глас:

— За да премахнем унищожителната сила на енергията, която ще се появи при срещата на антима́терия с материя, ние трябва да я преобразуваме. Най-добре ще е да я превърнем в материя.

— Но ще се получи огромно количество материя — възрази Кадор, — което ще изкриви пространството и ще доведе до непредсказуеми последици.

— Да — отговори Боар, облегнал се назад в сферата си, като че ли също седеше в пространствен хамак. — И това означава, че някой трябва да отведе тази материя още в момента на образуването ѝ.

— Да я отведе къде? — попита Нериф.

— В хаоса — отвърна Аниор, — там ѝ е мястото. Само че всичко това трябва да стане страшно бързо. Не си представям как може да се постигне такова съгласуване на действията, такава скорост на изпълнение и от кого?

— Няма от кого друг освен от нас — каза Боар, горд, че Аниор е успял така бързо да схване същността на проблема.

Спогледаха се, невярващи, че ще бъдат способни на това, което очакваха от себе си. Всеки се чувстваше недостатъчно силен и подготвен за изпълнението на такава задача. Нериф прекъсна надигащото се всеобщо чувство на отчаяние:

— Още не мога да разбера какво точно трябва да направя. Честно казано, нищо не разбрах.

Кадор му изпрати малко от енергията си, за да увеличи възможностите на Нериф за разбиране, а Боар започна да обяснява:

— Какво точно ти трябва да направиш, и аз още не знам. Но мога да ти обясня какво трябва ние заедно да направим. Трябва да изчакаме лъчът да стигне достатъчно близо до Аритан, защото явно само тук едно избухване, в случай че не успеем, е достатъчно безопасно за цялата вселена. След това идва моментът, когато първата му частица антиматерия се сблъсква с първата частица материя. Двете частици се преобразуват в чиста енергия. Тогава ние трябва да преобразуваме тази енергия в две частици материя. Едната трябва да се отведе в хаоса, а другата ще се сблъска със следващата частица антиматерия. И така нататък. Ако не успеем да отведем навреме излишната материя в хаоса, ще започне верижна реакция и положението ще излезе извън контрол.

— Не само там е проблемът — обади се Кадор, — засега и аз не зная как ще се сработим така бързо и съвършено, без да сме имали възможност да го тренираме.

— А аз дори не зная — вметна Аниор — как тази енергия се преобразува в материя.

— Това не е трудно — отвърна Боар. — Ще ви научим много бързо на това умение. Но скоростта наистина е проблем. И разпределението на ролите.

Те отново потънаха в мълчание. Кадор и Боар търсеха решение за този проблем, а Нериф и Аниор се споглеждаха безпомощни. Не можеха да помогнат на вторите си Аз. Двата теори явно си обменяха информация на мисловно ниво, а диабата изчакваха неспокойно какво щяха да измислят теорите. Изведнъж Боар затвори очи и изстена:

— Както и да го въртим, липсва ни още един участник в тази работа. Някой трябва да отведе излишната материя в хаоса, а това не е по силите на диабата. Не могат да постигнат тази бързина.

Аниор го погледна учуден и изведнъж се усмихна:

— Предлагам да включим Тимон в тази работа. Той сигурно ще може да ни помогне.

Кадор му хвърли бърз и сърдит поглед.

— Не ни трябва престъпници! Никога не бих разчитал на него.

Боар се усмихна и се протегна към него. Прегърна го през рамо и го притегли към себе си. Сферите им се сляха в една и Кадор притисна главата си към рамото му. Дългата му руса коса падна напред и покри лицето му. Боар нежно я галеше и явно му говореше нещо.

Аниор сведе очи и усети как Нериф до него се стегна. За първи път те ставаха свидетели на чувствата, които изпитваха вторите им Аз един към друг, и се измъчваха от ревност. Пръв Аниор се справи с нея и погали Нериф, който бе вкопчил пръстите си в пространствения хамак, леко по гърба. Нериф успя да откъсне очите си от двойката пред тях и го погледна с питащи очи. Аниор мислено му обясни:

„Не се тревожи, Кадор никога няма да те обича по-малко заради Боар. Те отдавна са приятели, но отскоро са си по-близки. Имат право на това да бъдат щастливи един с друг, докато могат. Защото ще дойде моментът, когато едната двойка от нас ще се слее и тогава другият ще тъгува така, както аз тъгувам за Сатара.“

За момент се замечта за Сатара, закопня за близостта му. Аниор беше сигурен, че ако Веова и Сатара бяха сега с тях, те щяха да се справят с тази опасна ситуация. Видя, че Нериф се облегна назад и затвори очи с щастлива усмивка. Знаеше какво означава това. Кадор му бе изпратил лъч от своята нежност, за да го успокои. Изведнъж осъзна, че чака същия жест от страна на Боар и че се ядосва, защото той явно нямаше намерение да последва примера на Кадор. Вдигна очи към него.

Боар го гледаше дяволито усмихнат. Аниор се закани мислено да му го върне някой ден. Приемайки мислите и чувствата на Аниор, Боар се разсмя на глас и пусна Кадор.

— Хайде, повикай Тимон — каза Боар все още засмян.

И тогава Аниор се сети, че може би Боар го ревнува от Тимон и че нямаше какво да му връща. Връщаха на него.

* * *

Тимон се огледа учуден. Питал се бе къде ли Аниор и Нериф бяха изчезнали изведнъж. Предвидливо бе предупредил Гивок за отсъствието им, преди да дойде тук. Усещаше силното напрежение между присъстващите, което се дължеше не само на обтегнатите им

взаимоотношения. Нещо лошо се бе случило. Иначе теорите нямаше да се преместят на астрално ниво и едва ли щяха да искат да го видят. Кимна приятелски усмихнат на Боар и хвърли бегъл поглед към Кадор, за когото знаеше, че не го харесва. Зачака да чуе за какво го бяха повикали.

Боар отдели един лъч от тялото си и го закачи за Тимон. Това беше най-бързият начин за предаване на информация между теорите. Тимон изтръпна и си поръча също пространствен хамак, за да преработи току-що полученото съобщение. След малко каза:

— Мисля, че ще мога да ви помогна. Ще се заема с прехвърлянето на излишната материя в хаоса, но не съм сигурен дали това ще е достатъчно, за да успеете. Трябва да разбере нещо повече за параметрите на този поток от антиматерия.

— Не ни трябват твоите съвети! — отрязва го Кадор. Боар му хвърли бърз поглед, а Нериф извика:

— Кадор! Не знам защо не харесваш Тимон, но той ще направи всичко, което е по силите му, за да спаси нашата система.

— Щом ти го казваш ... — измънка Кадор и се затвори в себе си, обиден от забележката на второто си Аз.

Боар отново се протегна и взе усмихнат ръката му в своята. Очевидно разбираше най-добре от всички какво ставаше с Кадор и искаше да го успокои. Предстоящата задача изискваше цялото им внимание, пълна хармония помежду им и създаването се напрежение можеше да бъде фатално. После отново се свърза с Тимон, за да му прехвърли още информация.

Лицето на Тимон се помрачи и вкамени. Аниор го наблюдаваше внимателно. Този израз никак не му харесваше. Това можеше да означава само едно — положението хич не изглеждаше розово. Чакаше с нетърпение Тимон да излезе от вцепенението си.

— В сегашния си състав нямате никакъв шанс — обади се той накрая. — Силата няма да ви стигне. Аз не мога да се включа във вашата работа, само ще ви преча.

Той погледна към Аниор, зениците на когото се бяха разширили от страх при последните му думи. Черните му очи излъчваха мъка и жал. Аниор не издържа и закри лицето си с ръце. Обви се в червена мъгла. Откакто се бяха събрали, той за първи път разбра, че тази поредна битка беше обречена от самото начало. Боар сигурно

осъзнаваше това, но бе го скрил изкусно от него. Не искаше да му отнема и последната надежда.

Тимон стана и прегърна огромния дябо през раменете. Прошепна му нежно в ухото:

— Не се отчайвай, Аниор. Понякога помощта идва от неподозирано място. Може да се помогне обаче само на този, който прави всичко, което е по силите му. Не губи надежда!

Галеше го нежно по гърба и Аниор постепенно се успокои. Червеният облак се разсейваше. Погледна към Боар, който все още държеше ръката на Кадор, и го упрекна мислено в това, че не му бе казал цялата истина от самото начало. Боар му изпрати чувствата си на нежност и любов и скоро Аниор беше обхванат от пълно спокойствие. Вече се чувстваше готов да действа независимо от резултата. Тогава пак се обади Кадор:

— Има един начин да увеличим общата си сила.

— Кадор! — извика този път Боар и го притисна отчаян до себе си. Образите на двамата теори се разпаднаха пред очите на останалите и се превърнаха в един общ голям облак, обагрен в различни цветове.

Нериф и Аниор гледаха объркани този облак и после обърнаха взора си към Тимон, който отново бе седнал и гледаше тъжно пред себе си.

— Какво им става? — попита тихо Нериф.

Като теор Тимон явно разбираше по-добре от тях какво означава това, но той не направи опит да им го обясни. Всички чакаха мълчаливи, потънали в нерадостни мисли. Най-накрая двамата теори отново се разделиха и кондензираха в човекоподобната си форма. Боар гледаше много тъжно към Кадор, който отпрати сияещ от радост взор към Нериф. И тогава Нериф изведнъж разбра и също засия. Вече не беше нужно да се обяснява какво да е, всички знаеха какво означаваше това.

Аниор се обърна тъжен към Нериф и го откъсна за малко от еуфоричното му състояние.

— Нериф, много ще ми липсваш.

Двамата дяба станаха и се прегърнаха.

— Не тъжи, Аниор — успокояваше го Нериф, — ще се видим пак, сигурен съм. А Аритан няма да загине, в това съм също сигурен.

Но Аниор отново се обви в червена мъгла. Предстоеше му да се раздели с приятел, с когото беше прекарал толкова много време, с когото бе видял и хубави, и лоши дни и когото обичаше.

Кадор прекъсна тази трогателна сцена.

— Имате още време да се прощавате, ще се обединим малко преди да настъпи моментът за действие. Мисля, че в това състояние ние ще можем да поддържаме постоянен синхрон с Боар и Аниор.

Каза го, хвърляйки триумфиращ поглед към Тимон. Но Тимон не отреагира. Продължаваше да седи с поглед сякаш закован към синия под. После изведнъж се оживи.

— Връщам се в централата. Няма много време. Трябва да подготвя диабата и рутезите за това, което ги очаква. Ще предам командването на Гивок, преди да се присъединя към вас.

Погледна към Аниор, който кимна одобрително, и изчезна.

Нериф попита Аниор учуден:

— Защо се измъкна така изведнъж?

— Няма какво да прави повече тук, а има и работа — отговори Аниор с отсъстващ поглед. Беше разбрал много добре реакцията на Тимон, но не искаше да обезверява Нериф и Кадор.

Въпреки обединението им общата сила на всички пак нямаше да е достатъчна.

* * *

Боар обясни на Аниор как трябва да превръща енергията в материя и да я разделя на две части — една за следващата частица антиматерия, а другата да изпрати настрана, където Тимон щеше да я поема и да я превежда към хаоса. Направи няколко атома антиматерия и Аниор потренира малко. Боар щеше да се заеме с подаването на частиците и да следи процеса на анихилация. Кадор и Нериф щяха да забавят времето, за да можеха Боар и Аниор да успеят. Нямаха нужда да тренират това. След обединението им те щяха да знаят как да действат.

Кадор и Нериф се бяха оттеглили, за да се подготвят за сливане. Нямаха вече много време, а трябваше да се настроят на това най-важно събитие в живота на един Делен. Все едно се готвиш за смъртта.

Нериф се прости с диабата и рутезите, а Кадор се върна на горното ниво да довърши последните си работи.

Боар гледаше тъжен пред себе си. Предстоящата раздяла с Кадор му причиняваше дълбока болка. Съжaliaваше, че трябваше да мине толкова време, докато разберат колко много всъщност се обичаха и че не можа да се порадва на тази любов по-дълго. Досега бе мислил, че само Аниор има значение за него и че той ще бъде безрезервно щастлив, когато се обедини с него. Но вече се съмняваше в това.

Аниор никога не се бе концентрирал изцяло само върху него, винаги имаше и други приятели, обичаше и други същества. Той бе станал по-рано по-независим от второто си Аз, отколкото Боар. Сега дори му беше трудно да повярва, че след обединението си те щяха да станат едно цяло и нямаше да проявяват вече индивидуалните си черти. Боар не знаеше какво го очаква тогава, но започна да се страхува от това обединяване подобно на Веова, когато разбра, че е Делен. Беше заобичал собствената си същност и искаше да я запази. И някак усещаше, че нещата сигурно бяха по-различни, отколкото си ги беше представял досега. Може би само си въобразяваше, че помни какво бяха представлявали с Аниор преди това разделение?

Продължаваше да обича Аниор не по-малко отпреди и въпреки това бе способен да обича и Кадор. Колко различни бяха тези двама Делени! Аниор беше по-устойчив, по-самостоятелен, по-властолюбив. А Кадор бе по-нежен, по-възприемчив, по-раздразнителен. И точно тази противоположност правеше контакта и с двамата интересен. Помагаше му да разбере по-добре самия Аниор, неговите търсения и увлечения, неговата способност да се влюбва в други.

— Мъчно ти е за Кадор, нали? — прекъсна Аниор мислите му. Беше приключил с превръщането на наличната антимаатерия и чакаше. — Откога сте така близки?

— Откакто се върнахте с Нериф от Аритан — отговори Боар. Отново се учуди как Аниор можеше да говори за тези неща, без да ревнува много. Нещо, което за Кадор се оказа невъзможно. Кадор не можеше да мисли спокойно за Аниор, а за Тимон още по-малко. Смяташе, че Аниор излага Боар с тази своя връзка.

— Ако го обичаш, както аз обичам Сатара — продължи тъжен Аниор, — тази раздяла няма да ти е лека.

Боар въздъхна тежко, но се усмихна. Аниор просто отказваше да приеме, че Сатара бе изчезнал завинаги. Никога не говореше в минало свършено време за него.

— Ще вземам пример от теб — отговори той. — Няма да го призная за мъртъв.

Те се спогледаха и усмихнаха. Все пак бяха едно и се разбираха прекрасно. Боар преобразува ръката си в астрална материя и нежно погали Аниор с думите:

— Не се тревожи за Аритан. Ще направим каквото е по силите ни. Аз вярвам в нашия успех.

Но Аниор далеч не беше такъв оптимист. Тимон бе успял да го наплаши. А как странно се бе изразил: „Силата няма да ви стигне в сегашния състав.“ Какъв друг „състав“ имаше предвид? И каква помощ?

Боар, както винаги, разбра мислите му и отправи поглед към далечните звезди. Обясни:

— Тимон се надява на същото, на което се надявам и аз. Затова не ти открих цялата истина. Но по-добре да не говорим за надеждите ни. Нека си вършим нашата работа.

Аниор го погледна учуден:

— Може би и ние трябва да се слеем?

— Не — засмя се Боар, — за нас е още рано. А освен това нищо няма да постигнем. Ние и така можем да съгласуваме достатъчно добре действията си.

Погледна го с такава любов в очите, че Аниор си спомни далечното време, когато беше земна жена и трябваше да се раздели с Боар. Как силно желяеха и двамата тогава обединението си. И колко различно беше сега. Обичаха се, но вече не искаха на всяка цена да бъдат едно цяло. Дали това щеше отново да се промени, преди да настъпи моментът за тяхното обединение?

* * *

Настана време да се подготвят за предстоящата борба. Тази дума беше най-подходяща за очакващата ги работа. Събраха се в граничната

зона на царството на Аниор. Оттук отвеждането на материята в хаоса бе по-безопасно.

Аниор се заразхожда нервно напред-назад. Измъчваше го мисълта дали щеше да се справи със своята част в тази обща работа. Не си позволяваше да мисли за един евентуален провал.

Тимон седеше видимо спокоен, вгълбен в себе си. Ако загубят тази борба, той отново щеше да остане без дом. Обичаше тази система и ако тя загинеше, щеше да го заболи много. А още по-мъчно щеше да му стане за Аниор. Как ли ще преживее една такава загуба?

Боар висеше във вид на енергийно топче в пространството. Не искаше някой да разбере колко много го измъчва знанието, че без помощ отвън те нямаат никакъв шанс. Успя да скрие това дори от Кадор. Само Тимон знаеше за истинското положение на нещата. Завиждаше му за спокойствието, с което приемаше съдбата си. Усецаше, че и той се тревожи за Аниор, но майсторски го крие. Аниор имаше късмет с приятелите си. Те го обичаха безрезервно, въпреки че той не винаги им обръщаше достатъчно внимание. А днес освен тежката задача на тях им предстоеше да изгубят и по един приятел.

Само Нериф и Кадор сияеха. Очакваното сливане ги изпълваше с щастие, останалото вече нямаше значение за тях. Нериф се бе облегнал назад в един пространствен хамак и се усмихваше със затворени очи. А Кадор се носеше наблизко в синкавата си сфера и не откъсваше очи от него. Откакто се помнеше, той бе мечтал за това, което ги очакваше след малко, и още не можеше да повярва, че наистина бяха стигнали до този момент. Спасението на Аритан щеше да бъде задачата, която си заслужаваше завършването на жизнения им път като Делени. И ако Кадор съжаляваше за нещо, то беше, че трябваше да изостави Боар съвсем сам. Чувстваше мъката му и това му причиняваше болка. Но тя не можеше да помрачи радостта от предстоящото сливане с Нериф.

Изпрати малко нежност на Нериф и каза на глас:

— Време е за нас.

Аниор спря пред Нериф, като го гледаше със смес от мъка и радост. Щеше да загуби един много близък приятел, който най-накрая щеше да бъде истински щастлив. Усмихна му се, хвана го за ръката и го изтегли от хамака. Стреснат, Нериф отвори очи. Погледна Аниор и се хвърли в ръцете му. Двамата диаба се прегръщаха и се обвиваха в червения облак на тъгата.

— Прости ми за всичко, Нериф — прошепна Аниор.

— Нямам какво да ти прощавам — отвърна Нериф. — Ти направи за мен всичко, което бе по твоите сили. Ако не беше ти, аз още щях да слугувам на Ханура. А най-благодарен съм за това, че ми помогна да намеря истинското си щастие.

Той се обърна към Боар, който се бе кондензирал за малко във формата си на теор и сега му се усмихна тъжно. Те се прегърнаха за миг и Аниор си спомни странното гъделичкане, което бе изпитал, когато бе прегърнал Веова преди сливането му със Сатара.

Кадор застана пред Аниор, премервайки го мълчаливо с очи. Изведнъж се усмихна и каза:

— Погрижи се за Боар, той вече има само теб — и протегна ръката си към Аниор, който я пое в своята голяма черна длан и нежно я стисна. Отговори също усмихнат:

— Обещавам. А вие предайте много поздравии от нас на Сатара и Веова. Предполагам, че ще се срещнете.

Кадор се засмя:

— Ти май никога няма да забравиш Сатара. Ако си спомня за поръчката ти, след като се обединя с Нериф, ще я изпълня.

След това се обърна към Боар. На лицето му имаше такава тъжна усмивка, че Кадор направо се хвърли в прегръдката му. Притисна се към гърдите му и двамата се разпаднаха на един общ облак. Другите вече не можеха да станат свидетели на тяхното прощаване. Но не се съмняваха в чувствата, които те изпитваха един към друг.

Аниор отново си спомни за раздялата си със Сатара. Как бяха се любили пред очите на всички събрани теори. Мъката по Сатара го връхлетя с нова сила. Като че ли тепърва му предстоеше да се раздели с него. Сви се в пространствения хамак и скри лицето си с ръце. Обви се в червена мъгла.

Усети леко галене по гърба и се откъсна от старата си болка. Тимон се бе протегнал към него. Изведнъж Аниор осъзна, че сигурно правеше приятелите си нещастни, когато разкъсваше любовта си между тях. Но ги обичаше всичките и не знаеше как да избегне това.

Боар и Кадор се разделиха, без да приемат пак човекоподобната си форма. Аниор протегна ръка и Боар във вид на топче кацна леко в нея. Това беше най-голямата близост, която сега можеха да си позволят.

А Кадор се сви до размера на малка топка, обиколи веднъж изправения Нериф и след това потъна изцяло в сърдечния му център.

Нериф изстена от наслада, падна на колене и се разпадна на розова мъгла, която се разсейваше из пространството. Чу се силен пукот и от средата на тази мъгла се издигна ярка бяла светлина, сияеща с лъчи във всички цветове. Отново се бе родило съществуването, което някога се бе разделило, за да поживее като Кадор и Нериф. Сега то чакаше, за да спаси Аритан от сигурна гибел заедно с Боар, Аниор и Тимон.

* * *

Аниор отвори дланите си. Беше скрил Боар между тях. Усещаше нежните му боджежи и изпрати цялата си любов към него.

Тимон стана и погледна Аниор, който вдигна очи към него. Каза: — Време е — и добави леко усмихнат, — чакам с нетърпение първата частица материя от теб.

Аниор въздъхна тежко. Дано да не разочарова теорите с несръчните си умения. Остави Боар, който се отдалечи малко от него, облегна се назад в пространствения хамак и затвори очи. Тази работа не се вършеше с ръце. Трябваше да се концентрира изцяло върху Боар. Той щеше да посрещне лъча и да прехвърли енергията към Аниор, който пък само със силата на въображението си щеше да я превърне в материя и да я препрати на Тимон. Дано Кадор-Нериф успеа достатъчно да намалят хода на времето.

Тимон се премести на мястото, от което му беше най-удобно да действа. В граничната зона останаха само Делените.

Аниор чу мисления вик на Боар: „Внимавай, започваме!“ и видя първата ярка точка. Концентрира се върху нея, превърна я, раздели я така, че едната част се върна към Боар, а втората се отправи към Тимон. И веднага видя втората ярка точка...

...Приемане, превръщане, изпращане; приемане, превръщане, изпращане; приемане...

Скоростта непрекъснато се увеличаваше. С времето нещо не беше наред. Какво ставаше там?

...Приемане, превръщане, изпращане; приемане, превръщане, изпращане; приемане...

Не можеше да удържи на това темпо! Не успяваше! Всеки момент щеше да се обърка!

...Приемане, превръщане, изпращане; приемане, превръщане, изпращане; приемане...

Темпото отново намаля! Имаше помощ отнякъде, усещаше я! Но не трябваше да мисли сега за нея. Трябваше да продължи:

...Приемане, превръщане, изпращане; приемане, превръщане, изпращане; приемане...

Кога най-накрая ще свърши това? Колко антиматерия има в този лъч? Уморих се, уморих се вече.

Изведнъж Аниор усети прилив на нова сила. Някой му преливаше енергия, някой много близък, много познат. Но това не беше Боар, нито Тимон. Кой тогава, кой?

...Приемане, превръщане, изпращане; приемане, превръщане, изпращане; приемане...

Аниор продължаваше до изнемогване да превръща точка след точка. Времето бе почти спряло. Вършеше тази работа, откакто се помнеше, и щеше да я върши до края на живота си. Щом се уморяваше много, получаваше поредната порция енергия. И продължаваше. Нямаше нищо друго в света освен тези идващи ярки точки и тези отлитащи частици.

...Приемане, превръщане, изпращане; приемане, превръщане, изпращане; приемане...

* * *

Тимон въздъхна с облекчение. Това беше последната порция материя, която препрати към хаоса. Край! Чувстваше се като изцеден. Времето отново потече с нормалния си ход. Бяха получили помощ и успеха. Все пак странно нещо е да работиш с Делените. А те дори не подозираха това, което той отдавна знаеше. Усмихна се. Сигурно няма да повярват, когато разберат. Но той нямаше право да им открие това. Скоро сами щяха да го узнаят.

Изправи се и се протегна. След това се премести в централата, за да види дали всичко е наред.

Боар се отпусна щастлив. Успяха! Погледна към двете ярко светещи енергийни същества пред себе си. И препращаше към тях своята благодарност и любов. После хвърли поглед към Аниор. Огромният дябло лежеше на пода в несвяст. Изпълни се с чувство на нежност към него, но нямаше вече енергия у себе си, за да му я изпрати. Беше се изчерпал докрай, въпреки че бе получил подкрепа от Веова-Сатара. От самото начало се бе надявал на нея. Някак беше знаел, че няма да ги изоставят сами в беда, че щяха да направят всичко възможно, за да им помогнат.

Едното ярко сияние изпрати светлинен лъч към Аниор. Дяблото отвори очи и погледна смаян двете същества пред себе си, а после прошепна, преливащ от щастие:

— Сатара, Веова! Обичам ви! — и отново изгуби съзнание.

Тимон пристигна, погледна към тях и леко се усмихна. Клекна до Аниор и нежно повдигна главата му на коленете си. Погали го.

„Изтощен е, ще се оправи“ — каза му Боар мислено.

Двете светлинни същества пред тях се раздвижиха. Докосваха се с по един лъч и засияваха още по-силно. После изведнъж изчезнаха. Боар усети отново болката на раздялата и беше благодарен на съдбата, че Аниор бе в безсъзнание и не му се налагаше да преживее това. Нямаше как да му помогне, трябваше да се погрижи за себе си. Обърна се към Тимон:

„Пренеси Аниор в зоната за почивка. Когато се оправи му кажи, че ще дойда да го видя, щом си възвърна изгубената енергия.“

— Боар — спря го Тимон, — исках да ти се извиня. Може би не трябваше да казвам на Аниор колко зле беше положението.

„Няма нищо — отвърна Боар, — ти правилно прецени, че той като Създател има право на тази истина. Понякога аз все още гледам на Аниор като на Ани от Земята, а той скоро ще бъде по-силен и от мен.“

Тимон се засмя:

— Има време дотогава! Дори да стане скоро теор, той ще бъде далеч от твоите възможности.

Боар се сви в една точка и се премести на нивото на теорите. Тимон зави Аниор в един пространствен хамак и го пренесе в зоната за почивка. Създаде обстановката на онази горска полянка на Аритан, на която Аниор го бе повалил и на която се бяха любили за първи път. Погали го и се премести отново в централата. Не можеше да остане при него. Някой трябваше да поеме управлението на системата, която преди малко бяха спасили.

* * *

Идвайки бавно на себе си, Аниор се огледа. Усмихна се, когато видя любимия пейзаж на Тимон. Изправи се и установи, че отново бе пораснал. Стърчеше над гората. Едрите размери вече му пречеха. Очевидно конструкцията на диабата не бе предвидена за размера на силата, която бе успял да натрупа. Превърна се в арианското момиче и се зачуди дали да не използва този вид оттук нататък за постоянно.

Още се чувстваше уморен, но и някак щастлив. Излегна се в тревата, затвори очи и се отдаде на повишеното си настроение. Бяха спасили Аритан от поредната заплаха. Помогна им бившата двойка Делени — Веова-Сатара. Като че ли пак усещаше този прилив на енергия. А в него имаше още нещо, имаше присъствието на Сатара. Той беше там, беше го усетил. Не, Сатара не беше мъртъв! Живееше в това светлинно същество заедно с Веова такъв, какъвто е бил някога, такъв, какъвто го обичаше. И за първи път Аниор проумя, че отново щеше да го види, че някога отново щеше да го прегърне.

Скочи щастлив и се затича към реката. Изхлузи роклята и се хвърли в студената вода. Преливаше от радост.

Някой го опръска и Аниор се обърна. Видя Тимон да клечи до брега и да се усмихва. Доплува към него, обгърна шията му и го задърпа във вира.

Изплювайки вода, Тимон му се скара засмян:

— Ще ме удавиш, дивачка такава!

Хвана го през кръста, притисна го до себе си и започна да го целува страстно. На Аниор му се зави свят. Никой не целуваше като Тимон. Това беше едно истинско обладаване.

Измъкна се и излезе от водата. Изтръска се като мокро куче и легна в тревата да изсъхне на слънце. Тук всичко беше както във физическия свят — и водата, и слънцето, и леко боцкащата трева. Илюзията беше свършена.

Тимон се гмурна още няколко пъти, преди да се хвърли до Аниор в тревата. Откъсна един дълъг стрък и погъделичка Аниор по корема. Аниор най-напред се правеше, че устоява на тази закачка, но после се засмя, претърколи се върху Тимон и го ухапа нежно за шията.

Прегърнаха се и се целуваха. Бяха прекалено изтощени, за да се любят, но си играеха до насита. После лежаха уморени един до друг и се радваха на близостта си. Аниор тихо каза:

— Не знам какво бих правил без теб. Щях да тъгувам по Нериф, по Боар и най-вече по Сатара. Той беше там, почувствах го. Нямах представа колко много се радвам на това, че той съществува, въпреки че се обедини с Веова.

Тимон нежно го погали и прошепна усмихнат:

— Страшно нещо е да обичаш Делен. Все трябва да делиш любовта му с поне още двама.

Аниор се сепна, а после прегърна Тимон и се притисна до гърдите му. Тихо помоли:

— Прости ми, Тимон. Много съм гаден.

— Не си гаден — отвърна Тимон, галейки го нежно, — само си малко нетактичен. Но това няма значение за мен. Аз знам в кого се влюбих и те обичам, ако ще да имаш още сто други приятели.

И зачака да чуе накрая от Аниор това, за което толкова копнееше. Но той само се притисна още по-силно до него. Сърдечният център на Тимон се сви от силна болка. Животът му връщаше всичко, което някога бе посял, само че с лихви.

* * *

Аниор беше променил горската ливада със самотен, ветровит и каменист връх, от който се виждаше цялата околност. Седеше зад една скала на завет и гледаше в маранята под себе си. Очакваше с нетърпение Боар. Преди да се премести отново в централата, Тимон му беше съобщил за намерението на второто му Аз да го посети.

Тревожеше се за Боар. Раздялата с Кадор трябва да е била много тежка за него. Той оставаше съвсем сам и Аниор донякъде изпитваше угризения на съвестта заради това, че за разлика от Боар разполагаше с още един приятел. Чувстваше се длъжен да дели участта на второто си Аз.

Изведнъж пред него светна ярка точка. Разрасна се и синкавата сфера на Боар увисна над пропастта. Той направи строга физиономия и му се скара:

— Понякога ти минават много глупави мисли през главата. Не си длъжен да страдаш, защото такава участ се е паднала на мен. За мен няма по-голяма радост от това да знам, че има кой да се грижи за теб и да ти даде всичко онова, което аз не мога да ти дам.

Аниор сведе засрамен сините си очи. Не се бе превърнал отново в дябло. Боар го заобиколи и го разгледа.

— Новият ти вид не е никак зле. Започвам да разбирам как е могъл Тимон да се влюби в теб.

— Значи досега не разбираше! — извика Аниор възмутен.

Боар се засмя със звънкия си смях. Изпрати на второто си Аз малко от нежността си и Аниор забрави закачките му и се топеше от щастие. Връщаше собствените си чувства на любов към Боар и те се порадваха на тази близост. След това трябваше да се откъснат мислено един от друг, за да не се слоят.

— Какво ще правим сега? — попита малко безпомощно Аниор.

— Аз мисля да разследвам последните събития — отговори Боар. — Този лъч антимаатерия беше сериозна заплаха. Искам да разбера кой го е изпратил и защо. Иначе няма да сме сигурни дали утре няма да ни пратят нещо още по-лошо. Ще тръгна по дирите му.

— Но това може да е опасно! — отвърна Аниор разтревожен. — Ще трябва да се отдалечиш много от нашия сектор.

— Да, но аз нямам какво да правя повече тук. Това е първото истинско предизвикателство, което ми се предоставя, откакто заместих Сатара в царството му. Направо умирам от скука.

Аниор се усмихна и възрази:

— Забрави последните събития. При предишната ни среща нямах чувството, че много скучаеш. Имахме доста работа.

Боар въздъхна тежко. Отправи замислен поглед в далечината и отвърна:

— Прав си. И всичко щеше да е напразно, ако Веова-Сатара не ни се беше притекъл на помощ. Преливаше енергия не само на теб и на мен, но и на Кадор-Нериф. Само така успя да забави достатъчно времето.

Аниор отново си спомни тази връзка и тъжно добави:

— Сатара беше там, усетих го. Не беше нещо слято с Веова или нещо съвсем ново и непознато. Беше именно той.

— А аз усетих паниката на Кадор, когато разбра, че не могат с Нериф достатъчно да забавят времето — каза Боар замечтано. После усмихнат добави: — Когато се слеем, ще разберем. Понякога имам чувството, че не искаме вече да бъдем едно цяло.

Аниор го стрелна с поглед. За първи път Боар анализираше така собствените им взаимоотношения. Все пак любовта му към Кадор беше променила нещо. Тихо възрази:

— Обичам те, Боар, нищо че мечтая за Сатара. И с нетърпение очаквам времето, когато ние ще се слеем. Искам да бъда едно цяло с теб.

Боар го погледна трогнат и някак засрамен. Протегна ръката си и погали Аниор леко по русата коса. Не я беше преобразувал в астрална материя и Аниор усети лекото гъделичкане на менталното му тяло. Едва се удържеше да не се хвърли към него. Беше готов още сега да се слее с Боар.

После Боар се разпадна на облак и се сви в малка топка. Вече в това състояние той изпрати на Аниор цялата си обич, сви се на точка и изчезна.

Аниор се превиваше от силата на тези чувства като от силна болка. Трябваше му много време, докато успее да се съвземе. За първи път бе усетил колко много го обичаше Боар. И как копнееше за него. Ако сега беше тук, нищо нямаше да може да спре Аниор да се хвърли в

прегръдката му. Обви се в гъст червен облак. Собствените му чувства към Боар му се струваха едно жалко подобие на това, което бе приел от него. И закопня неистово за нежността му.

Вятър раздвижваше короните на старите дървета. Изсъхналите есенни листа шумяха. Няколко се откъснаха и се понесоха заедно с повдигнатите от земята из въздуха. Аниор седеше между двете млади дървета на малката поляна. Бяха пораснали, но още бяха далеч от размера, който някога имаха преди отсичането им. Аниор се беше превърнал отново в момичето Ю и си спомни щастливите дни на детството. Въпреки че оттогава аританите бяха доста напреднали и вече не вярваха във вълшебната сила на тази гора, те все още встъпваха в нея с благоговение и забраняваха сечта. От време на време момичетата се отправяха към свещените дървета, за да ги помолят тайно да им помогнат в сърдечните им дела. Аниор се усмихна. Дали дърветата наистина им помагаша? Реши на шега да опита. Отправи се към дъба, прегърна го и се заслуша в нежните думи на Сатара. След това мислено помоли дървото да бъде някога отново в прегръдката му. Нещо силно разтърси дървото из корен и нежен трепет мина по цялата му кора. Аниор изплашено отскочи назад. Въобразяваше ли си или наистина бе усетил Сатара в това дърво? Отново се хвърли към дъба, но вече нищо не трепваше в него. Само повтори нежните думи.

Силно смутен, Аниор се обърна към бука. Подвоуми се дали да повтори експеримента с него. После се засмя на глупавата си нерешителност. Пристъпи енергично напред и прегърна дървото. Чу нежната песен на Боар и си спомни последната им раздяла. Оттогава нищо не бе чул за Боар. Измъчваха го лоши предчувствия. Затвори очи и попита бука дали Боар е добре. Дървото изстена. Аниор можеше да се закълне, че точно това беше чул. Изтръпна целият. Какво означаваше това?

Изплашен и с натезал от мъка сърдечен център, той се върна в царството си. Превърна се в ариатанското момиче със сините очи и потърси Тимон. Трябваше да говори с някого за това странно преживяване. Малко го беше страх, че Тимон ще му се изсмее, но нямаше към кой друг да се обърне.

Тимон изслуша учуден разказа на Аниор и пое ръцете му в своите. Не се присмиваше на суеверната му постъпка. Гледаше го сериозно и тихо попита:

— Какво искаше да предприеме Боар, когато се видяхте за последен път?

— Искаше да разбере откъде е дошъл този лъч антима́терия — отвърна Аниор, още повече изплашен от сериозния въпрос на Тимон.

Тимон въздъхна и каза:

— Не е трябвало да прави това.

Можеше да каже на Боар откъде е този лъч, но той едва ли би му повярвал. Сега това вече беше без значение. Боар явно някъде бе закъсал и може би имаше нужда от помощ. Не искаше да плаши излишно Аниор. Но знаеше, че дървото и създателят му винаги оставаха свързани и че страховете на Аниор бяха напълно основателни.

Усмихна му се и каза:

— Не се тревожи. Ще се преместя на нивото на теорите и ще опитам да разбера нещо за Боар.

Аниор се хвърли в прегръдката му, потънал в червена мъгла и промълви:

— Страх ме е, Тимон.

Тимон го притисна силно до себе си, като го галеше по косата. Откакто Аниор реши да приеме за постоянно този вид на момиче, той като че ли се бе променил. Проявяваше все повече женските си качества и стана по-чувствен, по-нежен. Тимон все повече го обичаше. Но предчувстваше, че щастието му да го прегръща нямаше да трае още дълго. И това му причиняваше разкъсваща болка.

Той нежно целуна Аниор и го залюля в ръцете си, докато червеният облак не се разсея.

* * *

Тимон се върна от горното ниво. Нищо не можа да разбере за Боар. Беше заминал отдавна. Тимон нямаше възможност да проследи сам този лъч. Най-вероятно Боар не бе стигнал до източника му. Със сигурност възможността да бъде проследен лъчът беше предвидена от пратеника му и някъде по пътя той бе заложил капан. Но какъв можеше да бъде той и къде се намираше? Беше ли стигнал Боар до него?

Още отсега го болеше от представата как Аниор щеше да приеме тази вест. Но единствено Аниор можеше да открие Боар.

Намери го в централата. Говореше с Гивок, който сега стърчеше над Аниор с цяла глава. Диабата с веселие бяха приели новия вид на Аниор, но бързо свикнаха с него. А на рутезите той много се харесваше и те се стараеха още повече отпреди да му угодят. Бяха му измислили ново прозвище: наричаха го „момата“. Като разбра, Аниор им се закани да се превърне отново в дябо и да ги налага собственоръчно, но тази заплаха естествено не можа да спре шегаджиите. И Аниор трябваше да се осланя на чувството си за хумор и да се примири.

Когато видя Тимон, Аниор веднага прекъсна заниманията си и го погледна с питащи очи. Тимон, както винаги, си бе сложил непроницаема физиономия. Каза му да приключи с работата си и после да се видят насаме в зоната за размисли.

Чак после усети, че се бе държал, като че ли той е Шеф на тази общност. В последно време той все по-често поемаше командването. Ставаше някак естествено и Аниор не възразяваше. Изглежда, се отдръпваше постепенно от водачеството. Едва ли го правеше съзнателно. Това бяха първите признаци, че се готвеше за сливането с второто си Аз. Нова болка нахлу в сърдечния център на Тимон. Знаеше, че скоро щеше да загуби любимия си, и страдаше още отсега.

Аниор бързо бе приключил и гледаше с очакване Тимон в зоната за размисъл. Досещаше се, че новините не бяха много радостни. А когато Тимон взе да го прегръща и нежно да го гали, той вече направо се разкъсваше от тревога. Откъсна се от ръцете му и погледна в черните му очи. Видя там напразните му търсения. Обвил се в червена мъгла, Аниор отново се притисна до Тимон. Тихо попита:

— Нищо ли не може да се направи?

— Може — отговори Тимон и го откъсна нежно от себе си. Трябваше да накара Аниор да се концентрира. Аниор го погледна с нетърпеливо очакване.

— Единственият начин да открием Боар е някой да влезе в телепатична връзка с него и да я проследи. А това само ти можеш да направиш.

— Той има непрекъснатата връзка с мен — отвърна Аниор, — но аз никога не съм имал такава с него. Как да създам такава връзка?

— Малко вероятно е ти да не си имал. Просто никога не си успял да се концентрираш върху тази връзка.

— Понякога съм опитвал и съм получавал отговор от Боар. Но може би той просто е прочитал мислите ми и е решавал да се свърже с мен.

Тимон го погледна изучаващо и предложи:

— На първо време трябва да опиташ с нещо по-леко. Това умение може да се тренира. Предлагам ти да го изпробваш с мен. Аз ще се преместя в друга зона, а ти опитай да ме намериш. Ако не успееш, ще се обадя. Ако успееш, ще се преместя пак и ще повторим всичко.

— Добре — отвърна усмихнат Аниор. Спомни си как бе усетил Тимон при пристигането му в това царство, нищо че тогава не бе изтълкувал усещането си правилно.

Тимон изчезна. Аниор затвори очи и се концентрира. Мислено тръгна от зона в зона, но нищо не се получаваше. Беше обходил всичките, когато изведнъж прие мисълта на Тимон: „Не подхождаш правилно. Сега аз ти се обаждам. Не трябва методично да търсиш навсякъде, а просто да приемаш без определено ограничение.“

Аниор въздъхна и отново опита. Освободи съзнанието си от тревогите и желанията си и се рееше неопределено над царството си. И тогава усети Тимон. Проследи това усещане и стигна до него.

„Браво. Така е добре. Опитай сега да локализираш къде се намирам.“

Аниор се откъсна от него и отново се издигна над това място. Люшкеше се малко насам-натам и видя цвета на зоната. Беше розова. Тимон се намираше в зоната за хранене. Изпрати му това откритие. Тимон се премести. Аниор го откри в зоната за изкуствата по същия начин. След още два опита Тимон се появи отново пред него в зоната за размисъл и се усмихна.

— Предлагам да продължаваме обясненията на глас, иначе ще се умориш много бързо.

Той се отпусна удобно в пространствен хамак и продължи:

— Дотук добре. Но ти няма да знаеш нищо за областта, където се намира Боар. Заради това най-добре е да тренираш да проследиш тази връзка с тялото си. Това е доста по-трудно, отколкото да я следиш с

мисълта. Сега ще се преместя и ти се опитай, след като ме откриеш, да се преместиш при мен, без да си даваш сметка къде се намирам.

Той пак изчезна. Аниор бързо го откри. Но веднага разбра в коя зона се намираше и се ядоса. Не можеше да изключи веднъж придобитото умение. Тимон се върна.

— Явно така няма да стане. Тук всичко ти е много познато. Ще се преместя извън царството ти.

И отново изчезна. Аниор се издигна мислено над царството си, реейки се над границите му. Но не успя да открие Тимон. Тогава престана да го търси. Опита само да приема всичко отвсякъде. Изведнъж го усети. Веднага го изгуби и повтори всичко отначало. Пак го хвана и този път успя да поддържа стабилно тази връзка. Проследи я мислено и стигна до Тимон. Той заповяда: „Добре, сега се върни мислено до местонахождението си и после се движи по тази връзка. Чакам те.“

Беше по-лесно казано, отколкото сторено. Аниор просто не знаеше накъде да се насочи. На два пъти загуби връзката въобще. После реши да се мести на малки интервали. Но щом се придвижваше, връзката изчезваше.

Почти се бе отчаял. Тимон не се обаждаше, за да му помогне. Вече бе готов да се откаже, когато помисли за Боар и за това, че само той можеше да му помогне. Стегна се и започна отначало. Намери отново Тимон. Така силно пожела да бъде до него, че тялото му като че ли от само себе си се премести. Просто изведнъж стоеше пред него и се хвърли в прегръдката му от радост. Получи една страстна целувка и веднага след това Тимон отново бе изчезнал.

Аниор се огледа. Въобще не знаеше къде бе попаднал. Но това нямаше значение. Трябваше да намери Тимон. Затвори очи и се настрои на приемане. Откри го доста по-бързо от миналия път. Но пак не знаеше как да стигне до него. След няколко неуспешни опита се сети за желанието. Искаше да бъде до него, искаше да почувства силата на ръцете му и завладяващата му целувка. И полетя.

Летеше надалеч, но успя да поддържа това желание през цялото време. Изведнъж чу смях и усети желязната прегръдка на Тимон. Притисна се щастлив към него. Тимон го погали нежно и се премести с него в зоната за почивка. Поддържаше го така, докато Аниор заспа изтощен на гърдите му.

По-късно Аниор разпита Тимон как е успял да постигне този успех. Тимон се усмихна:

— Има два начина да се проследи тази връзка. Първият е, като я поддържаш непрекъснато в съзнанието си и се движиш по нея като по пилотен лъч. Но ти успя да откриеш втория начин — да използваш силния си копнеж. В случая с Боар той напълно ще ти свърши работа, а освен това той не изисква чак толкова умение и е по-бърз.

— Защо не ми обясни това от самото начало? — попита учуден Аниор. Тимон се засмя.

— Защото само щях да те смутя, ако изисках от теб да закопнееш по мен.

Аниор сведе глава засрамен. Беше усетил болката на Тимон и се почувства гузен. Тимон беше прав: той никога не би си признал, че може да копнее за него. Щеше да се почувства като предател на любовта си към Боар и Сатара, ако признаеше, че обича Тимон.

Тимон го гледаше разбиращо и прекъсна самообвиненията му:

— Трябва да опитаме на по-големи разстояния. Нямаме много време. Аз ще се преместя на нивото на теорите и оттам ще се прехвърля надалеч. Така ти няма да можеш да ме проследиш несъзнателно. Ще почакам цяло астрално денонощие, докато ме откриеш. Ако не успееш дотогава, ще се върна.

Той хвърли един бърз поглед към Аниор и се премести в зоната за изпращането. Аниор остана поразен от мъката и копнежа в тези очи. Изведнъж осъзна колко много го обичаше Тимон и какво нещастие очакваше в бъдеще този теор, когато щеше да се обедини с Боар. Обхвана го дълбока жал и силна любов към него.

Затвори очи и локализира Тимон много бързо. Беше се настроил на неговата вълна още предишния път. После помисли за болката му и закопня по него. Искеше да го утеши, въпреки че не знаеше как. И вече се носеше с огромна скорост към него. Всичко ставаше така леко и естествено, че Аниор дори не се учуди. Пристигнал, той се хвърли в прегръдката на Тимон и прошепна:

— Прости ми, Тимон. Обичам те, много те обичам.

Усети щастието, което заля Тимон, и чу нежния му отговор:

— Знам, Аниор, знам. Но вече си мислех, че няма да ми го кажеш никога.

Аниор усети устните му до своите и потъна в забрава от неговите ласки. Любеха се там, някъде в пространството, и знаеха, че може би никога вече нямаше да могат да го повторят.

* * *

Отчаян, Аниор отвори очи. Нищо не се получаваше. Не можеше да открие Боар. Търсеше го вече трети ден. Това, което се бе оказало така лесно с Тимон, с Боар не се получаваше. Уморен, се отпусна назад. Не го напускаше чувството, че Боар просто го нямаше никъде. Той би трябвало да приеме мислите му и да не го оставя да се мъчи така. Поне един лъч можеше да пусне до него, за да го успокои. Може би просто не искаше да бъде открит.

Тимон помоли да се види с него и Аниор даде зарадван разрешението. Трябваше да се разсее малко, преди да опита отново.

Седнал срещу него, Тимон изучаваше измъченото му лице.

— Не се преуморявай. Не може да е изчезнал от този свят. Ще го намериш.

Но бе започнал да се тревожи. Не беше нормално Аниор да не открие Боар толкова дълго време.

Аниор видя замисленото му лице и попита:

— Какво може да е станало с него? Може ли нещо да препречва пътя на тези вълни? Нещо да ги поглъща?

— По принцип да — отвърна Тимон, — но досега не съм чул за такъв случай. Освен някой да ги екранизира нарочно. Но това едва ли е по силите на един теор. Трябва да е много развито същество.

Тимон отвърна лице. Изведнъж се беше сетил какво би могло да е станало. Но и Аниор се сети:

— Същото, което изпрати този лъч антима́терия. То сигурно може да го направи.

— Да — отвърна тихо Тимон. Ако бяха прави, това би означавало, че съществува изход от тази ситуация. Този, който пращаше препятствия на Аниор, нямаше за цел да го унищожи, а искаше той да намери път към преодоляването им. Не можеше да обясни това на Аниор, без да разкрие всичко, което знаеше. А нямаше право да го разкрие.

— Не се отчайвай, Аниор — каза той меко, — ще намериш Боар. Просто търси, търси какво да е, нещо, което може да има връзка с него. Не се концентрирай само върху него. Може би пак ще намериш помощ.

Аниор го погледна учуден. Каква помощ? Откъде?

Но Тимон стана и си тръгна с думите:

— Ще успееш, сигурен съм.

Аниор пак затвори очи. Да намери каквото и да е! Ех, щом Тимон бе на мнение, че това можеше да му помогне — ще опита.

Отпусна се и остави съзнанието си да се рее в пространството. Превърна се в приемател. „Всеобщо приемане! Кой каквото има да каже, да го каже!“ Не очакваше никакъв отговор, но поддържаше това състояние.

Не знаеше откога беше чакал така, без нито една мисъл в главата си, когато усети нещо. Веднага се отправи мислено по тази вълна. Източникът беше много далеч. Колкото повече го приближаваше, толкова по-отчетлив ставаше този зов. Това не беше Боар, но в него имаше нещо страшно познато. Вълнението на Аниор се увеличаваше и му пречеше. Накрая успя да стигне до него: — Нериф!

Аниор извика на глас и изгуби връзката. Скочи на крака и се заразхожда нервно напред-назад. Това не беше възможно! Как така приемаше Нериф? Та той вече не съществуваше!

Трудно се успокои. Спомни си как бе усетил Сатара, когато спасяваха Аритан. Нима сега Кадор-Нериф бяха наред да им помогнат? И как Тимон се бе сетил за всичко това? Но това сега не беше важно. Трябваше веднага пак да хване това излъчване. Трябваше да разбере какво искаше Нериф да му съобщи.

Отново се облегна в пространствения хамак и се концентрира. После се отпусна. Трябваше му доста време, докато повторно хване тази вълна. Тръгна пак по нея. Този път по-бързо, по-устремно. Знаеше кого търси.

Стигна го. Получи едно чувство на радост и една молба: „Ела тук, ела!“

Аниор се усмихна и закопня по срещата с Нериф с все сила. Понесе се. Летеше, безкрайно дълго летеше. Нямаше път, нямаше

пространство, нямаше време. Имаше само желанието да стигне. Някъде там, някъде далеч ...

Стигна и отвори очи. Пред него се издигаше бавно бяла светлина с безброй лъчи във всички цветове. Излъчваше радост и приятелство и малко неприязън. Това беше Кадор-Нериф. Аниор го гледаше с широко отворени очи. Но изведнъж светлинното същество изчезна. Зашеметен, Аниор се огледа. Къде беше попаднал?

Тогава видя голямата прозрачна сфера. И теора в нея.

— Боар! — извика той и се хвърли към него.

Боар се беше облегал на повърхността на тази сфера и го гледаше с големи от мъка очи и нежна усмивка на уста. Аниор се прилепи изцяло до сферата, която го разделяше от Боар като тънка ципа. Никога досега не се бяха доближавали толкова, но и никога не бяха били така разделени. Гледаха се в очите, пълни с копнеж, и накрая Аниор чу гласа на Боар:

— Аниор, така се радвам, че ме намери.

Имаше нещо много неестествено в тяхната среща и накрая Аниор се сети какво. Не приемаше от Боар нищо друго освен този глас! Не излъчваше своята нежност, не излъчваше абсолютно нищо!

— Боар! Какво се е случило? Защо си в тази сфера? Защо не мога да те почувствам?

В очите на Боар се появиха сълзи и се стекоха по бузите му. Аниор изтръпна. Познаваше този поглед, пълен с мъка, от един много далечен сън. Тогава, когато бяха заедно на Сатариус. Потъна в червена мъгла. Всичко ли в този сън трябваше да се окаже вярно? Не можа ли да го отмине поне нещо от страшните му видения?

— Проследих лъча и стигнах дотук — отговори тихо Боар. — А тук изведнъж попаднах в този капан. Не мога да го напусна, през тази сфера не минава нито един лъч от мен, нито мисъл, нито чувство. Пропуска само звуковите и зрителните вълни на близко разстояние. А в нея освен тях прониква само енергията на една близка звезда, за да поддържа живота ми. И нищо друго. Откакто попаднах в тази сфера, аз съм напълно изолиран от света, а най-страшното е, че съм напълно изолиран от теб. Вече нищо не мога да приемам.

Той затвори очи, сви се в своята собствена синкава сфера и продължи да плаче. Аниор стоеше като ударен. Гледаше това плачещо

момче и не вярваше на очите си. Пращаше цялата си любов към него и чак после се сети, че той вече не можеше да я приеме. Тогава тихичко му каза на глас:

— Боар, Боар! Не плачи. Обичам те. Ще те измъкна оттам. Няма да те оставя сам.

И осъзна какво трябва да представлява този затвор за Боар. Да е напълно изолиран! Да не приема вече нищо освен тези няколко нищо незначещи думи! Можеше да поддържа безкрайно дълго тялото си в тази сфера, но с нищо не можеше да поддържа духа си. Отколко ли време се намираше в нея?

Очакваше по навик Боар да отговори на мислените му въпроси. Но той вече не можеше да ги възприема. Аниор тръсна глава, за да дойде на себе си, и повтори въпроса си на глас.

— Не знам. Загубих чувството си за време — отговори Боар, който се бе стегнал и бе престанал да плаче. — Може би не толкова много, но ми се струва цяла вечност. И добре, че Кадор ме откри. Но не мога да общувам с него и с Нериф. Те не могат да приказват на глас.

Помълча малко и после пак се усмихна. Явно не искаше да се поддаде на слабостта си.

— Дойдоха тук да ме окуражат с присъствието си — продължи Боар. — И успяха да те извикат, въпреки че не знам как го направиха.

Аниор накратко му разказа за дървото, за упражненията си по телепатично преместване и за зова на Нериф.

— Добре са си разпределили ролите — засмя се Боар. Но после отново стана тъжен. — Но аз вече нищо не мога да направя.

— Каж ми — помоли Аниор, — какво трябва да направя, за да те измъкна от тази сфера?

Боар го погледна тъжен и тихо отговори:

— Трябва да придобиеш по-голяма сила от мен, за да можеш да проникнеш отвън в нея. После трябва да се слеем и вече заедно можем да я напуснем.

Сърдечният център на Аниор се сви от мъка. Това нямаше да стане скоро. Щеше ли Боар да издържи, докато той натрупва толкова много сила? С изключение на Тимон Боар беше най-силният теор, когото познаваше. Кога ли щеше да стане по-силен от него?

Опря главата си до сферата там, където се намираше главата на Боар, който прилепи ръцете си до неговите. Бяха толкова близко и

безкрайно далеч един от друг.

Боар се досети за мъката на Аниор и нежно каза:

— Вярвам, че ще успееш. Знам, че няма да ме оставиш в беда. Ще почакам толкова, колкото трябва. Само идвай от време на време. За да се порадвам на съществуването ти.

Те се спогледаха и изразиха любовта си вече само с очи. После Аниор тихо попита:

— Не знам как да те намеря. Не знам къде се намира това място и как се стига дотук.

— Следващия път пак трябва да разчитаме на приятелите си — отговори Боар. — Сигурен съм, че ще ни помогнат. Но те не винаги могат да стоят до мен. Затова доведи следващия път и Тимон. Нека донесе един емоционален маяк. Той знае какво е това. Така ще бъдем вече независими от Кадор-Нериф.

Погледна Аниор с такава любов, че той не искаше вече да си тръгне от това място. Боар се усмихна накрая и леко му напомни:

— Време е да се върнеш. Не можеш да натрупаш сила, като стоиш до мен. Обичам те и те чакам с нетърпение.

Но Аниор го погледна объркан и каза:

— Но аз не знам как да се върна!

Боар се засмя въпреки положението си. Отговори весело:

— Просто си помечтай да бъдеш до някого от царството си.

Аниор се усмихна смутен. Въпреки изолацията си Боар беше разбрал достатъчно от малкото думи, които си бяха разменили. Каза:

— Обичам те, Боар. Ще се върна колкото може по-скоро.

Изпрати му една въздушна целувка и се обърна. Седна, отпусна се и локализира Тимон. Намери го бързо. След това си пожела да бъде до него и полетя ...

Тимон, усмихнат, го откъсна от прегръдката си. Аниор се огледа. Намираха се на горното стъпало в централата и стотина диаба и рутези се вглеждаха в тях с леки усмивки. Сконфузи се за момент, но после попита привидно сърдит:

— Какво сте се зазяпали така в нас? Не сте ли виждали как двама души се прегръщат? Хайде на работа!

* * *

Още на следващия ден Аниор се върна при Боар. Хвана Тимон, който бе приготвил някакъв странен уред, за ръка и те заедно потърсиха излъчването на Нериф. Аниор го откри доста бързо. Почака Тимон да се нагласи на същата вълна и те полетяха.

Пристигнали, Аниор се хвърли към Боар, който го чакаше усмихнат, и се опита да изрази с непохватни думи това, което чувстваше към него. Тези неща без думи се предаваха много по-добре.

Тимон се огледа и постави маяка на сферата. Укрепи го някак за нея. После си стоеше там със замислено лице.

— С какви вълни да го зареждам? — попита той.

— С мои не може — отговори Боар, въздъхвайки. — Може би с твои?

— Не е хубаво — възрази Тимон. — Моите трябва да на Аниор за връщане. Само ще го объркат, ако има два източника.

— Ще помоля Нериф, когато се връща — отвърна Боар. — Кадор не ме оставя задълго сам. А и сигурно знаят за проблема ни.

Тимон се засмя:

— Говориш за Кадор, като че ли въобще не се е обединил с Нериф.

Боар се смути за момент. После повдигна усмихнат рамене.

— Какво да правя. Така го възприемам. Знам, че пред мен се намират и двамата. Но именно двамата, а не едно цяло. Може би просто така свикнах. Или така ми изнася.

Тимон се захили. Каза:

— И друг път съм срещал Делени. Интересен народ сте. Те също така реагираха на „слетите“ си приятели.

Аниор учуден го погледна. Защо Тимон никога не бе разказвал нищо за това? Но в отговор получи само един нежен поглед.

— Аз ще си тръгна — каза Тимон. — Моето връщане ще трае доста по-дълго. Трябва да се ориентирам по вълните на Гивок. А за него не мога да копнея така, както Аниор за Нериф. Трябва да проследя връзката.

Обърнат към Аниор, добави усмихнат:

— Ще те чакам после. Но този път ме предупреди за връщането си, ако не искаш пак да попаднеш в неудобно положение. Ще си оградя лично пространство, преди да тръгнеш.

Той затвори очи и постоя малко така. После излетя. Аниор го проследи с очи, докато изчезна от погледа му. Движеше се много бързо.

— Ти се научи на едно от уменията на теорите — обясни Боар. — Астралните същества не владеят това целенасочено движение по емоционален източник на големи разстояния.

Аниор въздъхна:

— Все още владее само едната му част. А бих предпочел да не ми се бе налагало да го науча.

Обърна се към Боар и го гледаше тъжно. Боар се радваше на това, че го бяха открили, но това само малко подобряваше положението му. Кой ли им правеше всички тези мръсни номера?

— Ти успя ли да разбереш нещо за източника на лъча? — попита го Аниор.

— Не стигнах до него. Но разбрах, че лъчът се е въртял из вселената от много време. Сигурно още откакто Веова и Сатара се разделиха. И това е най-странното. Защо не са го пуснали по-късно? Така е имало опасност той да бъде случайно открит. От друга страна, изпращането му е изисквало страшно умение. Имаме работа с неприятел от много високо ниво. Тази сфера показва същото. Като че ли някой ми я приготви съвсем специално. Всичко това е доста странно.

Той се усмихна тъжно:

— Сега ще имам време да помисля върху тези неща.

На Аниор му се поиска да го погали. Минаваше с длан по повърхността на сферата. Беше толкова прозрачна, че се виждаше само по краищата си. Боар разбра мислите му и усмихнат положи ръката си отсреща. Аниор опита да усеща нещо, но нищо не успя да долови. Колкото и тънка да беше повърхността ѝ, сферата не пропускаше нищо друго освен това, което зрителните и слуховите им органи можеха да приемат. Въпреки това двамата се отдадоха на илюзията, че се докосват.

Трябваше да се разделят. Но им беше трудно да изразят това, което чувстваха един към друг. Само се гледаха тъжно в очите.

После Аниор затвори своите. Концентрира се върху Тимон. Проследи връзката първо мислено и го предупреди. Въпреки болката от раздялата с Боар не му беше трудно да закопнее по Тимон. Дойде на себе си в прегръдката му.

* * *

Аританите навлизаха в техническата ера и Аниор имаше доста работа. Не можеше да посети Боар няколко дни. Но после вече не издържа. Представата за неговата самота го измъчваше неимоверно. Надяваше се маякът да е вече зареден, съобщи на Тимон за намерението си и се оттегли в зоната за почивка. Отпусна се в пространствен хамак да потърси връзка с Нериф.

Но не я намери. Паника се надигна у него. Какво беше станало? Зачуди се какво да прави. И тогава реши отново да мине на режим на приемане. Освободи съзнанието си и се заслуша в пространството. Почти веднага усети силно излъчване. Не беше Нериф, а някой друг. Но този друг така силно го привличаше, че Аниор въобще не можа да устои на копнежа си да стигне до него. Понесе се със зашеметяваща скорост напред. Когато стигна, отвори очи и видя сферата с Боар. Но не намери този, който бе излъчвал сигнала, и усети известно разочарование.

Сигурно му личеше, защото Боар се разсмя. Аниор дотича до него.

— Няма да го намериш, ще трябва да се задоволиш с моята компания.

— Кой излъчи този сигнал — попита Аниор объркан.

— Маякът — отговори Боар, все още засмян.

— Но това не беше Нериф! — извика Аниор.

— Не — отвърна Боар, — не беше Нериф. Я се досети кой може да те докара тук най-бързо?

Аниор все още не разбираше. Беше като зашеметен от обзелите го чувства към неизвестния изпращач.

— Не знам — отговори той и чу отново звънкия смях на Боар. Той реши да му помогне:

— Кажу ми, кого обичаш най-много.

— Теб — отвърна Аниор и видя как Боар от удоволствие притвори очи — и Сата ... Сатара!

Радостта нахлу в Аниор като избухнала вселена. Изведнъж разбра, че не само Кадор-Нериф се грижи за Боар. И че новото му умение му позволяваше да локализира в пространството не само Нериф. Беше толкова изпълнен от щастие и радост, че почти забрави за Боар. А той се обади с леко язвителен тон:

— Имам чувството, че трябва да обърнеш тази поредност.

Аниор отрезвя от тази забележка и сведе засрамен очи. Но Боар отново се изсмя:

— Отдавна се примирих, че трябва да делия любовта ти със Сатара. А в последно време май и с Тимон.

Аниор го погледна притеснен. Държеше се отвратително. Боар беше съвсем самотен, заключен в тази сфера, а той се бе замечтал за Сатара. Чувстваше се ужасно. Обичаше и Боар, и Сатара, и Тимон. Но Боар сега имаше най-много нужда от него.

Боар го погледна нежно. Обичаше Аниор включително заради това, че той успяваше да обича и други. В него имаше толкова много любов, че само един обект не беше достатъчен, за да я поеме. И той я раздаваше докрай. Прошепна топло:

— Обичам те, Аниор, и не ме интересуват другите. Знам, че ти ще направиш всичко за мен и че никога няма да позволиш на някого да ме измести от твоята душа.

Аниор се покри с гъста червена мъгла. Нямахте какво да отговори на нежните му думи и само мечтаеше да го прегърне някога така, както бе прегърнал Сатара и Тимон. И въпреки че Боар не можеше да приема вече чувствата и мислите му, той ги разбра безпогрешно. Стояха притиснати към повърхността на сферата и мълчаха, всеки потънал в собствените си чувства. И се разбираха прекрасно.

Времето минаваше в работа и обичайните дела. Когато можеше, Аниор посещаваше Боар. Но все повече разбираше, че той нямаше да издържи така още дълго. Изолацията много му тежеше. Въпреки че се опита да не показва отчаянието си, Аниор я виждаше в усмивката му и я чуваше в привидно веселия му глас. Нещо трябваше да се случи, иначе Боар щеше да бъде загубен. А Аниор нямаше никаква идея как да ускори това придобиване на сила. То винаги ставаше постепенно и бавно след дълъг и упорит труд или с малки скокове, когато преодоляваше някаква много трудна ситуация. Но след като се пребориха с онзи лъч антима̀терия, вече нищо не застрашаваше Аритан и системата се развиваше спокойно и благополучно. За първи път Аниор си пожела беди. И точно сега те не идваха.

Въздъхна тежко. Тимон все се стараеше да го успокои и да му вдъхне кураж, но с друго не можеше да му помогне. С него Аниор не изживяваше онази любов, която откъсваше душата от тялото и я сливаше с Онова Неразбираемото и Непознаваемото и откъдето тя се връщаше пълна със сила, много сила. Това се беше оказало възможно само когато се беше любил със Сатара.

Аниор се отдаде на спомените за тази любов и закопня неимоверно по нея. Ако Сатара беше жив, те биха спасили Боар. Да можеше да се люби поне още веднъж с него!

Отправи се на Аритан, в любимата си гора. Искаше да чуе отново гласа на Сатара, който звучеше от дървото му. Да усеща допира до душата му.

Пристигна на малката поляна и се огледа. Все пак гората се бе променила през вековете, откакто се намираше на Аритан. Някои стари дървета бяха изсъхнали и изгнили, млади бяха пораснали. Само свещените дървета на Сатара и Боар бяха израснали в същия вид, в който те се намираха в бившата му матрица. До тях стояха старите пънове на предшествениците им. Тези дървета щяха да го надживеят, щяха да съществуват и след като Аниор се обедини с Боар. Но вече никой нямаше да чуе песента на Боар и думите на Сатара. Освен теорите, ако някога решаха да ги посетят.

Пристъпи към бука и го прегърна. Долепи ухото си до кората и чу нежната песен на Боар. Струваше му се много по-тъжна отпреди. Въздъхна тежко и се отправи към дъба.

Притисна се изцяло до него и се заслуша в думите му. Отскочи учуден назад. Това не бяха същите слова! Безброй пъти Аниор бе чувал думите му: „Обичам те и бих искал да бъда винаги с теб.“ А сега оттам звучеше: „Обичам те и винаги ще бъда с теб.“

Преливащ от радост, Аниор отново се притисна към дъба. Само Сатара можеше да промени това послание — той бе идвал тук и бе докоснал това дърво. И Аниор се опита да поеме поне малко от присъствието му.

Някой нежно се докосна до рамото му и весело попита:

— Не би ли предпочел все пак мен да прегърнеш?

Аниор се вцепени. Не би сбъркал този дълбок и топъл глас с никой друг. Обърна се и потъна като омагьосан в яркозелените очи на Сатара. Беше в астралния образ на Императора от Сатариус, с кафявата си кожа и черните си, буйни коси. Усмихна се и попита, оглеждайки Аниор, който не бе способен на никаква реакция, от глава до пети:

— Така подходящ ли съм за Момата от Аритан?

— Сатара! — извика накрая Аниор, хвърли се в ръцете му и загуби съзнание.

Доиде на себе си от нежните и леко разтревожени думи на Сатара:

— Аниор, Аниор, какво ти става. Прости ми, не исках да те изплаша така. Знаеш, че обичам да театралнича. Обичам те, обичам те!

Лежеше в ръцете му на тревата между двете дървета, които леко шумяха над тях. Притисна се до гърдите му и прошепна:

— Сатара, наистина ли си ти? Толкова мечтаех за теб, толкова те обичам. Не, това е само сън, само сън.

Усети как силните му ръце го притискат към него, как го гали нежно по косата. Никой друг не умееше така да успокоява Аниор, както Сатара.

— Любов моя, не, не сънуваш. Това съм наистина аз и съм толкова жив, колкото си и ти.

Той покри лицето на Аниор с целувки и чак сега Аниор усети цялото щастие да бъде до него. Отпусна се усмихнат в прегръдката му, притисна се изцяло до него и желаше само едно: да продължи това състояние безкрайно, да бъде завинаги в обятията му.

Усети трепет, минаващ през цялото му тяло, през центъра на волята и извика от върховното удоволствие. Душата му политна надалеч заедно с душата на Сатара и те се сляха в пълно блаженство с Вечния Извор на енергия. Светът беше в тях и те бяха светът. Не съществуваше нищо друго освен тяхната любов ...

... Аниор се събуди изтощен. Огледа се. Лежеше сам в тревата между двете свещени дървета и имаше чувството, че бе сънувал най-прекрасния сън в живота си. Чувстваше се незапомнено щастлив и въпреки умората усети такава лекота и сила в тялото си, каквато никога не бе усещал. Затвори очи и се заслуша в песента на гората. След това се изправи и опря гръб в огрения от слънцето ствол на дъба. Беше щастлив, беше толкова щастлив.

Притисна глава до дървото и чу нежния глас на Сатара:

„Любов моя, изразходвах цялата си астрална енергия. И трябваше да се върна на нивото на теорите. Очаквам те там! Обичам те и винаги ще бъда с теб.“

И чак тогава Аниор разбра, че това не е било прекрасен сън. Че всичко това наистина се бе случило. Че Сатара беше жив и се бе любил с него. И че го очакваше не другаде, а именно на нивото на теорите.

Скочи радостно на крака и се премести в царството си, в централата.

* * *

Тимон го посрещна широко усмихнат, а Гивок поклати учуден глава. Чак сега Аниор разбра, че отново се бе превърнал в дябо и че покрай него вече никой не можеше да се смести на площадката.

— Ако не знаех, че няма как — закачи го Гивок, — бих казал, че си се любил отново със Сатара.

Аниор се ухили и отговори:

— Понякога стават и неща, които няма как да станат.

После се обърна към Тимон:

— Мисля да опитам да мина на родното ти ниво. А после ще посетя Боар. Не знам дали ще се върна.

— Не се безпокой — отговори Тимон, — ще се видим пак. Опитай късмета си. Аз ще се погрижа за останалото.

Аниор протегна ръка, за да стисне неговата. Но когато видя огромната си длан, се засмя. Наистина размерът му не бе подходящ за никакви приятелски жестове и нежности.

— Време е да приемаш по-удобен вид за общуване — засмя се Тимон. — С нетърпение чакам да видя как ще изглеждаш като теор.

Намигна му и Аниор се зарадва, че Тимон не прояви никаква ревност. Щеше да му е много трудно, ако приятелите му взаимно се мразеха. Поне това му беше спестено от съдбата.

Хвърли един поглед върху събраните му подчинени и се отправи в зоната на изпращането.

Постоя малко в тази равнина. Спомени го завладяха — как беше пристигнал на астралното ниво при ангарите, как направи първите си стъпки като архитект. Спомни си любовта със Сатара и как му каза, че е Делен. Спомни си прехвърлянето при диабата и борбата с Ханура. Спомни си как Боар му донесе Камъка на мъдростта, за да си построи собствена система. А после войната с Тимон и раждането си на Аритан. Всичко това вече беше зад него. Очакваше го Боар, за да бъде освободен от тази сфера.

Но най-напред го очакваше Сатара, там, на горното ниво. Аниор затвори очи и помисли за него със силен копнеж.

... Изведнъж светът се беше променил.

Безкрайно много непознати впечатления завладяха Аниор. Виждаше, чуваше, усещаше всичко край себе си. И това, въпреки че все още беше със затворени очи. Нямаше вече отпред, отзад и отстрани. Пространството беше едно цяло. А той бе едно облаче в него. Можеше да го изпълни целия и можеше да се свие до нищото. Нямаше вече тегло. Състоеше се от безброй енергийни центрове, всеки от тях беше той и той беше всичките заедно.

И може би още дълго щеше да виси така в пространството, заслушан в странните си усещания, ако не чуваше смях. Концентрира се върху него и отвори очи, които изведнъж пак притежаваше. Видя Сатара в синкавата си сфера пред себе си и се хвърли към него. Сля се с неговата сфера и се притисна към гърдите му. Усещаше го навсякъде

край себе си и все пак усещаше мускулестите му гърди, нежните му ръце и топлината му. Затвори отново очи и искаше да остане така завинаги.

— Момиченцето ми — нежно каза Сатара и го галеше по русата коса на букли. Почака още малко Аниор да се успокои и леко го откъсна от себе си. Изгледа го и се засмя отново:

— Добре, че се любих с теб, докато имаше астрално тяло. Иначе можеха да ме обвинят в прелъстяване на малолетни.

Аниор смутено се огледа. Не знаеше как да извика огледало в този свят, но изведнъж просто се видя отстрани. Беше приел външния вид на дванадесетгодишното момиче Ю. Не разбираше защо именно неговия, въпреки че сигурно сам определяше това. И тогава Сатара го подсети:

— Издокарал си се много подходящо за Боар. А на мен можеш да ми бъдеш дъщеря.

Аниор го погледна засмян:

— Ех, защо да не ти бъда веднъж дъщеря, след като във физическия свят ти ми беше веднъж син?

След това се хвърли отново в прегръдката му и го помоли закачливо:

— Тате, защо не ми обясниш нещо за това ново тяло? Никак не мога да се оправя с него.

Сатара се засмя и се разпадна на облак. Аниор несъзнателно направи същото. Те се проникнаха един друг, бяха частица до частица, енергиен център до енергиен център. И тогава Аниор си спомни, че познава това състояние, познава го от един далечен период, в който бе имал такова тяло и знаеше да го управлява. Само беше забравил и сега отново си спомняше. А сред тези спомени имаше и това състояние, където беше така близо до Сатара. Невероятно силна любов го заля и той я подаряваше на всяка частица на Сатара. И получи същото в замяна. Вече не съществуваше сам, вече съществуваше само заедно с него.

Разделиха се бавно, почти с усещането за болка. Отново приеха човекоподобния си вид. Сатара го погледна усмихнат и прошепна:

— Все пак ме накара да извършвам това престъпление, и то със собствената си щерка.

Аниор се обърка. Вече знаеше, че така се любеха менталните същества. Но също знаеше, че и по-рано, някога, се бяха любили така. И точно това го смущаваше най-много.

Сатара изпрати един свой лъч към тялото му и го закачи за него. Аниор изтръпна от силното усещане. Получаваше чрез лъча някаква смесица от нежни чувства и информация.

„Ние не се разделяме за първи път. И по-рано сме живели така на долните нива и сме се срещали и обичали. Сега си спомняш това, но ти предстои още много да си спомниш, след като се обединиш с Боар.“

След това Сатара прекъсна връзката и продължи на глас:

— Хайде, стига обучение засега. Кадор ме учи сума време на тези неща. Той не желаше да се обедини с мен и така да ускори това обучение.

Той се носеше леко край Аниор и с хитра усмивка добави:

— Може би не искаше да си спомни нещо.

След това продължи: — Време е да отидем при Боар. Той ще се зарадва да те види такъв. Предпочетох да се ориентираш по мен и изключих маяка. Но първо аз трябва да се преместя.

— А как ще се ориентираш ти? — попита учуден Аниор.

Сатара се засмя:

— Ще разбереш, когато пристигнеш. Там ни чака някой, по когото мога да копнея.

Сви се в една точка и изчезна.

* * *

Аниор се почувства изведнъж много самотен. Въпреки спомените всичко беше някак ново и чуждо. Не му се оставаше сам. Щом прецени, че Сатара трябва да е пристигнал, затвори очи. Заслуша се и веднага попадна на неговия зов. Сви се в точка и се появи в ръцете му. Нямаше никакъв промеждутък от време.

Откъсна се от него и се хвърли към сферата с Боар. Но не можа да проникне в нея. Силата му не бе достатъчна!

Въобщо не обърна внимание на усмивката на Боар. Просто се сви от мъка и се разплака. Толкова се бе надявал да може да го освободи!

Боар нежно му говореше нещо, но Аниор, погълнат от чувството си за провал, не го слушаше. Безпомощен, Боар погледна към Сатара. Той го разбра и се премести до Аниор. Повдигна го и го прегърна. Тихо му приказваше:

— Не плачи, Аниор. Ние знаехме, че няма да можеш още да освободиш Боар. Но не ти го казах, за да не те разочаровам веднага. Толкова беше щастлив. Прости ми това, прости ми.

Той го галеше нежно и постепенно Аниор се изпълни със спокойствието, което само Сатара можеше да му даде. Престана да плаче и си почина малко в ръцете му. После вдигна очи и се огледа. Видя Боар, който гледаше благодарен към Сатара, и след това видя Веова малко по-нататък да му се усмихва.

Чак тогава той осъзна, какво беше станало. Веова и Сатара отново се бяха разделили! А това трябва да им е причинило немалко болка. И всичко това, за да могат да им помогнат! Не знаеше как да изрази благодарността си към тях.

Сатара се върна при Веова, сферите им се сляха и те се прегърнаха през рамо. Бяха прекрасна двойка.

— Не беше чак толкова страшно — отговори Сатара усмихнат на мислите на Аниор. — Аз много исках да те видя, а Веова нямаше нищо против да си побъбри малко с Боар.

— Но как е възможно — попита объркан Аниор — да се разделяте пак в свършено същите същества, които бяхте?

Веова се засмя. Обърна се към Сатара и го попита шеговито:

— Да просветим ли тези деца малко в тайните на съществуването ни? И без това скоро ще ги разберат.

Сатара си придаде вид, като че ли размисля върху тази възможност, и после с важен вид започна да обяснява:

— След обединението си ние не се сливаме напълно. Общи са ни опитът и познанията. Но характерът и други същности се запазват в два центъра. От една страна, остава нашето обособено съзнание, от друга, съществува нещо подобно на свръхсъзнание. Това може да се сравни с всеки организъм от физическия свят. Човек например се състои от органи, те от клетки, а те, от своя страна, от атоми. Всеки атом има собственото си съзнание, собствените си стремежи. Едновременно с това той живее в съюз с други атоми и така образува по-развит организъм — клетката. Тя също има своя собствена

съзнателна форма. Клетките са част от органите, а те част от човека. Всяка конфигурация има своя самостоятелност и въпреки това те образуват едно единно същество със съвсем нова форма на съзнание. Така е и с нас. Ставаме нещо подобно на едно същество с едно тяло и един дух, но с две души. За разлика от хората, които познават само собственото си съзнание и нямат контакт със своите съставни части, това обединено същество знае много добре за съществуването ни и живее с нас в пълна хармония. Когато се разделя, то се разпада отново на тези две съзнателни единици и тогава ние можем да си изградим по памет старите тела, но можем и да ги променяме. По-рано сме изглеждали доста по-различно.

Веова прекъсна Сатара:

— Стига толкова. Хайде да си тръгваме и да оставим децата сами. Те ще се оправят вече и без нас.

— Ти само бързаш да се видиш пак с Нериф — засмя се Сатара, ръгвайки Веова с лакът леко в страните.

— Нериф? — учуден извика Аниор.

Сатара се ухили и обясни:

— Ти не знаеш каква любов изкараха двамата в предния си живот като Делени! Тогава Веова беше страхотно маце. И сега, щом Кадор и Нериф се обединиха, той веднага се свърза пак с него. Но след като Боар попадна в този капан, Кадор не даваше мира, докато Нериф не се откъсна от Веова и те да дойдат тук и да те извикат. Защото Кадор и Боар ...

— Стига си издавал всички интимни истории на малките! — прекъсна го Веова, ръгвайки Сатара от своя страна. — Това не са неща за ушите на тези нежни дечица.

Двамата се засмяха.

Боар усмихнат каза:

— Значи правилно усетих, че ме свързва нещо повече с Кадор! Някак съдбите ни са много обвързани.

Двойката пред тях отново избухна в смях. После Сатара погледна Веова и го попита:

— Да им обясним ли още нещо?

Веова повдигна рамене и отговори:

— Давай. Но недей да четеш цяла лекция.

— Ние не сме само Делени — продължи Сатара да обяснява. — Ние сме „дважди“ Делени. И се сливаме в обратния ред. Първо всяка двойка Делени, а после и трите двойки, като създават връзка помежду си. Тези връзки са постоянни и се образуват между допълващите се души от по-долното ниво. Боар се свързва с Кадор, Нериф с Веова, а аз с Аниор. Аз съм с Аниор точно толкова разделен, колкото е Боар с него. Само че на предишния етап.

Боар и Аниор се спогледаха учудени. Това беше нещо съвсем неподозирано.

— Но защо се разделяме въобще? — попита Аниор. — То явно само ни донася мъки. Каква е тази задача, която трябва да изпълняваме?

Сатара и Веова се спогледаха и отново се изкикотиха. После Сатара, едва поемайки си дъх, предложи:

— Хайде да им го кажем!

Веова се правеше, като че ли много сериозно обмисля това предложение, но после ухилен кимна с глава.

— Няма никаква задача! — продължи Сатара. — Всичко това е само камуфлаж.

След като се наслади известно време на пълното объркване на Боар и Аниор, продължи:

— Разделяме се, за да можем да се обичаме. Защото животът на долните нива не носи само мъки, а и радост, и любов. Когато сме свързани, между нас има пълна хармония. Но това с времето става скучно. Тогава това висше същество взема заедно с нас решението да се разделя, като сами си приготвяме изненадите в бъдещия си живот. После забравяме всичко.

— Да не искаш да кажеш — извика Боар, — че този лъч антимаатерия сме си го изпратили сами?

— Точно така — засмя се Веова — и тази сфера също. Но стига толкова. Имам си страхотно второ Аз, но понякога трябва да му запушвам устата. А то няма какво да ви изненада вече, когато се обедините.

Двамата със Сатара се спогледаха с любов, после се притиснаха един до друг. Преди да се разпаднат на общ облак, Сатара хвърли един последен усмихнат поглед към Аниор. След това отново се чу онзи

силен звук и над тях се издигна бялата светлина с лъчи във всички посоки. Постоя няколко мига и изчезна.

Боар и Аниор продължаваха да гледат усмихнати към мястото, където допреди малко бяха Сатара и Веова. След това се спогледаха.

— Някак въобще не съм тъжен, че Сатара си отиде — учудено каза Аниор. Боар се засмя:

— Той направи всичко възможно, за да се почувстваш точно така. Наистина може да се завижда на Веова за такова второ Аз.

Аниор се нацупи:

— Така значи! Ще видиш ти. Ще те оставя да киснеш в тази сфера до края на дните си!

И му се изплези. Боар се разпадна от смях. После си върна вида на момчето и каза с присвити очи:

— Само да ми паднеш, ще те дърпам за тези букли, докато се разреवेश!

— А аз ще те издера с ноктите си — отвърна злобно Аниор. — Ще се научиш да се пазиш от малките момичета!

Те се гледаха сърдити със сивите си очи и после се разсмяха. Бяха разбрали, че всичко си беше само една игра, дори и най-страшното. Светът беше една голяма сцена, на която актьорите участваха по собствено желание, сами измисляха ролите си и ги изпълняваха. Щяха да си поиграят още малко и после щяха да се върнат там, откъдето бяха дошли, за да се порадват един на друг. А някога пак щяха да поискат да си поиграят.

* * *

Аниор пристигна в прегръдката на Тимон, който бързаше да го пусне. Разтърси засмян ръцете си. Това ментално тяло само го гъделичкаше. Аниор не го беше предупредил. Отново се върна направо в централата. Но вече не му пукаше от ухилените погледи на присъстващите.

— Момата се превърна в момиченце — извика Гивок със смях.

Аниор му хвърли бърз уж предупредителен поглед и Гивок още повече се разсмя.

Всички разглеждаха Аниор с учудване. Разликата между сегашния му вид и огромния дябло преди малко бе направо зашеметяваща.

Аниор се обърна към Тимон. Попита сериозно:

— Тимон, едно време се биеше за тази система. Искаш ли я все още?

Черните очи на Тимон засветиха. Но лицето му стана тъжно.

— Подарявам ти я — продължи Аниор. — Сигурен съм, че ще се грижиш добре за нея. И за подчинените ми. Ти и без това отдавна изпълняваш тази функция. За мен е време да си вървя. Не ми стигна силата да освободя Боар. Ще потърся някъде по-трудни задачи за изпълнение, за да я придобия по-скоро.

Всички в централата се изправиха мълчаливо. Поглеждаха с мъка на лицата си към Аниор и потъваха в червени облаци. Аниор се обърна усмихнат към тях.

— Недейте да тъгувате за мен. Аз ще бъда щастлив. Вярвам в Тимон. Той ще ви бъде добър ръководител.

Превърна се за малко в астрално същество, за да прегърне най-близките си сътрудници.

Гивок едва се виждаше в червената мъгла. Аниор го прегърна и погали по гърба. Каза тихо:

— Благодаря ти, Гивок, за всичко, което направи за мен и за Аритан. Беше чудесен приятел и помощник. А най-много ще ми липсват шегите ти.

Гивок само успя да измънка:

— Обичах те, Аниор. Всички те обичахме. Ти ни даде всичко: хубава работа, нов дом, нов път. Много ми е мъчно да се разделя с теб.

Аниор пак го погали и се обърна и към другите. Идваха всички дяба и рутези, за да се простят с него. Знаеха, че Аниор е Делен, че рано или късно щеше да се обедини с второто си Аз и да ги напусне. Но въпреки това раздялата бе много тежка.

После Аниор се премести на Аритан. Обичаше творението си и му стана много мъчно. Спусна се в своята гора. Погали за последно двете си любими дървета и се заслуша още веднъж в песента на Боар и новите думи на Сатара. Седна между тях и заплака. След това посади едно семе между двете, погали тревата и си тръгна.

Върна се в зоната на изпращането, където го чакаше Тимон. Преместиха се заедно на горното ниво. Тимон остави астралното си тяло и се превърна отново в теор. Изглеждаше почти по същия начин като преди. Аниор се усмихна:

— Много си консервативен. Но се радвам, че е така. Харесвам външния ти вид още откакто те срещнах на Аритан.

Тимон леко се смути. Напомняше му колко зле се беше държал тогава с Аниор. Но Аниор, който приемаше мислите му, се засмя.

— Въобще не се държа много зле. И страхотно ме целуна. Май още тогава се влюбих в теб.

Тимон, усмихнат, го прегърна и го притисна до себе си. Нежно отвърна:

— А аз се влюбих в теб още когато те видях на екрана в командната зала. Просто знаех, че там върви съдбата ми.

Аниор се притисна щастлив към него. Много му беше мъчно да изостави Тимон. Любовта между тях беше пораснала с времето и беше станала много силна. Прошепна на Тимон:

— Искам още веднъж да ме целунеш.

Тимон тихо се засмя и го погледна щастлив. Докосна го с устните си с онази страстна целувка, която караше Аниор да забрави за всичко и да се отдава безрезервно. Те се разпаднаха на общ облак и изживяха любовта си като ментални същества.

После мълчаливо се разделиха. Аниор искаше да тръгне, но Тимон го задържа.

— Искан да ти благодаря за всичко, което направи за мен. Ти промени съдбата ми, ти ми даде подслон и ми се довери. Твоята болка ме научи на добро, а накрая ми подари и системата си. Но всичко това е нищо в сравнение с любовта, с която ме дари и която ще остане вечно в мен. Вече няма да имам нужда от болката ти. Вече ще имам собствената си болка, която ще ми показва правилния път. Време е да ти върна това, което ти принадлежи.

Той пусна един лъч от коремната си област към Аниор и преля по него старата болка на Аниор. А после добави и малко от собствената си болка и Аниор изстена и затвори очи. Но Тимон не прекъсна лъча. По него течеше вече силата му. Аниор, който все още беше зашеметен от болката на Тимон, не разбра какво ставаше. И чак като престана това преливане, той дойде на себе си и извика изплашен:

— Тимон, какво си направил?

От Тимон бе останало малко облаче, приличащо на Боар, след като бе пренесъл сам Ани през пространството. Беше подарил на Аниор цялата си сила и си бе оставил само толкова, колкото му трябваше да преживее.

„Приеми този подарък — обади се Тимон мислено — и не се тревожи за мен. Аз бързо ще се възстановя. А сега отивай при Боар и му предай много поздравии от мен. Новото ти тяло ще е запомнило пътя. Желая ви щастливи дни. Обичам те и ще те чакам, докато отново се разделите.“

Той се сви в една точка и изчезна.

Аниор остана като замаян. Усещаше новата сила в тялото си. И болката на Тимон. Щеше да я занесе със себе си в онова странно същество, в което щяха да се превърнат. И тя щеше да му посочи пътя към Тимон, когато се разделят отново.

Но дотогава имаше време. Той затвори очи и си спомни силния копнеж към Сатара. Сви се в една точка и изчезна.

* * *

Разшири се вътре в сферата, в която Боар бе пленен. Той се беше свил отчаян в другия край. Но веднага повдигна глава. Защото усети почти забравеното присъствие на Аниор. Сияещ от щастие, той се изправи.

Толкова отдавна бяха мечтали за този момент, че сега, когато бе настъпил, не можеха да повярват в него. Приблжиха се бавно. Вече не бързаха. Искаха да изживеят всяка част от секундата, да удължат удоволствието колкото може повече.

Сферите им се сляха. Стояха един срещу друг и се гледаха с любов в очите. Две деца, които се обичаха.

Бавно повдигнаха ръце. Аниор сложи дланите си на кръста му, а Боар загреба с пръстите си косата му. Приблжиха се, докато телата им се залепиха и устните им се докоснаха. Разпаднаха се в безброй частици и се сляха в пълно блаженство ...

Чу се силното изпукване и в голямата сфера нямаше вече теори. Една сияйна светлина, излъчваща лъчи във всички цветове, се издигна бавно нагоре. Сферата се разпука и изчезна.

А светлината се премести на по-горното ниво, където я чакаха две посестрими. Те се наредиха като върхове на равноностранен триъгълник и между тях се образуваха светлинни коридори. Боар се свърза с Кадор, Нериф с Веова и Сатара с Аниор. Това ново същество започна да се завърта около собствената си ос с бясна скорост и се понесе натам, откъдето бе дошло. Неговите съставни части бяха щастливи в свързаността си, докато отново дойде времето да се разделят.

ЕПИЛОГ

Седнал на малката полянка в гората на Аниор, Тимон се облегна на дебелия дъб и отправи поглед към белия бор до него. Стройното дърво почти беше стигнало височината на двамата си широколистни събратя и короните им се преплитаха. Усещаше хубавия му аромат. Това беше дървото на Аниор. Здраво, с дълбоки корени, нищо не можеше да го повали. Букът, дъбът и борът образуваха триъгълник. Между тях растеше хубав и мек мъх.

Стана и се облегна на напуканата кора на бора. Вдишваше миризмата на смолата, която се бе стекла като засъхнали сълзи по ствола му. И тогава имаше чувството, че не прегръща дървото, а Аниор и усеща вкуса на устните му. Лек трепет мина през ствола и се предаде и на него. Би стоял така вечно, притиснат до това дърво. Копнежът към Аниор го завладя с все сила. Но не можеше да му се отдаде, трябваше да се погрижи за царството си.

Въздъхвайки тъжно, Тимон се върна в централата.

Источник: <http://trudex.com>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.